

Jamsai

祖訓

Jamsai

ทดลองอ่าน

ยอดหญิง
เทพสมุนไพร

Jamsai

5

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

อวีจั่วฮวา 雨久花 เทียน
เม่นน้อย เปา

พิกุลแก้วรัก

คือทุกสิ่งที่คุณรัก

"หลี่เหมิงซี หลี่เหมิงถาน ข้าช่างโง่เขลาจริงๆ ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว แม้เจ้าจะแสดงพรสวรรค์ด้านการรักษาในคุณหาสน้อยอยู่หลายครั้ง แต่ข้ากลับไม่เคยเชื่อมโยงสองข้อนี้เข้าด้วยกันมาก่อน!"

"คุณชายรอน..." ได้ยินน้ำเสียงของเซียวจวินที่ราวกับลอยมาจากขอบฟ้า สะท้อนความว่างเปล่า ล่องลอยแล้ว หลี่เหมิงซีจึงอดร้องเรียกไม่ได้

เซียวจวินไม่ขานรับ เพียงมองนางและพูดต่อ "เจ้าของร้านยาอู่ซุน น้องชายบุญธรรมของรัชทายาท ช่างแข็งแกร่งจนทำให้ข้ารู้สึกกลัวจริงๆ เจ้าแค่พูดมาคำเดียวว่าเจ้าคือเซียนปรุ่ญา ข้าเซียวจวินไม่คู่ควรกับเจ้า ข้าก็จะปล่อยเจ้าไปแต่โดยดี เล่นแมวจับหนูเช่นนี้เจ้าสนุกมากกระมัง! มองเหยื่อของตนเองทรมานอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดทุกวัน ฝ้าดูพวกเราคนสกุลเซียวแต่ละคนคุกเข่าต่อหน้าเจ้าให้ดูเป็นที่ขบขัน ได้เห็นท่านยาเป็นลมไม่ได้สติ ได้เห็นมารดากระอักเลือด เจ้าคงพอใจแล้วกระมัง"

"คุณชายรอน..."

"ซีเออร์ ข้ารู้ว่าเจ้าเคยถูกรังแกในคุณหาสน์สกุลเซียว ข้าเคยทำไม่ดีกับเจ้า ข้าตำหนิตนเองอยู่ลึกๆ มาตลอด หากเรื่องพวกนี้เป็นเพราะเจ้าต้องการแก้แค้นที่ข้าเคยทำผิดต่อเจ้าในอดีต แก่แค้นสกุลเซียวที่เคยรังแกเจ้าแล้วละก็ เช่นนั้นตอนนี้ข้าขอบอกเจ้าไว้เลยว่าเจ้าได้เลือกวิธีการแก้แค้นที่ดีมากจริงๆ เพราะเจ้าชนะแล้ว!"

มากกว่ารัก ยอดหญิงเทพสมุนไพร 5

อวิจัววา เขียน เม่นน้อย แปล

《祖訓》

Volume 05

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2417-1

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 319 บาท

พบบู

กระดาษปกนิ่มลายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ในที่สุดก็มาถึง 'ยอดหญิงเทพสมุนไพโร' เล่ม 5 กันแล้วนะคะ โดยเล่มนี้เป็นเล่มสุดท้ายของนิยายเรื่องนี้แล้ว

สำหรับท่านผู้อ่านที่เพิ่งเคยอ่านชุด 'ยอดหญิง' โดยเริ่มจากเรื่อง ยอดหญิงเทพสมุนไพโร ทางมากกว่ารักยินดีนำเสนอผลงานของท่านอวีจิวสวา ที่มีออกกับทางเราก่อนหน้าอีกสองเรื่องด้วยคะ เรื่องแรกคือ 'ยอดหญิงหมอมเหวตา' 7 เล่มจบ และ 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม' 7 เล่มจบ ที่มีความสนุกเข้มข้นครบรส ทั้งสองเรื่อง ตัวละครและเนื้อเรื่องไม่ได้มีความเกี่ยวเนื่องกันคะ สามารถอ่านแยกเรื่องได้ หรือหากท่านผู้อ่านท่านใดที่ติดใจผลงานของท่านอวีจิวสวา แล้วอยากให้ทางมากกว่ารัก นำผลงานเรื่องอื่นๆ มาแปลอีกก็สามารถส่งความคิดเห็นหรือนำเสนอเรื่องที่สนใจ มาได้ที่กล่องข้อความของ www.facebook.com/morethanlovebook ได้เลยคะ

และสำหรับเล่มจบนี้เรื่องราวการฝ่าฟันกฏสกุลเพื่อความรักของเชียวจวินกับ หลี่เมิ่งซีจะยังคงดำเนินต่อไป ทั้งยังมีการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของสองขั้วอำนาจระหว่าง ราชทายาทและเยียนอ๋องที่จะวัดว่าผู้ใดที่จะได้บัลลังก์ไปครอบครอง สุดท้ายแล้ว บทสรุปของเกมการเมือง ความลับเรื่องเขียนปรุงยา และความรักของพระ-นาง จะลงเอยเช่นไร หากพร้อมแล้วเชิญท่านผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลี่เมิ่งซี
ดอกเตอร์ทางการแพทย์ที่ทะลุมิติเข้าไปในร่างหลี่เมิ่งซี ลูกสาวอนุ เป็นสาวหัวสมัยใหม่ มีความคิดเป็นของตนเอง
- * เชียวจวิน
คุณขายรองแห่งสกุลเซียว ว่าที่ประมุขคนต่อไป มีอีกชื่อว่าซ่งกวนจวิน นามแฝงตอนที่ใช้ดูแลกิจการทางใต้ นิสัยเข้มงวด จริงจัง มองว่าสตรีต้องโอ้นอ่อนผ่อนตาม
- * ซ่งกวนหงฮุย
รัชทายาทองค์ปัจจุบัน นิสัยรักความถูกต้อง ห่วงใยราษฎร บ้านเมืองมาเป็นอันดับหนึ่ง
- * เหล่าไท่จวิน
ย่าของเชียวจวิน รักหลานชาย และเอ็นดูหลี่เมิ่งซี เป็นผู้ยึดมั่นในกฎธรรมเนียมต่างๆ
- * เชียวววิน
คุณชายสาม น้องชายต่างมารดาของเชียวจวิน นิสัยรักอิสระ ไม่ชอบทำการค้า สนใจการแพทย์
- * จางชีว
ญาติผู้น้องของเชียวจวิน หลานสาวคนโปรดของนายหญิงใหญ่ อยากได้ตำแหน่ง 'ภรรยา' ของเชียวจวิน
- * เยียนอ่อง
เป็นองค์ชายคนโปรดของไท่เฮา มีนิสัยละโมภโลกมาก หวังชิงตำแหน่งของรัชทายาท

* โอวหยางตี

หัวหน้าผู้คุ้มกันของร้านยาฮั่น และคอยคุ้มครอง
ความปลอดภัยของหลี่เมิ่งซี

* เจิงย่วน

บุตรสาวของหัวหน้าพรรคไผ่เขียว นับถือหลี่เมิ่งซี
เป็นพี่สาว คอยคุ้มครองความปลอดภัยของหลี่เมิ่งซี

* จื่อซิว

บ่าวคนสนิทของหลี่เมิ่งซี ยินดีทำงานถวายชีวิต
ให้ผู้เป็นนาย กตัญญูกับครอบครัว

สำนักพิมพ์พีแอนด์ไอ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

88

"เขียนปรุงยาเป็นใครกันแน่"

"เป็นเช่นที่รัชทายาทคาดเดา เขียนปรุงยาคือสวฮินของเชียวจวิน
พะยะค่ะ"

ได้ยินเช่นนั้นแล้ว แววตาของซ่งกวนหงสวก็หม่นลง พิมพ์ว่า
"เป็นนางจริง ๆ!"

เห็นแววตาผิดหวังของรัชทายาทแล้ว หลี่จั้นลอบถอนหายใจ คิดถึง
ประกายในดวงตาของรัชทายาทตอนเอ่ยถึงเรื่องที่เขียนปรุงยาเป็นสตรี
เขาตระหนักว่ารัชทายาทชื่นชอบเขียนปรุงยา แต่ก็คิดไม่ถึงว่า
นางจะมีสามีแล้วเช่นนี้ เห็นรัชทายาทมีสีหน้าหม่นหมองและพิมพ์ากับ
ตนเอง เขากะแหม่ที่หนึ่งก่อนพูด "ตั้งแต่รัชทายาทตรัสกับกระหม่อมว่า
ตอนอยู่ร้านยาอู่ซุนเห็นเชียวสวฮินมีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับเขียนปรุงยา
อย่างมาก กระหม่อมก็ย้อนนึกถึงเหตุการณ์ในปีนั้นตอนเชียวจวินพาสวฮิน

ไปให้พระที่วัดจั้งอินและเดินสวนกับกระหม่อมไป กระหม่อมรู้สึกคุ้นเคย
เช่นกัน หันไปมองอีกครั้งนางก็ขึ้นรถม้าไปแล้ว กระหม่อมกลางแคลงใจ
อยู่ตลอดจนกระทั่งได้ยินคำพูดของท่าน ย้อนนึกถึงสองปีมานี้ เขียนปรุงยา
บอกว่าท้องเที่ยวไปทั่วขุนเขาและสายน้ำ แต่พวกเราตามหาทั่วทุกหนแห่ง
ในต้าฉีแล้วกลับไม่พบร่องรอยแม้แต่รอย นอกจากหลบอยู่ในคฤหาสน์แล้ว
ยอมไม่มีที่อื่นอีก เพียงแต่พวกเราละเลยไปเท่านั้นพะยะค่ะ"

เห็นรัชทายาทผงกศีรษะ หลี่จั้นจินน้ำชาและพูดต่อ "พอคิดเชื่อมโยงว่า
หลี่ตูมีกำลังทรัพย์มากมายเช่นนั้น น้องสาวเขาเดิมที่เป็นคุณหนูผู้สูงส่ง
แต่เขากลับไม่ยอมไถ่ตัวนางกลับมา ยินดีเป็นเพียงบ่าวอยู่ในคฤหาสน์
สกุลเซียว เพราะอะไร หากมิใช่เพราะเจ้านายที่นางปรนนิบัติมีอำนาจ
ยิ่งกว่า หากมิใช่เหตุผลนี้ยอมไม่มีเหตุผลอื่นใดอีก กระหม่อมเคยนัด
เซียวจวินสามีภรรยาออกมาหลายครั้ง เซียวจวินล้วนบ่ายเบี่ยงโดยอ้างว่า
ฮูหยินร่างกายไม่แข็งแรง ทำให้กระหม่อมยิ่งแน่ใจ"

"วันนั้นเซียวฮูหยินมีผ้าโปรงสีดำคลุมหน้า ทั้งยังมีเซียวจวิน
คอยขัดขวาง รู้สึกคล้ายคล้ายคล้าคลาว่าเหมือน แต่สีผิวกลับแตกต่างกัน
มาก"

"รัชทายาท สีมืดสามารถทำได้ ที่น่าสงสัยที่สุดคือเซียวฮูหยิน
ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีพ ยานั่นน้องสาวของหลี่ตูเป็นผู้นำมาให้ กระหม่อม
ได้ยืนยันว่านางเอายามาให้แล้วกลับมาเป็นบ่าวอีกครั้ง เรื่องนี้จะบังเอิญ
ถึงเพียงนี้ได้อย่างไร ด้วยเกรงว่าจะผิดพลาด กระหม่อมนึกขึ้นได้ว่า
คุณชายเถาเคยมีวาสนาได้พบเซียวฮูหยินมาก่อน เขามักยกย่องว่า
นางเปี่ยมด้วยความสามารถ ดังนั้นกระหม่อมจึงวาดใบหน้าของเขียนปรุงยา

โดยแต่งกายเป็นสตรีและให้คุณชายเถาดู คุณชายเถาเห็นแล้วผงกศีรษะ
ติดๆ กัน นั่นก็หมายความว่า..." หลี่จิ้นพุดจบ เห็นรัชทายาทขมวดคิ้วมุ่น
จึงอดร้องเรียกไม่ได้ "รัชทายาท!"

ซ่งกวนหงฮุยพึมพำว่า "หากเป็นเช่นที่เจ้าพุดจริง ๆ เช่นนั้น
เขียนปฐกยาก็คือเขียนฮุยิน ข้าไม่เข้าใจจริงๆ ว่าเหตุใดก่อนหน้านี้
นางจึงถูกพิษจนทำให้เสียชีวิตต้องไปคุกเข่าขอรื้อที่ร้านยาฮั่นซุน"

"เรื่องนี้กระหม่อมก็ไม่แน่ใจเช่นกันพะย่ะค่ะ แต่ทั้งนายท่านใหญ่และ
เสียชีวิตต่างก็เคยไปคุกเข่าขอรื้อร้านยาฮั่นซุน เช่นนั้นย่อมมีความเป็นไปได้
เพียงอย่างเดียว คนสกุลเซียวไม่รู้ว่เขียนปฐกยาดูในคุณหาสน์ของพวกเขา"

"เซียวจวินเคยขอรื้อข้าให้พาเขาไปพบเขียนปฐกยา ข้าก็เดาว่า
สกุลเซียวไม่รู้เรื่องนี้เช่นกัน เพียงแต่นางเป็นสตรีที่อาศัยอยู่ในห้องลับ
ไปเอาริชาแพทย์ล้าเลิศถึงเพียงนั้นมาจากที่ใด"

"รัชทายาท กระหม่อมได้ยืมว่าหลี่ผู้ผู้นั้นไม่ว่าเดินทางไปทีใด
ขอเพียงเจอตำราดีหรือตำราแปลกๆ เขาจะนำเงินมหาศาลและยาดี
ไปแลกมาโดยไม่เสียดาย กระหม่อมเคยมอบตำราที่มีอยู่เพียงฉบับเดียว
ให้เขาหลายเล่ม เดิมทีคิดว่าหลี่ผู้ชอบอ่านตำรา ภายหลังจึงรู้ว่า
เขียนปฐกยาต่างหากที่ชื่นชอบการอ่านตำรา บางทีเขียนปฐกยา
อาจเฉลียวฉลาดมาแต่กำเนิด อ่านตำราทุกวันโดยไม่มีอาจารย์ชี้แนะ
ก็เข้าใจได้เองก็เป็นได้"

ซ่งกวนหงฮุยเหลือบมองหลี่จิ้นแวบหนึ่ง ผงกศีรษะก่อนจะส่ายหน้า
พึมพำกับตนเอง "หากเขียนปฐกยาคือเซียวฮุยินจริงๆ ข้าจะพานางลงใต้
ได้อย่างไร"

"รัชทายาท เดิมทีตามพระประสงค์ของท่าน พยายามไม่เปิดเผยฐานะของเขียนปรุงยา เขียนอ่องย้อมไม่อาจลงมือกับร้านยาฮู้ซุนได้ แต่สถานการณ์บีบบังคับ ไม่นับเรื่องที่ท่านต้องพาเขียนปรุงยาเดินทางลงใต้ แค่ดูจากการกระทำของเขียนอ่องตอนนี้ก็เรียกได้ว่าเดิมพันด้วยทุกอย่างแล้ว ไกล่จะคลุ้มคลั่งเต็มที่ ก้าวต่อไปเขาต้องลงมือกับสกุลเซียวและร้านยาฮู้ซุนแน่ ข้าเร็วคฤหาสน์สกุลเซียวต้องร่วนวาย เขียนปรุงยาถอนตัวออกมาได้ยิ่งเร็วกยิ่งดี ท่านต้องเปิดเผยความจริงกับเซียวจวินโดยเร็วที่สุดเปิดเผยฐานะของเขียนปรุงยา และพยายามเจรจาให้ร้านยาฮู้ซุนกับสกุลเซียวมีความเห็นตรงกัน จากนั้นท่านกับเซียวจวินต้องพาเขียนปรุงยาเดินทางลงใต้ก่อนที่เขียนอ่องจะลงมือ นี่เป็นวิธีการที่ดีที่สุดพะยะค่ะ"

ฟังคำพูดห้วนๆแล้ว ชั่งกวนหงฮุยพยักหน้า เขาเรียบไปนานและพิมพ์ว่า "นึกไม่ออกจริงๆ ว่าถ้าสกุลเซียวรู้ว่าเขียนปรุงยาอยู่ในคฤหาสน์ของพวกเขาจะมีท่าทีเช่นไร ข้าจำได้ว่าก่อนหน้านี้อีเสี่ยวจวงจื่อเคยบอกว่าเซียวฮูหยินเป็นลูกอนุที่แต่งเข้าคฤหาสน์สกุลเซียวแทนลูกภรรยาเอกฐานะของนางขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษสกุลเซียว ไม่รู้ว่หากข้าคอยยุ่งจะทำให้สกุลเซียวหย่านางได้หรือไม่"

"รัชทายาทจะทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาดพะยะค่ะ ภาชีตรวี่หรือศาลเจ้าสิบแห่งยังดีกว่าทำลายคู่สามีภรรยา* ไม่พูดถึงตอนนี้เป็นเวลาที่รัชทายาทกำลังต้องการใช้คน มีอาจขัดแย้งกับสกุลเซียวได้ เอาแค่การถูกหย่าเป็นความอัปยศอย่างใหญ่หลวงของสตรี หากเขียนปรุงยาได้ชื่อว่าเป็นสตรีที่ถูกหย่า นางย่อมมีอาจสู้หน้าใครในต้าฉีได้อีก"

* หรือศาลเจ้าสิบแห่งยังดีกว่าทำลายคู่สามีภรรยา เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงการทำลายชีวิตคู่ของผู้อื่นถือเป็นบาปมหันต์

ซึ่งกวนหงฮุยเหลือบมองหลี่จั้นแวนหนึ่ง พิมพ์ถามว่า "เจ้าว่าเสด็จพ่อจะทรงอนุญาตให้ข้าแต่งงานกับสตรีที่ถูกหย่าหรือไม่"

"รัชทายาท!" คำพูดของรัชทายาททำเอาหลี่จั้นตงใจจนใบหน้าซีดเผือดร้องอุทานออกมาโดยไม่รู้ตัว

ซึ่งกวนหงฮุยโบกมือหยุดเขาและเอ่ยว่า "ได้! ทำตามที่เขาบอกพรุ่งนี้ข้าจะไปคุกหาสน์สกุลเซียวด้วยตนเอง สองวันนี้เตรียมพร้อมให้ดีไปโน้มน้าวสกุลเซียวได้แล้ว ข้าจะเดินทางลงใต้พร้อมเซียวจวินและเซียนปรงยาทันที เจ้ากับเจียนจรงรออยู่ที่ฝั่งหยาง"

คำนี้เกิดนิมิตบนท้องฟ้าอันเป็นลางร้ายครั้งใหญ่ เยียนอ่องถือโอกาสนี้ก่อเรื่องและโจมตีอย่างรุนแรงหลายครั้งโดยไม่ทันให้ตั้งตัวทำให้รัชทายาทตกอยู่ในวิกฤต ตำแหน่งผู้สืบทอดไม่มั่นคง ท่ามกลางเสียงเรียกร้องให้ปลดรัชทายาท สกุลเซียวเป็นชนปลาในบ่อที่ต้องรับเคราะห์เป็นรายแรก

วันเกิดของเหล่าไท่จวินเมื่อไม่กี่วันที่ผ่านมา ปีก่อนๆ ของช่วงเวลานี้ เรือรับรองแขกของสกุลเซียวจะเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ ข้ารับใช้ทั้งหลายยุ่งวุ่นจนแทบไม่อยากรนอน แต่ปีนี้กลับมีญาติสนิทเพียงประปรายมาร่วมงานไม่กี่คนเท่านั้น หน้าประตูคุกหาสน์สกุลเซียวที่ในอดีตคึกคักเหมือนตลาดบัดนี้กล่าวได้ว่าเงียบเหงาไร้ผู้มาเยือน เรือรับรองแขกที่เก็บกวาดทำความสะอาดล่วงหน้าหนึ่งเดือนส่วนใหญ่ล้วนยังว่างอยู่

* มีเรื่องเล่าว่าได้ขุมประตุมืองแห่งหนึ่งมีบ่อปลา วันหนึ่งเกิดเพลิงไหม้ที่ขุมประตุมือง ปลาตัวหนึ่งจึงร้องบอกเพื่อนปลาว่าให้รีบหนี แต่ปลาตัวอื่นๆ กลับไม่เชื่อ เพราะคิดว่าบ่อน้ำอยู่ไกลจากประตุมืองมาก ต่อมาชาวบ้านช่วยกันตักน้ำจากบ่อไปดับไฟ เมื่อเพลิงสงบ น้ำในบ่อก็เหือดแห้ง ปลาในบ่อจึงตาย เป็นที่มาของสำนวนปลาในบ่อที่ต้องรับเคราะห์ หมายถึงพลอยเดือดร้อนจากสาเหตุทางอ้อม

คุณชายใหญ่เชี่ยวชาญและสะใภ้ใหญ่ทำตามคำสั่งของนายท่านใหญ่
ลาหยุดยาวและเดินทางกลับเมืองผิงหยางมานานแล้ว นายหญิงใหญ่นอนป่วยอยู่บนเตียง เหล่าไท่จวินผู้เป็นเจ้าของวันเกิดไม่มีอารมณ์
จะจัดงานเหมือนปีก่อนๆ จึงมอบหมายให้สะใภ้ใหญ่กับสะใภ้รองเป็น
ผู้จัดการเรื่องงานเลี้ยงวันเกิดทั้งหมด ตนเองกินเจสวดมนต์ทุกวัน
อธิษฐานขอให้พระพุทธรูปองค์คุ้มครองสกุลเชี่ยวชาญให้ผ่านพ้นเคราะห์ภัยครั้งนี้
ไปได้อย่างปลอดภัย กระทั่งงานวันเกิดเสร็จสิ้นไปทั้งหมด

วางพู่กันในมือแล้ว เชี่ยวจวินพริ้มรอยยิ้มเบาๆ ฐานะทางนี้
จัดการใกล้เสร็จแล้ว รออีกไม่กี่วันพวกเขาสามพี่น้องจะเดินทางลงใต้
ความตั้งใจเดิมของเชี่ยวจวินคือต้องการให้ท่านย่ากับบิดาไปหลบภัย
ที่เขาฟูลีสักกระยะ แต่ทำอะไรท่านย่าก็ไม่ตกลง บอกว่าตนแก่แล้ว
หากจะตายก็ต้องตายในบ้านบรรพบุรุษสกุลเชี่ยวชาญ อีกอย่างคุณหาสน์
สกุลเชี่ยวชาญใหญ่โตเช่นนี้ ย่อมต้องมีคนประจำอยู่ เมื่อเหล่าไท่จวินไม่ไป
นายท่านใหญ่ย่อมต้องอยู่กับมารดา เพียงกำชับพวกเขาสามพี่น้องว่า
หลังจากเดินทางลงใต้แล้ว ไม่ว่าคุณหาสน์สกุลเชี่ยวชาญในเมืองผิงหยาง
จะเกิดอะไรขึ้นก็ห้ามตัดสินใจด้วยอารมณ์ อย่ายึดติดในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
ต้องรักษากิจการของบรรพบุรุษเอาไว้ให้ได้

หลังอาการไออย่างรุนแรงระลอกหนึ่งผ่านไป เขารับใช้ผ้าเช็ดหน้า
ปิดปาก มองเลือดที่อยู่บนผ้าแล้ว เชี่ยวจวินพลันเหม่อลอย การทำงาน
อย่างเหน็ดเหนื่อยตลอดหลายวันมานี้ทำให้เขาไอเป็นเลือดถี่ขึ้นทุกที
ใกล้จะเดินทางลงใต้แล้ว เกรงว่าเชียวหมอมাত্রาจะดูจะทำให้ท่านย่า
เป็นกังวล เมื่อวานเขาจึงไปสำนักแพทย์หลวง คำพูดของหมอหลวงหลี่

ดั่งขึ้นข้างหูอีกครั้ง

'คุณชายรองเป็นโรคปอด ข้าทำได้แค่เขียนใบสั่งยาให้ท่าน บำรุงร่างกาย คุณชายรองต้องพักผ่อนให้มากกว่านี้ถึงจะสามารถควบคุมโรคไว้ได้ชั่วคราว ทำให้อาการบรรเทาลง แต่คุณชายรองอย่าเพิ่งท้อใจไป วิชาแพทย์ของเซียนปรุ้งยาเป็นหนึ่งในไม่มีสองในใต้หล้า คุณชายรองลองไปขอรับรองเขาดู บางทีอาจมีหนทางช่วยเหลือ ได้ยินว่าหมูนีเซียนปรุ้งยาล้มป่วยอยู่ทางใต้ มิใช่คุณชายรองเดินทางลงใต้ไปตามหาเซียนปรุ้งยาดู...'

เงยหน้ามองเก้าอี้บุหนังจึงจอกเงินที่หลิเม่งซีนั่งอยู่บ่อยๆ แล้วอดเหม่อลอยไม่ได้ หากเซียนปรุ้งยามีอาภรรษาโรคของเขาได้ แล้วนางจะอย่างไร เขาจะทิ้งนางไว้ในคฤหาสน์สกุลเซียวคนเดียว ไม่ได้เด็ดขาด

พานางลงใต้ไปด้วย? นี่เป็นการเดินทางอย่างลับๆ และเร่งด่วน ไม่พูดถึงเรื่องที่นางมีอาทนต์รับความเหน็ดเหนื่อยจากการเดินทางได้ ทั้งยังมีเยียนอ่องอยู่เช่นนี้ เกรงว่าระหว่างทางจะไม่ปลอดภัย เป็นโชคร้ายมากกว่าโชคดี เห็นที่การส่งซีเอ๋อร์ออกจากคฤหาสน์อย่างลับๆ และจัดหาที่พักอีกแห่งในเมืองผิงหยางให้นางจะดีกว่า หากเกิดเหตุไม่คาดคิดกับเขา นางก็ไม่ต้องทนทุกข์อยู่ในคฤหาสน์ เพียงแต่นางจะทำตามที่เขาจัดการหรือ คิดถึงนิสัยดีอรันของหลิเม่งซีแล้วเซียวจวินส่ายหน้าอย่างไม่มั่นใจ

แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็ต้องออกจากคฤหาสน์สกุลเซียว!

คิดถึงตรงนี้เซียวจวินพลันนึกถึงหนังสือในห้องทิศใต้ของเรือนปีกตะวันออกที่จู่ๆ ก็หายไป เรื่องนี้เขาเคยถามหลิเฉียนกับหลิกู้ย

แล้ว ทั้งสองบอกเขาว่าสองปีนี้ร้านหยกเสี่ยงรู่ยกิจการดีมาก สะไ้ร่อง
ยอม่มีเงินเพียงพอที่จะซื้อเรือนลักหลังนอกคฤหาสน์

ซีเออร์ต้องมีเรือนอยู่ข้างนอกแน่ เพียงแต่เขาหาไม่พบว่าอยู่ที่ใด
กั่มหน้ามอเลือคบนผ้าที่ไอออกมา เขาควรวินางจากไปได้แล้ว

คิดเช่นนี้จึงเงยหน้าตะโกนไปที่ประตู "ใครก็ได้!"

เซียวเหยียนผลัคประตูเข้ามา คารวะและถาม "คุณชายรองมีอะไรหรือ
ขอรับ"

"ไปตามเซียวเหิง เซียวฉี หลี่กู่ย และหลี่เฉียนมาพบข้าที่ห้องหนังสือ
โดยเร็ว"

เซียวเหยียนรีบรับคำและหมุนตัวเดินออกไป

สั่งการเสร็จ เซียวจวินลุกขึ้นหมายจะไปเดินเล่นที่เรือนปึกตะวันออก
หลายวันนี้อยู่กับงาน กว่าจจะกลับถึงเรือนเซียวเซียงก็ดึก หลายวันแล้ว
ที่ไม่ได้พบนาง ไม่รู้ว่านางทำอะไรอยู่ นางจะหวาดกลัวเพราะข่าวลือข้างนอก
หรือไม่

เพิ่งเดินถึงหน้าประตู เซียวชยาก็ผลัคประตูเข้ามาพอดี เงยหน้าเห็น
คุณชายรองยืนอยู่หน้าประตูก็อึ้งไปครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยว่า "เรียนคุณชายรอง
รัชทายาทมาขอรับ ตอนนี้อยู่กับนายท่านใหญ่ที่เรือนรับรองแขกด้านนอก
ตรัสว่าต้องการพบท่าน"

เซียวจวินฟังแล้วอึ้งไปเล็กน้อย ที่ผ่านมาเวลารัชทายาทมีอะไร
ลั้วนส่งหลี่จั้นมาพบเขา วันนี้เอนจึงมาด้วยตนเอง คิดเชื่อมโยงไปถึง
ข่าวลือบนท้องถนนแล้ว เซียวจวินบังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจอย่างรุนแรง
เขาไม่พูดอะไรอีก เพียงผงกศีรษะและก้าวยวาวๆ ออกไป

มาถึงเรือนรับรองแขกด้านนอกพร้อมกับเซียวซย่า เซียวจวิน จึงก้าวเข้าไปในห้องแล้วเดินอ้อมฉากบังลมไม้ประตูลายสาวงาม เห็นรัชทายาทนั่งตม่น้ำชาอยู่ก้นนายท่านใหญ่ เซียวจวินก็รีบก้าวเข้าไปคุกเข่าคำนับ "ข้าน้อยถวายบังคมรัชทายาท"

ซังกวนหงสุยเห็นเช่นนั้นจึงยื่นมือออกไปทำท่าประคอง "พี่เซียวไม่ต้องมากพิธี รีบลุกขึ้นเถอะ"

ลุกขึ้นยืนและนั่งลงแล้ว บ่าวชายจึงยกน้ำชาเข้ามา เซียวจวินยกขึ้นจิบคำหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "ไม่ทราบว่รัชทายาทมาเยือนบ้านข้าน้อยตามตัวข้าน้อยมามีเรื่องอันใดหรือ"

"เรื่องนี้..." ซังกวนหงสุยอีกอักล้งเลพลางเหลือบมองนายท่านใหญ่นายท่านใหญ่เห็นแล้ว เขาพูดอีกสองสามคำและลุกขึ้นขอตัว

เห็นบิดาจากไปแล้ว เซียวจวินจึงโบกมือให้บ่าวในห้องโถงออกไป เขาส่งสัญญาณให้เซียวซย่าไปเฝ้าที่หน้าประตู ก่อนจะหันไปมองรัชทายาท

ซังกวนหงสุยโบกมือไล่ผู้ติดตามด้านหลังสองคนออกไปเช่นกัน ก่อนพูดว่า "ระยะนี้เมืองผิงหยางเต็มไปด้วยข่าวลือ เซียนปรุ่งยากก็ล้มป่วยอยู่ทางใต้ ข้าไม่ปิดบังพี่เซียว ประชุมขุนนางวันนี้เสด็จพทอดรมีราชโองการให้ข้าออกเดินทางลงใต้ทันที ไปตามหาเซียนปรุ่งยาให้เขาช่วยควบคุมโรคระบาดทางใต้"

ข้าไม่ได้สนิทสนมกับเซียนปรุ่งยาลักหน้อย รัชทายาทรับราชโองการลงใต้ไปตามหาเซียนปรุ่งยาเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย หรือรัชทายาทรู้ว่าข้ามีกำลังอยู่ทางใต้ คิดจะยืมกำลังข้ามาใช้ อย่างไรข้าก็ตั้งใจจะไปตามหาเซียนปรุ่งยาอยู่แล้ว สามารถใช้โอกาสนี้ให้เป็นประโยชน์ได้พอดี...

ฟังคำนี้แล้วในใจขบคิดอย่างรวดเร็ว ทว่าสีหน้ากลับไม่เปลี่ยนไป เชียวจวินยกถ้วยชาขึ้นมาเปิดฝาเป่าและจิบหนึ่งคำ นั่งอยู่กับที่โดยไม่พูดอะไร

ซ่งกวนหงฮุยรออยู่นาน เห็นเชียวจวินไม่พูดจา เขาจึงพูดต่อว่า "พี่เชียวจวินรู้ว่แม่ข้ากับเชียนปรงยาจะสาบานเป็นพี่น้องกัน แต่ที่ผ่านมาเชียนปรงยามีหลักแหล่งที่ไม่แน่นอน ข้าตามหาเขาต้องใช้เวลาหลายวัน ทว่าครั้งนี้ไม่เหมือนกัน การช่วยเหลือผู้ประสพภัยเร่งด่วนเหมือนกับ การดับเพลิง โรคระบาดทางใต้กำลังแพร่ระบาดไปในวงกว้าง รังรอต่อไปไม่ได้อีกแล้ว เดินทางลงใต้ครั้งนี้ข้าจะต้องพาคนผู้หนึ่งที่รู้เบาะแสของเชียนปรงยาไปด้วย"

"ความหมายของรัชทายาทคือ..."

"หลายวันนี้ข้าสืบหาเบาะแสของเชียนปรงยา บังเอิญพบว่า น้องสาวแท้ๆ ของหลงจื๋อหลี่ร้านยาฮู่ซุนเป็นสาวใช้อยู่ในคุกหาสน์ของเจ้าบางทีนางอาจทราบเบาะแสของเชียนปรงยาก็เป็นไปได้"

เชียวจวินได้ยินเช่นนั้นก็ยึดตัวตรงทันใด เขาเอ่ยว่า "ข้อมูลที่รัชทายาทสืบมานี้น่าเชื่อถือหรือไม่ น้องสาวของหลงจื๋อหลี่น่าจะเป็นถึงคุณหนู หลงจื๋อหลี่จะปล่อยยให้นางลตตัวลงมาเป็นบ่าวได้อย่างไร"

พูดจบไปนานเห็นรัชทายาทไม่เอ่ยอะไร เชียวจวินจึงนั่งตามปกติอีกครั้ง "รัชทายาททรงลองตรัสมาว่าคนผู้นี้มีนามว่าอะไร รับใช้อยู่ในเรือนใด ข้าน้อยจะไปตามตัวนางมา รัชทายาททรงสอบถามดูก็รู้แล้ว"

"น้องสาวของหลงจื๋อหลี่มีนามว่าหลี่ซุ่ย ชายตัวเข้ามาในคุกหาสน์ สกูลเชียวเมื่อสองปีก่อนและเปลี่ยนชื่อเป็นจื่อฮิว ปرنนิบัตริบใช้อยู่

ข้างกายฮุนของเจ้า"

ฟังคำนี้แล้ว เชียวจวินสั่นสะท้านไปทั้งตัวราวกับมีกระแสไฟไหลผ่าน มือที่ถือถ้วยชาสั่นจนน้ำชากระฉอกออกมาและกระเซ็นลงบนพื้น เขาวางถ้วยลงบนโต๊ะอย่างแรง มองรัชทายาทและเอ่ยว่า "เรื่องนี้จะพูดส่งเดชไม่ได้เด็ดขาด สิ่งที่รัชทายาทตรัสมาเป็นความจริงหรือท่านมีหลักฐานหรือไม่"

"เรื่องใหญ่เช่นนี้ข้าจะกล้าพูดส่งเดชได้อย่างไร"

เห็นสายตาแฝงความนัยของรัชทายาท เชียวจวินเหม่อลอยไปชั่วขณะ พลันนึกขึ้นได้ว่าช่วงนี้ตนได้รับบาดเจ็บมาหลายครั้ง ซีเอ๋อร์มักมีข้ออ้างสารพัดและขอยาดีจากร้านยาอู่ชุนมาให้เขาได้เสมอ ทั้งยังทำผลให้เขาด้วยตนเอง เขาเคยสงสัยเหมือนกันว่าเหตุใดซีเอ๋อร์จึงคุ้นเคยกับยามากมายถึงเพียงนั้น แต่พอคิดถึงหนังสือที่มีอยู่เต็มห้องนางแล้ว เขาก็เข้าใจไปเองว่านางเรียนรู้มาจากตำรา...

ครั้งนั้นตอนที่เขาถูกกระบี่ของคนชุดดำแทง ซีเอ๋อร์ก็นำเขาไปร้านยาอู่ชุนโดยไม่พูดพร่ำทำเพลง คิดถึงคนชุดดำแล้วตรงหน้าพลันปรากฏเหตุการณ์ตอนถูกคนชุดดำโจมตีทั้งสองครั้ง ตนพูดเรื่องนี้กับซีเอ๋อร์ด้วยความกังวลและเห็นสายตาไหววูบของนาง...

ตอนลูกสาวถูกพิษ นางกลับช่วยชีวิตไว้ได้อย่างน่าอัศจรรย์ นั่นเป็นยาที่ภิกษุผู้สูงส่งมอบให้จริงๆ หรือ

ตอนเขาอยู่ทางใต้ ซีเอ๋อร์มักแอบออกจากคฤหาสน์ไปดื่มน้ำชาที่หอน้ำชาอี๋น...

ซีเอ๋อร์ถูกพิษเห่อหลงเหียนและหยุดหายใจไปสัปดาห์แล้ว แต่กลับ

พื้นคืนชีพอีกครั้งอย่างน่าอัศจรรย์ ส่วนจิตชีวิตที่เป็นอิสระไปแล้ว ก็ยอมกลับมาเป็นปาวอยู่ในคฤหาสน์สกุลเขียวต่อไป...

ช่วงขณะนั้นความสงสัยต่างๆ ที่วนเวียนอยู่ในใจมาตลอด เรื่องราวมากมายตลอดสองปีมานี้พลันโหมเข้ามาในหัวเหมือนคลื่นน้ำ เชือกที่มองไม่เห็นเส้นหนึ่งผูกร้อยเรื่องราวเหล่านั้นเข้าด้วยกัน เขียวจวิน เข้าใจในทันที เขาสะบัดสะทันทันทีไปทั้งตัว ข้างหูได้ยินเสียงหนึ่งๆ ดังไม่หยุด ได้แต่นั่งอยู่ตรงนั้นไม่พูดอะไรเนิ่นนาน

"พี่เขียว พี่เขียว..."

ซังกวนหงสุ่ยร้องเรียกอยู่นาน เขียวจวินจึงได้สติ มองเขาและถามว่า "รัชทายาทมาที่คฤหาสน์วันนี้ ต้องการยืนยันให้แน่ใจว่า ใครคือเขียนปรงยาให้หรือไม่"

"พี่เขียว ทางใต้ส่งหนังสือกราบทูลเร่งด่วนหกร้อยสี่มา แจ้งว่า ทุกวันล้วนมีคนตายเพราะโรคระบาดหลายร้อยถึงพันเป็นพันคน หมู่บ้านบางส่วนเต็มไปด้วยศพแล้ว ในสิบครัวเรือนมีเก้าครัวเรือน ที่ว่างเปล่าไร้คน ผู้คนทั่วทั้งต้าฉีต่างหวาดกังวล เพื่อราษฎรทุกคน ข้าจำเป็นต้องพาเขียนปรงยาเดินทางลงใต้ เรื่องนี้มีอาจร้ายรอ!"

ซังกวนหงสุ่ยพูดจบก็เห็นเขียวจวินนั่งอยู่ที่เดิมด้วยสีหน้าที่เปลี่ยนไปมา เขาจึงพูดต่อว่า "บัดนี้ทางเหนือแนวรบตะวันออกเพิ่งจะพ่ายแพ้ ทางใต้เกิดอุทกภัย โรคระบาดกำเริบ ในราชสำนักฝ่ายของเยียนอ่อง เหมิเกริม มีข่าวลือกระเจาไปทั่ว เกิดคลื่นไต้ไต้บ้านป่วน เป็นช่วงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลง พี่เขียวจะต้องเห็นแก่ส่วนรวมเป็นสำคัญ เห็นแก่ราษฎรทั่วหล้าเป็นสำคัญ"

เห็นเชียวจวินไม่พูดอะไร ชั่งกวนหงฮุยจึงส่ายหน้า ไม่ว่าใครที่ทราบข่าวนี้เป็นครั้งแรกก็ล้วนรับไม่ได้ทั้งนั้น กำลังจะโน้มหน้าต่อลู่ๆ เชียวจวินก็สุดหายใจและเอ่ยว่า "ได้ ในเมื่อรัชทายาทแน่ใจว่าน้องสาวของหลงจื๋นลืออยู่ในคฤหาสน์นี้ ช่าน้อยจะพาท่านไปพบนางเอง รัชทายาทมีคำถามอะไรจะได้ตรัสถามนางด้วยตนเอง"

"ดี พี่เชียวตรงไปตรงมาโดยแท้ ชำมักได้ยินหลี่จั้นบอกว่าฮูหยินของเจ้ามาด้วยความสามารถ ข้ารู้สึกชื่นชมยิ่งนัก พี่เชียวจะเชิญนางออกมาพบด้วยได้หรือไม่!"

คำพูดนี้ของชั่งกวนหงฮุยนับว่าไฉนมารยาทอย่างยิ่ง ในสมัยโบราณไม่ว่าคนผู้นั้นจะมีฐานะสูงส่งเพียงใดก็ไม่อาจไปบ้านผู้อื่นและบอกว่า 'ข้าชื่นชมภรรยาของเจ้าอย่างมาก เจ้าตามนางออกมาให้ข้าดูหน่อยเถอะ' ได้ หากพบเจอคนหยาบคายเช่นนี้ก็ต้องถูกฝ่ามือชดกระเด็นออกไปแล้วไหนเลยจะปล่อยให้นั่งดื่มน้ำชาอยู่ที่นี่ได้!

ดีร้ายอย่างไรสกุลเชียวก็เป็นสกุลสูงศักดิ์ สะใภ้ของสกุลสูงศักดิ์จะออกมาพบแขกง่ายๆ ได้อย่างไร

ชั่งกวนหงฮุยเองก็จนปัญญา ถึงอย่างไรเรื่องพวกนี้ล้วนเป็นการคาดเดาของเขากับหลี่จั้นเท่านั้น หากยังมีได้ยืนยันให้แน่ใจ เขาก็ไม่กล้าพูดส่งเดช หากมิใช่ขึ้นมา หรือผู้อื่นยื่นกรานไม่ยอมรับ ตนย่อมตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ดีไม่ดีอาจต้องกลับไปมือเปล่า

พอได้ยินรัชทายาทที่ไม่สนิทกับตนมากนักเอ่ยคำพูดนี้ออกมาก็ยิ่งเป็นการยืนยันการคาดเดาของเชียวจวิน ร่างกายเขาราวถูกแช่อยู่ในน้ำเย็นจัด หนาวเยือกจนหายใจไม่ออก เขาข่มหัวใจที่เต้นระรัวสุดกำลัง

และนั่งแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น

"พี่เสียวย่าได้เข้าใจผิด ข้าไม่ได้..."

เห็นเสียวจวินนั่งหน้าบึ้งตึงอยู่ตรงนั้นโดยไม่พูดจา ด้วยความจนใจ รัชทายาทจึงจำต้องเอ่ยปากอธิบาย คิดไม่ถึงว่าเฟิงจะเอ่ยปาก กลับถูกเสียวจวินขัดขึ้น ผงกศีรษะและพูดกับเขา "ได้ รัชทายาท โปรดตามข้าหน่อยไปที่ห้องหนังสือด้านในพะยะค่ะ"

แม้คำพูดของรัชทายาทจะเสียมารยาทมากเพียงใด แต่เสียวจวิน ตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ นี่หาใช่เวลามายึดติดกับเรื่องจุกจิก อีกอย่างเขารู้ว่ารัชทายาทเคยพบเซียนปรุ้งยามาก่อน มีเพียงเขาเท่านั้น ที่สามารถยืนยันฐานะของเซียนปรุ้งยาได้

เทียบกับความไร้มารยาทของรัชทายาทแล้ว เสียวจวินกลับยิ่งกว่าว่าเขาจะเอ่ยคำพูดสงสัยห้เมิ่งซีออกมา เขาหวังเพียงว่าหลังจากรัชทายาท ได้พบห้เมิ่งซีแล้วจะปฏิเสธการคาดเดาของตนเองเสีย จิตได้สำนึกของเขา ไม่อยากให้ซีเอ๋อมีเบื้องหลังเช่นนั้น อยากให้นางเป็นเพียงสตรีตัวเล็กๆ ที่เขาสามารถประคบประหงมไว้ในฝ่ามือ

เดินออกมาจากเรือนปรุ้งยา ห้เมิ่งซีที่ร่างกายเต็มไปด้วยกลิ่นยา พอได้อาบน้ำก็รู้สึกเบาสบายขึ้นไม่น้อย นางนั่งอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง อย่างสำราญใจ จือซิวเซ็ดผมให้นางพลางพูด "สะใภ้รอม วันนี้ พี่ชายเฟิงส่งข่าวมาว่ารัชทายาทฝากบอกมาว่าเรื่องที่ท่านโกหกว่า ไม่อยู่เมืองผิงหยาง ไม่อาจถวายการรักษาให้ไทเฮาได้ทันทีนั้น ฮ่องเต๋ มีได้เอาโทษเจ้าค่ะ"

"ไม่มีอะไรที่ดีแล้ว สองวันนี้ข้าไม่สบายใจอยู่ตลอด เกรงว่าเยียนอ่องกับไทเฮาจะคอยยุ่งแยงแล้วฮ่องเต้จะทรงลงโทษร้านยาฮั่นซุน"

ฟังคำพูดนี้แล้ว จือชิวสีหน้าหม่นลง ใบหน้ากระตักก่อนจะพูดต่อ "แม้ฮ่องเต้จะไม่ได้เอาผิด แต่รัชทายาทยังทรงบอกมาว่าฮ่องเต้ทรงตัดสินพระทัยแล้วว่าจะให้รัชทายาทร่วมมือกับท่านรักษาโรคระบาดทางใต้ สองวันนี้จะมีราชโองการออกมา"

เด็กคนนี้ไม่รู้หรือไ้ว่าเวลาพูดจาอย่าเว้นระยะนานขนาดนี้ คนฟังจะตกใจตายได้!

ฟังคำพูดต่อจากนั้นแล้ว หลี่เมิ่งซีค่อนข้างจือชิวที่หนึ่งผ่านทางคันช่องหัวใจที่เพ่งสบลงจมดิ่งสู่กันเหวอีกครั้ง

ภัยพิบัติและความหวาดหวั่นที่เกิดจากโรคซาร์สเมื่อชาติก่อน หลี่เมิ่งซียังจดจำได้เป็นอย่างดี นางเคยผ่านประสบการณ์เหล่านั้นมากับตัวทั้งหมด พอเห็นทางใต้เกิดโรคระบาดเช่นนี้จะให้นางนั่งเฉยอยู่ได้อย่างไร ด้วยประสบการณ์จากชาติก่อนและการสนับสนุนของราชสำนัก นางสามารถออกแรงช่วยเหลือโรคระบาดในครั้งนี้ได้

เพียงแต่คุณหาสน์สกุลเขียวแห่งนี้...นางจะออกไปได้อย่างไร

เห็นสะใภ้รองมีสีหน้ากลัดกลุ้มและไม่พูดอะไรอีก จือชิวจึงถอนหายใจ "อย่าว่าแต่ออกจากคุณหาสน์เลย ท่านแค่ออกไปจากเรือนนี้ก็มีข้ารับใช้ล้อมหน้าล้อมหลังเป็นพรวนแล้ว บ่าวยังรู้สึกเหมือนจะมือเกร็งครึกครื้นคอยตามท่านอยู่ในที่ลับตลอดเวลาด้วย คิดว่าคุณชายรองคงกลัวท่านจะหนีไปอีกจึงส่งคนมาจับตาดู"

"คุณชายรองเคยบอกเรื่องคัมภีร์กันกับข้าแล้ว เนื่องจากเกิดเหตุการณ์

ลักพาตัวสองครั้งนั้น เขาจึงตั้งใจส่งคนมาดูแล จุดประสงค์เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยให้ข้า เจ้าอย่าคิดเพื่อเจ้าไปเลย"

เห็นจ๊อชีวบัน หลี่เมิ่งซี่จึงออกหน้าพูดแทนเซียวจวิน แต่กลับให้ความรู้สึกเหมือนยกก้อนหินทุ่มเข้าตนเอง วุ่นวายมามากมาย ไม่เพียงไม่เกิดประโยชน์อันใด สุดท้ายยังขยับตัวได้อย่างยากลำบาก นางในตอนนั้นก็เหมือนกับนกน้อยในกรง ยิ่งเป็นเช่นนั้นางก็ยิ่งปรารถนา ท้องฟ้ากว้างใหญ่ภายนอก

หากยังไม่ออกจากคุกหาสน์ นางจะต้องขาดอากาศหายใจตายแน่ แม้เซียวจวินจะเป็นท้องฟ้าให้นางในคุกหาสน์สกุลเซียวแห่งนี้ ตั้งแต่เหล่าไท่จวินไปจนถึงข้ารับใช้ที่เฝ้าประตูในคุกหาสน์ก็ล้วนเคารพให้เกียรตินาง แต่สิ่งที่นางต้องการหาใช่เรื่องพวกนี้ นางมีกิจการเป็นของตนเอง นางต้องการอิสระ!

ยามเผชิญหน้ากับภัยพิบัติทางใต้ ต่อให้เป็นคนทั่วไปก็มิอาจนั่งดูตาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงนางที่เป็นหมอกคนหนึ่ง ภาษิตว่าหมอมิไจเมตตาคคนไข้ดูจิตามารดา ต่อให้มีเหตุผลร้อยพันประการ นางก็ต้องออกจากคุกหาสน์ให้ได้

จ๊อชีวเซ็ดผมจนแห้งและส่งผ้าให้จ๊อชย้า เริ่มสาธตผมเกล้ามวยให้สะไกรรอง เห็นสะไกรรองมีสีหน้าหม่นหมอง จ๊อชีวตาเป็นประกายและพูดว่า "วันนี้บ่าวได้ยินเซียวชย้าบอกว่าคุณชายรองตั้งใจเดินทางลงใต้ หากเป็นเช่นนั้นจริง มิสู้ท่านขอร้องคุณชายรองให้พาท่านเดินทางลงใต้ด้วยเป็นอย่างไร เช่นนี้บ่าวจะได้บอกพี่ชายกับรัชทายาท ระหว่างทางพวกเราค่อยคิดหาหนทางนัดพบกับรัชทายาท ถึงอย่างไรย่อมสะดวกกว่า

อยู่ในนครหาสน์สกุลเขียว"

นัดพบกับรัชทายาทระหว่างทาง?! จือชีวจะให้รัชทายาทส่งคนมา
ลักพาตัวนางระหว่างเดินทางลงใต้อย่างนั้นหรือ

ไม่พูดถึงเรื่องที่เขียวจวินเดินทางลงใต้ครั้งนี้ต้องเกี่ยวพันกับ
เรื่องใหญ่ภายในสกุล ยังไม่แน่ว่าเหล่าไท่จวินจะให้เขาพาคนในครอบครัว
ไปด้วยหรือไม่ ต่อให้เขียวจวินตั้งต้นจะพานางไปให้ได้ เขาก็ต้องปกป้องนาง
ด้วยชีวิต หากเกิดอะไรขึ้นกับนางระหว่างทางจริง เกรงว่าเขา...
นางไม่ยอมทำร้ายเขาอีกแล้ว ได้ยินจือชีวเสนอความคิดเช่นนี้ หลี่เมิ่งซี
เพียงปรายตามองจือชีวทางคั่นช่องอย่างไม่พอใจ สายหน้าโดยไม่เอ่ยอะไร

เห็นสะใภ้รองสายหน้า จือชีวในม่น้าวต่ออย่างไม่วะความพยายาม
"ลองดูเถอะเจ้าคะ 'มัลองจะรู้' ได้อย่างไรว่าไม่ได้ บางทีคุณชายรอง
อาจไม่ยอกทั้งท่านไว้ในคฤหาสน์คนเดียวก็เป็นได้ อาจมีความคิดเช่นนี้
แต่แรกอยู่แล้ว"

"เดี่ยวเจ้าส่งคนไปดูที่ห้องหนังสือว่าคุณชายรองอยู่หรือไม่ ข้าจะไป
เปิดเผยความจริงกับเขา บอกทุกอย่างกับเขาทั้งหมด"

"สะใภ้รอง ท่านอย่าว่าวุ่นเป็นอันขาดนะเจ้าคะ เมื่อวานร้านยาอี้ซุน
เพิ่งจะชำระราขงการ ถึงอย่างไรความผิดฐานหลอกลงเบื่องสูงก็มีโทษหนัก
ถึงประหารชีวิตทั้งตระกูล ตอนนี้อย่าให้ตายก็ไม่อาจเปิดเผยฐานะของท่าน
มิอาจเปิดเผยเรื่องที่ท่านอยู่ในเมืองผิงหยางได้ อีกอย่างหลายวันนี้
คนของเยียนอ่องมาก่อกวณร้านสาขาทางตอนใต้อยู่ตลอด คาคคั่นถึง
เบาะแสของท่าน คิดว่าเยียนอ่องคงหมายตาร้านยาอี้ซุนไว้แล้ว หาก
เรื่องนี้รู้ถึงหูเยียนอ่องเมื่อไร เช่นนั้นผลลัพธ์..."

เพียงเพื่อความปลอดภัยของตนเองแล้วจึงต้องหลอกลวงเขาอีกครั้ง
ทำร้ายเขาที่จริงใจต่อนางถึงเพียงนั้นอีกครั้งอย่างนั้นหรือ

ฟังคำพูดจือชีวแล้ว หลี่เมิ่งซีรู้สึกเจ็บแปลบในใจ ชีวิตนี้นาง
ไม่ยากหลอกลวงเขียวจวินอีกแล้ว

เหลือบมองจือชีวแวบหนึ่งก่อนจะพูดอย่างเด็ดเดี่ยว "วันนี้
เจ้ารีบเตรียมการเรื่องออกจากคุกหาสน์ของพวกเราเถอะ!"

"สะใภ้รอง..."

"คุณชายรองหาใช่คนที่ไม่รู้จักแยกแยะหนักเบา ยังมีใครคนที่เห็นชีวิต
ของราษฎรเป็นของเล่น พูดกับเขาให้ชัดเจนแล้ว ไม่ว่าเขาจะโกรธแค้นซ้ำ
หรือชิงชังซ้ำเพียงใด เขาจะต้องปล่อยข้าไปแน่"

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ถึงอย่างไรก็เป็นเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึง
ความเป็นความตาย เห็นสะใภ้รองยืนกรานเช่นนั้น หน้าผากของจือชีว
มีเหงื่อซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว ขณะกำลังจะโน้มหน้าอีกครั้ง จือตง
ก็เคาะประตูเข้ามารายงาน "เรียนสะใภ้รอง อวินเยวียสาวใช้ประจำตัว
ของสะใภ้ใหญ่มาเจ้าค่ะ"

หลี่เมิ่งซีฟังแล้วมุ่นคิ้วพูด "ให้นางเข้ามา"

ไม่นานจือตงก็พาอวินเยวียเดินเข้ามา นางก้าวเข้าไปคารวะสะใภ้รอง
เห็นอีกฝ่ายกำลังหิวผมแต่งตัวอยู่ อวินเยวียจึงเฝ้ารออยู่ข้างๆ

หลี่เมิ่งซีเห็นแล้วเอ่ยถาม "อวินเยวียมาที่นี่ สะใภ้ใหญ่มีคำสั่งอะไร
หรือ"

"ยังคงเป็นเรื่องกิจธุระในเรือนเจ้าค่ะ สะใภ้ใหญ่อยากนัดท่าน
ไปขอคำชี้แนะที่เรือนไซ่ลี่ด้วยกัน"

"ขอคำชี้แนะ! เมื่อวานเพิ่งได้ข้อสรุปมิใช่หรือ ไฉนจึง..."

"เรียนสะใภ้รอน ท่านกับสะใภ้ใหญ่จำเป็นต้องดูแลเรือนร่วมกัน แต่วันนี้เรียกพ่อบ้านเต๋มาสั่งการแล้วถึงพบว่ายังมีเรื่องที่ยังไม่อาจตัดสินใจได้หลายอย่าง สะใภ้ใหญ่เกรงว่าจะจัดการเรื่องต่างๆ ได้ไม่ดี ทำให้ผู้อื่นหัวเราะเยาะเป็นเรื่องเล็ก แต่หากทำให้เหล่าไท่จวินไม่สบายใจย่อมไม่ดีแน่ ด้วยเห็นว่าท่านสามารถจัดการเรื่องต่างๆ ได้ดี จึงอยากเชิญท่านไปหารือและไปขอคำชี้แนะจากเหล่าไท่จวินด้วยกันเจ้าค่ะ"

ฟังคำพูดนี้แล้ว หลี่เมิ่งชวีรู้สึกเหมือนหัวสมองพองขยายเป็นสองเท่า เหล่าไท่จวินมอบหมายเรื่องการดูแลกิจการในเรือนให้นางกับสะใภ้ใหญ่ แต่ความคิดจิตใจของนางไม่ได้อยู่ในคฤหาสน์สกุลเซียวแล้ว โดยเฉพาะหลายวันนี้มีทั้งเรื่องโรคระบาดและราชโองการ ไฉนเลยจะมีอารมณ์มาจัดการเรื่องนี้ ทุกครั้งก็เพียงรับคำสั่งๆ เท่านั้น ล้วนปล่อยให้สะใภ้ใหญ่เป็นผู้จัดการไป แต่สะใภ้ใหญ่ก็ช่างทำอะไรระมัดระวังโดยแท้ รวากับกลัวไปไม่จจะร่วงใส่ศีรษะอะไรอย่างนั้น ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ต้องดึงนางไปด้วยเสมอ ทำเอานางลำบากใจสุดจะบรรยาย

บัดนี้ได้ยินอนันเยวียพูดเช่นนี้ ใบหน้าจึงเขียวคล้ำทันที

เห็นสะใภ้รอนมีสีหน้าเย็นชา จื่อชิวรู้ว่าผู้เป็นนายรอนใจเรื่องการออกจากคฤหาสน์ ด้วยเกรงว่าสะใภ้รอนจะเอ่ยอะไรที่ไม่สมควรออกไปจนทำให้สะใภ้ใหญ่จับผิดเอาได้ นางจึงรีบพูดไกลเกลี้ย "บ่าวจำได้ว่าช่วงเวลานี้เมื่อปีก่อนๆ สะใภ้รอนถูกตามตัวไปพบแขกสตรีที่เรือนโชวสีทั้งวัน ไฉนเลยจะได้อยู่อย่างสบายเช่นนั้น สะใภ้ใหญ่พูดถูกแล้ว เรื่องการกะเกณฑ์งานต่างๆ นี่ไม่ง่ายเลยจริงๆ สะใภ้รอน

ท่านต้องนั่งลงปรึกษาหารือกับสะใภ้ใหญ่ให้ดีๆ เจ้าคะ"

ฟังที่จ๊อชิวพูด หลีเม้งซีขบคิดแล้วเห็นด้วย นางหันไปพูดกับอวินเย่ย์ "อวินเย่ย์กลับไปก่อนเถอะ ไปเรียนสะใภ้ใหญ่ว่าข้าแต่งตัวเสร็จแล้วจะไปทันที"

อวินเย่ย์รีบผงกศีรษะรับคำ หมุนตัวและถอยออกไป

จ๊อชิวเร่งไม่เร่งมือ จ๊อชยาเตรียมชุดไว้ให้หลีเม้งซีแล้ว

แต่งตัวเสร็จ หลีเม้งซีหมุนตัวหน้าคั่นห้องรอบหนึ่ง ส่งดูความเรียบร้อย ก่อนจะพยักหน้าและพูดกับจ๊อชยาที่อยู่ด้านข้าง "แค่นี้พอแล้ว ข้าจะไปเรียนเงินซีกับจ๊อชิว จ๊อชยาให้คนคอยเฝ้าอยู่ที่เรือนคุณชายรองกลับมาเมื่อไรให้ไปเรียนว่าข้ามีเรื่องจะหารือกับเขา บอกให้เขารอข้ากลับมา ไซ้แล้ว เตี่ยวเจ้ากับจ๊อตงเก็บยาในเรือนปรุงยาและบรรจุลงขวดให้เรียบร้อย เก็บข้าวของในเรือนที่จำเป็น เตรียมตัวออกจากคุกหาสน์"

"สะใภ้รอง ท่าน..." จ๊อชิวที่กำลังประคองหลีเม้งซีเดินออกไป ร่างกายสะท้าน นางอดร้องเรียกไม่ได้ เห็นสายตาเฉียบขาดของหลีเม้งซีแล้ว จึงรีบกลืนคำพูดที่เหลือกลับลงไป

จ๊อชยาเห็นแล้วอีกอ้าถามว่า "บ่าวจะไปเตรียมการเตี่ยวนี้เจ้าคะ เอ่อ คือ...สะใภ้รอง เรือนปรุงยาจะให้จัดการเหมือนคราวที่แล้วหรือไม่เจ้าคะ"

"ไม่ต้อง เก็บเรือนไว้"

ระหว่างพูดหลีเม้งซีก็เดินมาถึงหน้าประตูแล้ว จ๊อชวียนมือไปเปิดประตู กลับเห็นจ๊อตงกำลังผลักประตูเข้ามาเช่นกัน เห็นพวกนางออกมา ก็ถามด้วย

ความฉงน "สะใภ้รองจะไปเรือนเงินสี่หรือห้าคะ"

จื่อชิวพยักหน้าถาม "อืม มีอะไรหรือ"

"เรียนสะใภ้รอง เมื่อครู่นี้เซียวชยามาบอกว่าคุณชายรองสั่งให้ท่าน
กับจื่อชิวไปห้องหนังสือเดี๋ยวนี้เจ้าคะ"

"ไปห้องหนังสือ?!"

ระบุนะจ๊ะจ๊ะให้จื่อชิวไปห้องหนังสือ? นี่เป็นเรื่องที่ไม่เคยเกิดขึ้น
มาก่อน หลี่เมิ่งซีฟังแล้วอดถามซ้ำอีกครั้งไม่ได้ เหลือบมองจื่อชิวแวบหนึ่ง
ความไม่สบายใจพลันผุดขึ้นในใจ

เห็นจื่อตงพยักหน้า หลี่เมิ่งซีจึงสั่งว่า "ให้คนไปรายงานสะใภ้ใหญ่
บอกว่าคุณชายรองมีธุระกะทันหัน ไว้ค้ำหนอยข้าค่อยไปพบนาง"

89

ซีเอร์คือเขียนปรงยาในตำนาน!

เห็นความตกใจของหลี่เม้งซีกับจือชิวตอนเห็นรัชทายาทแล้ว สีหน้า ตื่นตระหนกเช่นนั้นทำให้ความหวังอันน้อยนิดที่หลงเหลืออยู่ในใจของ ซีเยวจวินหายไปสิ้น เขานั่งตัวแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น จับจ้องหลี่เม้งซีตาไม่กะพริบ

แม้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่เห็นหลี่เม้งซีในชุดสตรีเป็นครั้งแรก ผิวขาวปานหิมะ หาใช่ผิวสีทองแดงเหมือนตอนสวมชุดบุรุษ ดวงหน้า งามเจิดฉั่น งามปานจะลุ่มบ้านลุ่มเมือง ซึงกวนหงฮุยพลันเหม่อลอย รวากับอยู่ในห้วงฝัน เขาลุกขึ้นยืนโดยไม่รู้ตัว นานครู่ใหญ่ที่พูดอะไร ไม่ออก บรรยาภาศในห้องหนังสือพลันชะงักงัน ทำเอาหลี่เม้งซีกับจือชิว รู้สึกหายใจไม่ออก

ซึงกวนหงฮุยเป็นคนแรกที่สงบสติอารมณ์ได้ เห็นหลี่เม้งซีขยับยืนที่อ อยู่หน้าประตู เขาจึงก้าวเร็วๆ เข้าไปแล้วยิ้มเอ่ยว่า "น้องชาย ข้าช่างโง่เขลา

โดยแท้ คิดว่าเจ้าเป็นบุรุษมาตลอด ตามหาเจ้าอย่างยากลำบากอยู่สองปี คิดไม่ถึงว่าน้องชายจะซ่อนตัวอยู่ในเรือน ไม่ วันหน้ามีอาจเรียกเจ้าว่าน้องชายได้อีกแล้ว"

"คุณชายท่านนี้ ท่านจำคนผิดแล้ว..."

"พี่ใหญ่มาแล้วหรือ..."

ฟังคำพูดรัชทายาทแล้ว หลี่เมิ่งซีกับจือชิวก็พูดออกมาพร้อมกัน เดิมที่จือชิวคิดจะยื่นกรานปฏิเสธ น่าเสียดายที่คำว่า 'พี่ใหญ่' ของหลี่เมิ่งซีดับความหวังริบหรี่ในใจจือชิวไปจนสิ้น สีหน้านางเปลี่ยนเป็นซีดขาวทันใด เหลือบมองคุณชายรองโดยสัญชาตญาณ เห็นสายตาดิ้นตะลึงของคุณชายรองแล้วจึงรีบก้มหน้าลงอย่างลนลาน

หลี่เมิ่งซีสงบสติอารมณ์ได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน คารวะรัชทายาทและก้าวขึ้นไปช้าๆ เห็นดวงตาที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดคู่นั้นของเซียวจวินแล้ว หัวใจของหลี่เมิ่งซีรู้สึกเจ็บแปลบ นางอยากกลบเลือนความเจ็บปวดในดวงตาคู่นั้นออกไปเหลือเกิน อยากบอกเขาเหลือเกินว่านางไม่อยากเห็นเขาเป็นเช่นนี้ ไม่อยากเลยสักนิด

นี่ล้วนไม่ใช่ความตั้งใจของนาง ไม่ใช่จุดประสงค์ดั้งเดิมของนาง แม้แต่น้อย แต่นางกลับบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์นั้นขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว จนบัดนี้กลายเป็นผลไม้รสขม หลี่เมิ่งซีใช้มือกดหน้าอก กัดฟันและฝืนเอ่ยอย่างสับสน "คุณชายรอง ที่ผ่านมา...ที่ผ่านมาข้าภรรยาไม่ได้บอกท่านว่าข้าภรรยาเป็นเจ้าของร้านยาชื่อ..."

ได้ยินหลี่เมิ่งซียอมรับด้วยตนเองว่านางคือเซียนปรงยา เซียวจวินพลันรู้สึกว้าวเล็ดในตัวถูกสูบออกไปจนหมด ใบหน้าเขาซีดเผือด

สีหน้าชะงักงัน จ้องมองหล่เม็งชื้ออย่างแข็งทื่อ ริมฝีปากขยับไปมา แต่กลับมิได้ตอบอะไร นานครู่ใหญ่จึงฝืนลุกขึ้นยืน ไค้งค่านับรัชทายาท และเอ่ยว่า "รัชทายาท โปรดอภัยด้วยที่ข้าน้อยเสียมารยาท วันนี้ข้าน้อยมีเรื่องในครอบครัวทำให้มีอาจอยู่กับพระองค์ได้ วันหน้าข้าน้อยจะต้องไปขอขมาถึงที่ด้วยตนเองแน่นอน"

คุณชายรองไม่มีสมองหรือไร นี่คืรัชทายาทนะ ท่านถึงกับกล้าไล่แซกอย่างนี้เชียวหรือ เป็นสกุลสูงศักดิ์แล้วอย่างไร ผู้อื่นเป็นถึงโอรสของฮ่องเต้ หากยัดเยียดความผิดฐานลบหลู่เบื้องสูงให้ท่าน ก็ยังสามารถจัดการท่านได้อยู่ดี คำพูดของคุณชายรองทำเอาจ๊อซิวตื่นตระหนก นางเหลือบมองสะไ้รองด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ไ้ยินคำพูดเชียวจวินแล้ว ซึงกวนหงสุยก็อดอึ้งไปไม่ได้ รอยยิ้มชะงักค้างอยู่บนใบหน้า มองเชียวจวินอยู่นาน ขณะกำลังจะเอ่ยปากกลับไ้ยินหล่เม็งซืพูด "พี่ใหญ่ วันนี้้องสาวมีเรื่องในครอบครัว เชิญพี่ใหญ่กลับไปก่อนเถอะ เรื่องโรคระบาดทางไ้ หล่ตู่บอกน้องสาวแล้ว วันหน้าน้องสาวค่อยหารื้อกับพี่ใหญ่อีกครั้ง"

ฟังคำหล่เม็งซืแล้ว ซึงกวนหงสุยก็มองนาง จากนั้นจึงเหลือบมองเชียวจวิน พลันนึกขึ้นไ้ว่าควรให้เวลาพวกเขา ก่อน ให้พวกเขาพูดคุยกันให้เข้าใจ แล้วค่อยหารื้อเรื่องการเดินทางลงไ้อีกครั้ง

คิดเช่นนี้ซึงกวนหงสุยจึงคลี่ยิ้มน้อยๆ "ไ้ น้อง...น้องสาวตกลงตามไ้เจ้าว่าแล้วกัน พรุ่งนี้ข้าจะมาไหม"

ซึงกวนหงสุยพูดจบ หมุนแวนน้าว* บนนิ้วโป้งเล่นโดยไม่รู้ตัว

* แวนน้าว คืปลดกนิ้วสำหรับสวมนิ้วหัวแม่มือขณะยิงธนู มักทำจากหยกหรือกระดูกสัตว์ จึงใช้เป็นเครื่องประดับด้วย

เงียบอยู่นานก่อนจะเดินเข้าไป ไปตรงหน้าเชียวจวิน มองเขาด้วยสายตาใสกระจ่างและพูดขึ้นช้า ๆ "ในเมื่อพี่เสี่ยวมีเรื่องภายในครอบครัวต้องจัดการ วันนี้ข้าคงไม่อยู่นาน แต่พี่เสี่ยวอาจไม่รู้ว่าเมื่อวานเสด็จพ่อทรงออกพระราชโองการให้ร้านยาฮั่นซุนเรียกตัวน้องชาย อ้อไม่สิ น้องสาวให้เข้าวังถวายการรักษาไทเฮาทันที หลี่ตู้กราบทูลเสด็จพ่อแล้ว อ้างว่าน้องสาวล้มป่วยอยู่ทางใต้ ไม่อาจเข้าวังโดยทันทีได้ การหลอกลวงเบี่ยงสูงเป็นความผิดมหันต์ มีโทษถึงประหารชีวิตทั้งตระกูล หากพี่เสี่ยวไม่ยอมให้น้องสาวถูกเสด็จพ่อลงโทษถึงตาย ตอนนี้อย่าเพิ่งป่าวประกาศฐานะของน้องสาวออกไป แล้วข้าจะจัดการเรื่องนี้ให้เอง"

ฟังคำพูดนี้แล้ว เชียวจวินก็ตัวสั่นสะท้าน หันไปมองหลี่เมิ่งซี เห็นนางพยักหน้ายืนยัน เขาจึงผงกศีรษะรับคำ

ซึ่งกวนหงสุยเห็นดังนั้นก็เอ่ยว่า "ดี พี่เสี่ยว วันนี้ขอลาไปก่อน พรุ่งนี้ข้าจะมาใหม่!"

เห็นเชียวจวินโค้งกายคำนับ ซึ่งกวนหงสุยก้าวเดินออกไป ตอนใกล้จะถึงประตูพลันนึกถึงสีหน้าไม่เป็นมิตรของเชียวจวิน ในใจอดบังเกิดความกังวลไม่ได้...เป็นห่วงหลี่เมิ่งซี

ซึ่งกวนหงสุยลังเลครู่หนึ่งและหมุนตัวกลับมา เกือบจะชนเข้ากับหลี่เมิ่งซีและจื่อชิวที่ตามออกมาส่ง เขารีบถอยหลบไปด้านข้างครึ่งก้าว ประคองตัวไว้พาลางกระแอมไอและพูดว่า "จำได้ว่าสองปีก่อนตอนพบน้องสาวครั้งแรก น้องสาวเคยถามข้าว่าวันหน้าหากได้หลั่นี้ไม่มีที่ให้ให้น้องสาวอยู่ ข้าจะยินดีเยี่ยมเยียนทุกจักร ท่องเที่ยวไปตามขุนเขาลำเนาไพรกับเจ้าหรือไม่... ตอนนั้นข้ายังไม่ทันได้ตอบ น้องสาวก็จากไปเสียก่อน

วันนี้ข้าจะบอกเจ้าว่าหากมีวันนี้จริง ข้ายินดีไปกับเจ้า..."

จือชีวฟังแล้วหน้าซีด นางอยากจะปลดรัชทายาทที่ก่ลัวได้หล้า
จะไม่ร่นววยผู้นี้ออกจากตำแหน่งเหลือเกิน น่าเสียดายที่นางไม่ใช่ฮ่องเต้!
จือชีวลอบเสียใจภายหลัง ไฉนตอนนั้นนางไม่ไปเดินขบวนเรียกร้อง
บนท้องถนนให้ปลดรัชทายาทด้วยนะ รัชทายาทผู้นี้สมควรถูกนำไป
สังเวยสวรรคค์จริง ๆ!

ให้ตาย นี่มิใช่การทำทายเป็นอย่างโจ่งแจ้งหรือ! รัชทายาทจะทำอะไร
กันแน่ แค่นี้ยังยังไม่พออีกหรือไร หลี่เมิ่งซีฟังแล้วสีหน้าตื่นตะลึง นั่นเป็น
เพียงคำพูดยามเมามายเท่านั้น สองปีมานี้นางก็ลี้มไปตั้งนานแล้ว
คิดไม่ถึงว่ารัชทายาทจะยกเอาคำพูดนี้มาพูดต่อหน้าเชียวจวินอีกครั้ง

หลี่เมิ่งซีเหลือบมองเชียวจวินอย่างร้อนตัว เห็นหน้าผากเขามีเส้นเอ็น
ปูดขึ้นมา นานแล้วที่ไม่เห็นเขามีสีหน้าโกรธเกรี้ยวเช่นนี้ หัวใจของนาง
อดเต้นรัวไม่ได้ อยากให้คนที่เอ่ยคำพูดบ้าง ๆ นั้นออกมาไม่ใช่นางจริง ๆ

ข้อันตาขึ้นเห็นรัชทายาทมองนางด้วยสายตาระตือรือร้น หาก
นางเจียบหรือปฏิสระยอมดูเป็นคนใจแคบ หลี่เมิ่งซีผินข่มหัวใจที่เต้นรัว
ถอยไปครึ่งก้าวและยกาย "บุญคุณที่พี่ใหญ่มีต่อน้องสาวหนักแน่น
ดุจขุนเขา น้องสาวซาบซึ่งใจยิ่งนัก"

ได้ยินเช่นนั้นซึ่งกวนหงสุยก็ยิ้มน้อยๆ แล้วพยักหน้า เขาเหลือบมอง
เชียวจวินแวบหนึ่งอย่างครุ่นคิด ก่อนจะหมุนตัวก้าวร่ายๆ ออกไป
ได้ยินเชียวจวินตะโกนไล่หลังมาว่า "เชียวเหยียน ส่งรัชทายาทออกจาก
คฤหาสน์!"

เชียวเหยียนได้ยินก็วิ่งเข้ามา เดินนำรัชทายาทที่เพิ่งก้าวออกจาก

ประตูห้องไปยังประตูชั้นใน ผู้ติดตามทั้งสองของรัชทายาทเห็นผู้เป็นนายออกมาแล้ว พวกเขาก็รีบออกจากห้องรับรองแขกและคอยตามอยู่ข้างหลัง

รัชทายาทจากไปแล้ว เชียวจวินที่สงบสติอารมณ์แล้วยืนแข็งทื่ออยู่ที่เดิม เขากำลังมองหลิเม่งซี สายตาฉายความเย็นเยียบ นางหัวใจสะท้อนอย่างห้ามไม่อยู่ อยากให้เขาเป็นเช่นเมื่อสองปีก่อนมากกว่า ยามที่โกรธก็จะทำหน้าบึ้งตึง ขว้างปาข้าวของทุกอย่างในห้องอย่างเกรี้ยวกราด อย่างน้อยก็ยิ่งดีกว่าการเผชิญหน้ากับเขาที่แผ่อิทธิพลเย็นเยียบออกมาจากกระดูกเช่นนี้ เขาที่เป็นเช่นนี้ทำให้นางรู้สึกหนาวเยือก เหมือนตกลงไปในบ่อน้ำเย็นเฉียบอย่างไรอย่างนั้น ทำให้นางหายใจไม่ออก ได้แต่ยืนแข็งทื่ออยู่ที่เดิมมองเชียวจวินที่ค่อยๆ หันกลับมา นี่เป็นครั้งแรกที่นางขาดความสุขุมไม่ใจเย็นเฉกเช่นทุกครั้งอีก

"หลิเม่งซี หลิเม่งถาน ข้าช่างโง่เขลาจริงๆ ผ่านมานานขนาดนี้แล้ว แม้เจ้าจะแสดงพรสวรรค์ด้านการรักษาในคฤหาสน์อยู่หลายครั้ง แต่ข้ากลับไม่เคยเชื่อมโยงสองข้อนี้เข้าด้วยกันมาก่อน!"

"คุณชายรอง..." ได้ยินน้ำเสียงของเชียวจวินที่ราวกับลอยมาจากขอบฟ้า สะท้อนความว่างเปล่าล่องลอยแล้ว หลิเม่งซีจึงอดร้องเรียกไม่ได้

เชียวจวินไม่ขานรับ เพียงมองนางและพูดต่อ "เจ้าของร้านยาที่ขุนน้องชายบุญธรรมของรัชทายาท ช่างแข็งแกร่งจนทำให้ข้ารู้สึกกลัวจริงๆ เจ้าแค่พูดมาคำเดียวว่าเจ้าคือเซียนปรุงยา ข้าเชียวจวินไม่คู่ควรกับเจ้า ข้าก็จะปล่อยเจ้าไปแต่โดยดี เล่นแมวจับหนูเช่นนี้เจ้าสนุกมากกระมัง! มองเหยื่อของตนเองทรมานอยู่ท่ามกลางความเจ็บปวดทุกวัน ฝ้าดูพวกเราคนสกุลเซียวแต่ละคนคุกเข่าต่อหน้าเจ้าให้ดูเป็นที่ขบขัน ได้เห็น

ท่านยาเป็นลมไม่ได้สติ ได้เห็นมารดากระอักเลือด เจ้าคงพอใจแล้ว
กระมัง"

"คุณชายรอง..."

"ซีเออร์ ข้ารู้ว่าเจ้าเคยถูกรังแกในคฤหาสน์สกุลเขียว ข้าเคยทำไม่ดี
กับเจ้า ข้าตำหนิตนเองอยู่ลึกๆ มาตลอด หากเรื่องพวกนี้เป็นเพราะ
เจ้าต้องการแก้แค้นที่ข้าเคยทำผิดต่อเจ้าในอดีต แก้แค้นสกุลเขียว
ที่เคยรังแกเจ้าแล้วละก็ เช่นนั้นตอนนี้ข้าขอบอกเจ้าไว้เลยว่าเจ้าได้เลือก
วิธีการแก้แค้นที่ดีมากจริงๆ เพราะเจ้าชนะแล้ว!"

คำพูดของเขียวจวินไม่เจือกลิ่นอารมณ์ใดๆ อีก เหมือนเป็นการ
บอกเล่าเรื่องราวเรื่องหนึ่งเท่านั้น ทว่าแต่ละคำพูดกลับเหมือนใบมีด
ที่กรีดหัวใจของหลี่เมิ่งซิ่นเจ็บปวด นางยืนแข็งทื่อตรงหน้าเขา ส่ายหน้า
โดยไม่รู้ตัว อยากบอกเขาเหลือเกินว่าไม่ใช่อย่างนั้น ตอนแรกทีนาง
นำสินเจ้าสาวไปจำหน่ายและเปิดร้านยาอีซุน เพียงเพราะนางอยากอาศัย
กำลังอันน้อยนิดของตน ทาที่พำนักพักพิงที่ปลอดภัยให้ตนเองเท่านั้น...
นางไม่เคยคิดที่จะแก้แค้นมาก่อน นางแค่อยากไขว่คว้าหาชีวิตที่อิสระ
ของตนเอง นางทำผิดไปจริงๆ หรือ

หลี่เมิ่งซิ่นใบหน้าซีดเผือด ริมฝีปากขยับไปมา แต่ร่างกายกลับไม่อยู่
ในการควบคุมของตนเอง นางเปล่งเสียงใดๆ ไม่ออก เห็นมุมปากของ
เขียวจวินเผยรอยยิ้มหยัน ก่อนที่เขาจะพูดต่อ "เห็นเจ้าตัดสินใจเด็ดเดี่ยวว่า
จะไปจากคฤหาสน์สกุลเขียว ข้าก็คิดมาตลอดว่าเป็นเพราะคำสอนของ
บรรพบุรุษและมารดามีอภัยยอมรับเจ้า คิดมาตลอดว่าเจ้าอยู่ในคฤหาสน์
แล้วไม่มีความสุข ข้าจึงเร่งจัดการงานในมืออย่างสุดท้ายกำลัง หวังเพียง

น้องสามจะคุ้นเคยกับกิจกรรมของสกุลโดยเร็ว ข้าจะได้พาเจ้าออกจาก
คฤหาสน์ จากไปให้ไกลสุดขอบฟ้า ทำสิ่งที่เจ้าอยากทำเป็นเพื่อนเจ้า"

เชียวจวินพูดถึงตรงนี้ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ จนน้ำตาไหล
เขาจึงหยุดหัวเราะก่อนจะพูดต่อ "ข้าน่าหัวเราะมาก โง่เขลามากจริงๆ
ใช่หรือไม่ ทั้งที่รู้ว่าเจ้าไม่ชอบข้า แต่กลับคาดหวังว่าสักวันเจ้าจะหวั่นไหว
เพราะข้า จึงคอยตามต่อเจ้าไม่เลิก เหนียวรั้งเจ้าไว้โดยคิดเข้าข้างตนเอง
เป็นเพราะข้าคิดว่าเจ้าที่อ่อนแอจะเอาตัวรอดไม่ได้ ซีเออร์ ข้าเพิ่งรู้วันนี้เองว่า
ข้าคิดผิดแล้ว ผิดไปแล้วจริงๆ ผิดจนไม่น่าให้อภัย เจ้าแข็งแกร่ง
จนไม่ต้องการให้ใครมาปกป้องตั้งนานแล้ว ข้าไม่มีทางรั้งตัวเจ้าเอาไว้ได้
ข้าคิดมาตลอดว่าที่เจ้าคิดหาหนทางออกจากคฤหาสน์เป็นเพราะ
คฤหาสน์สกุลเซียวไม่ยอมรับเจ้า บีบให้เจ้าจำต้องจากไป ข้าเพิ่งรู้วันนี้เองว่า
ที่แท้เจ้ามีสัญญาับรัชทายาทมานานแล้ว ได้! วันนี้ข้าจะสงเคราะห์เจ้า
ขณะที่ข้ายังไม่นึกเสียใจภายหลัง เจ้าพาคนของเจ้าไปซะ ออกจาก
คฤหาสน์สกุลเซียวไปให้ไกล นับแต่นี้ไปพวกเราไม่มีบุญคุณและความแค้น
ต่อกัน!"

หลี่เมิ่งซียืนนิ่งอยู่ตรงนั้น รวากับเลือดในกายถูกสูบออกไปจนหมด
ใบหน้าซีดขาว ร่างกายสั่นระริก

พาคนของเจ้าไปซะ ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวไปให้ไกล!

พาคนของเจ้าไปซะ ออกจากคฤหาสน์สกุลเซียวไปให้ไกล!

คำพูดนั้นวนเวียนอยู่ในหูตลอด เหมือนสายฟ้าที่ฟาดลงมา
สั่นสะเทือนจนหูนางดังหึ่งๆ ไม่หยุด ทำให้นางมีอาจใช้ความคิดได้อีก

ในที่สุดก็เป็นอิสระ แต่กลับไม่รู้สึคดีใจเลย!

ในที่สุดเขาก็ปล่อยนางไป นี่เป็นสิ่งที่นางปรารถนาตลอดสองปีมานี้
ไหนเมื่อได้มาแล้ว หัวใจจึงเจ็บปวดถึงเพียงนี้

หลี่เมิ่งซีให้จื่อชิวประคอง นางผืนตั่งสติให้มั่นคง ก่อนที่จะสูญมามากขึ้น
ไม่ว่าเขาจะรักนางอย่างลึกซึ้งเพียงใด สุดท้ายเรื่องของนางกับเขาก็ไม่มีบทสรุป
โดยเฉพาะตอนนี้ เรื่องโรคระบาดทางใต้ทำให้นางต้องเดินทางลงใต้ไปกับ
รัชทายาท เดินทางจากไปครั้งนี้อนาคตยังไม่แน่นอน เป็นตายยังมีอาจรู้ได้

นางกับเขาไม่สามารถเดินย้อนกลับไปได้อีกแล้ว ถูกกำหนดไว้แล้วว่า
ต้องแยกจากกัน เวลาจากกันคำสาปแช่งย่อมดีกว่าความอาลัยอาวรณ์

บางทีความเกลียดชังเข้ากระดูกเช่นนี้จึงจะทำให้เขาลืมนาง
ได้อย่างสิ้นเชิง นับแต่นี้ไปไม่เกี่ยวข้องกันอีก เขาจะได้ไม่ต้องขึ้นชื่อว่
อกตัญญูเพราะนางด้วย หากถลาลึกมากไปกว่านี้ เกรงว่าสุดท้าย...

ถอนหายใจอย่างไร้เสียงเสียอีกหนึ่ง สุดท้ายหลี่เมิ่งซีก็ไม่ได้อธิบายอะไร
อีกแม้แต่ครั้งคำ นางเงยหน้าพูดเสียงเรียบ "เมิ่งซีขอบคุณคุณชายรอง
ที่ส่งเคราะห์ ขอคุณชายรองโปรดเขียนหนังสือหย่าให้เมิ่งซีด้วย!"

"สะใภ้รอง..." จื่อชิวที่ประคองสะใภ้รองอยู่ได้ย่นคำพูดนี้แล้วร้อง
เสียงหลง ใบหน้าขาวซีด ร่างกายสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่

คำพูดไร้เยื่อใยของหลี่เมิ่งซีทำให้ใบหน้าของเซียวจวินที่เดิมที
ขาวซีดพลันเปลี่ยนเป็นแดงกำ เขาโหล่ส่ายลงอย่างห้ามไม่อยู่
รีบหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาปิดปากและหันไปประคองตัวกับผนัง
เนิ่นนานจึงยกผ้าที่ปิดปากออก มองเลือดสีแดงฉานบนนั้นแล้ว
คำพูดของหมอลงหัวเวียนอยู่ในหูอีกครั้ง

คุณชายรองเป็นโรคปอด...

คุณชายรองเป็นโรคปอด...

คิดถึงคำพูดของหมอหลวงหลี่แล้วเซียวจวินอดยิ้มขึ้นไม่ได้ เดิมที่ตั้งใจเดินทางลงใต้เพื่อตามหาเซียนปรุ๋งยาให้ช่วยรักษาโรคให้ เขาจะได้อยู่กับซีเออร์ไปตราบชั่วนิรันดร์ เคยคิดที่เฝ้าว่าบุคคลที่เขาเดินทางมาจนรองเท้าเหล็กพังที่เท้าจะอยู่ในเรือนของเขาเอง ตอนนั้นเพื่อช่วยชีวิตนางเขาละทิ้งศักดิ์ศรีทั้งหมดคุกเข่าอยู่น้ำประตูร้านยาที่ชนท่ามกลางธารกำนัลแต่นางที่ใจแข็งยังคงหันหลังจากไปโดยไม่อาลัยแม้แต่น้อย บัดนี้เขายังจะหันกลับไปขอรื้อนาง กระดิกหางขอความเห็นใจจากนางได้อีกหรือ

เมื่อความพยายามทั้งหมดสลายกลายเป็นเถ้าธุลี แม้เขายอมละทิ้งทุกอย่างแล้วก็ยังไม่สามารถปล้นคลอนหัวใจเย็นชาดวงนั้นได้ เช่นนั้นนอกจากปล่อยมือแล้ว เขาก็ไม่มีทางเลือกอื่น

ช่างเถอะ สกุลเซียวถูกดึงเข้าไปเกี่ยวพันกับการเมืองแล้วพายุฝนกำลังโหมกระหน่ำ ร่างกายเขาเองก็มิต่างจากดวงตะวันที่กำลังลับเหลี่ยมเขา ทนรับการโจมตีไม่ไหวอีกแน่ แล้วไยต้องทำลายอนาคตอันงดงามของนางด้วยเล่า เขาควรปล่อยมือจากนางได้แล้ว เพื่อนางเขาถึงกับขัดคำสั่งบิดามารดา ทำให้ท่านย่าเสียใจ เวลานี้เขาควรทำเพื่อสกุลสักที ชดเชยให้สิ่งที่เขาทำลงไป หากรัชทายาทเปลี่ยนพลั่วจริง ก็ให้ลูกเนรคุณเช่นเขาตายไปพร้อมสกุลเซียวก็พอ มีเหมืองแร่ทองแดงที่เขาฟูลิที่เขาก่อตั้งขึ้นมาอยู่ มีพี่ใหญ่กับน้องสาม สกุลเซียวยอมไม่ไร้สิ้นทายาทถึงกับถูกถอนรากถอนโคน...

พับผ้าเช็ดหน้าที่เปื้อนเลือดซ้ำๆ เช็ดมุมปากและค่อยๆ หันกลับมาเซียวจวินคืนสู่ความสุขแล้ว เขาพูดอย่างเด็ดเดี่ยว "ได้ ข้าจะเขียนให้เจ้า!"

เชียวจวินพูดจบก็ตรงไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ คลีกระดาศ หยิบพุกัน บนโต๊ะขึ้นมา จุ่มหมึกสีเข้มจนชุ่มและตวัดพุกันเขียนโดยเร็ว

'เชียวจวินบุตรชายสายตรงของสกุลสูงศักดิ์ในผิงหยาง บัดนี้ ต้องเดินทางลงใต้ไปดูแลกิจการ เนื่องจากทางใต้เกิดโรคระบาด เดินทางไปแล้วเกรงว่าจะรักษาชีวิตไว้ไม่ได้ มีภรรยาหลี่เม้งซีที่อายุน้อย จึงยินดีเขียนหนังสือหย่านี้ อนุญาตให้นางแต่งงานใหม่ได้โดยไม่มีข้อโต้แย้ง นี่เป็นความยินยอมพร้อมใจอย่างแท้จริง หาได้ถูกบีบบังคับ ด้วยเกรงว่า วันหน้าจะไร้หลักฐาน จึงเขียนหนังสือเป็นลายลักษณ์อักษรไว้

เชียวจวิน

ฮ่อเง่เจิ้นตีปี่ที่เจ็ดเดือนแปดวันที่สิบสอง'

เชียวจวินเขียนเสร็จ ร่างกายก็สิ้นเทาเล็กน้อย เขาวางพุกันและ ยึดตัวขึ้น ก่อนจะพรวลมหายใจยาว หยิบแท่นหมึกออกมาและประทับ นิ้วโป้งลงไปอย่างสิ้นระริก ประคองกระดาศขึ้นมาด้วยสองมือ เป่าหมึก ด้านบนเบาๆ อย่างระมัดระวังเหมือนกำลังประคบประหงมของล้ำค่า โดยมีอาจตัดใจปล่อยมือได้ มองดูอย่างถี่ถ้วนแล้ว สุดท้ายจึงยื่นให้ หลี่เม้งซี "นี่เป็นสิ่งที่เจ้าอยากได้มาตลอด และเป็นสิ่งสุดท้ายในชีวิตนี้ ที่ข้าสามารถทำให้เจ้าได้"

เห็นหลี่เม้งซียื่นมือมารับไป เชียวจวินก็หมุนตัวกะทันหัน ก้าวยาวๆ ออกจากห้องหนังสือ เสียงไออย่างรุนแรงดังมาจากนอกห้องหนังสือ อีกระลอกหนึ่ง...

ปีก่อนๆ ช่วงวันเกิดของเหล่าไท่จวินหน้าประตูคฤหาสน์สกุลเซียว จะมีเกี้ยว รถม้า และรถเทียมลาที่มาส่งของขวัญและแสดงความยินดี เข้าแถวยาวเหยียดไปไกล บนถนนเต็มไปด้วยรถม้าและผู้คนจำนวนมาก ปีนี้สถานการณ์กลับต่างออกไปมาก มีเพียงเกี้ยวประปรายไม่กี่หลัง เรียกว่าหน้าประตูเงียบเหงาโดยแท้ บ่าวเฝ้าประตูสองสามคนนั่งหลับ อยู่ในช่องประตู บ้างก็พูดคุยกันอย่างเบื่อหน่าย

เวลาพลบค่ำ รถม้าที่ไม่จัดวางงดงามหรูหราคันหนึ่งแล่นออกจาก คฤหาสน์สกุลเซียวไปช้าๆ

ไม่ได้พาคนมามาก ทั้งไม่ได้นำของมาด้วยมากนัก หลี่เมิ่งซีพามาแต่สาวใช้สามคน ของใช้ส่วนตัวง่าย ๆ และหัวใจที่แหลกสลายออกจาก คฤหาสน์สกุลเซียว

หลี่เมิ่งซีถึงขั้นตั้งยาที่ปรุงขึ้นหลายวันไว้ให้หงจุ ให้นางหาโอกาส มอบให้เซียวจวิน จากไปครั้งนี้ยังไม่รู้วันข้างหน้าจะเป็นเช่นไร จะได้พบกันอีกเมื่อใด นางเพียงหวังให้เขาใช้ชีวิตต่อไปให้ดี

ในรถม้าเงียบงัน ทั้งสี่ต่างมีสีหน้าหนักอึ้ง โดยเฉพาะจื่อชยา กับ จื่อตงที่ทำหน้าเหมือนบิดามารดาเสีย รถม้าแล่นออกจากประตูใหญ่แล้ว พวกนางยังไม่อยากเชื่อว่าสระไ้ร่องถูกหย่าแล้วจริงๆ

หลี่เมิ่งซีเลิกมุมหนึ่งของม่านรถขึ้นเบาๆ และมองออกไป บนถนนใหญ่ อันเงียบเหงาอ้างว้าง ไม่มีเงาร่างของคนที่สวมชุดสีขาว ซี้อาซาสูงใหญ่ เสื้อผ้าพลั้วไหว ยิ้มน้อยๆ รอนางอยู่ตรงนั้นและบอกว่าจะไปเป็นเพื่อนนางอีกแล้ว มีเพียงใบไม้ร่วงเหลืองแห้งกับลมฤดูใบไม้ร่วงอันเหน็บหนาว สะท้อนความอ้างว้างที่แสนจะห่อเหี่ยวของฤดูใบไม้ร่วงออกมา

เห็นหลี่เม้งซีมีสีหน้าซีมเศร้า จื่อชิวอดบ่นไม่ได้ "สะไภ้รอง วันนี้ท่านควรอธิบายกับคุณชายรองให้ชัดเจนนะเจ้าคะ คุณชายรองรักท่านมากจริงๆ เป็นความรักแบบที่สามารถสละชีวิตให้ท่านได้ ครึ่งนี้ท่านทำร้ายจิตใจเขาเสียแล้ว"

นางมีวิญญูณของคนยุคปัจจุบัน เป็นสตรีที่ประพฤติตัวผิดจารีตธรรมเนียม ส่วนเขาเป็นคนโบราณอย่างแท้จริง สิ่งที่เขาต้องการคือสตรีตัวเล็กๆ ที่เขาสามารถดูแลประคบประหงมไว้ในฝ่ามือ พวกเขาถูกกำหนดไว้แล้วว่ามีอาจเข้ากันได้ ไม่ต้องพูดถึงว่าเบื้องหลังของเขายังมีสกุลเขียวที่ไม่ยอมรับนาง ฟังคำพูดจื่อชิวแล้ว หลี่เม้งซีก็เจ็บแปลบในใจอธิบายแล้วอย่างไร เขาจะยอมรับนางที่เป็นเช่นนี้ได้หรือ นางจะสามารถละทิ้งร้านยาที่คุ้นและทำตัวเป็นนกน้อยที่คอยฟังเขาได้อย่างนั้นหรือ

อธิบายไปมีแต่จะเสียใจมากกว่าเดิม ตั้งแต่นางเปิดร้านยาที่คุ้นและตัดสินใจออกจากคฤหาสน์เพื่อแสวงหาอิสระ นางกับเขาก็ไม่มีทางให้ย้อนเดินกลับไปได้อีก

เว้นแต่วันหนึ่งพวกเขาจะยอมเปลี่ยนแปลงเพื่ออีกฝ่าย

นางยอมหรือ...แล้วเขาจะยอมหรือ

หลี่เม้งซีส่ายหน้าเงิบๆ "ข้าไม่ใช่สะไภ้รองอีกแล้ว ต่อไปเปลี่ยนคำเรียกขานเถอะ!"

"สะไภ้รอง..." ฟังคำพูดนี้แล้วจื่อชิวร้องเสียงหลง พลันนึกขึ้นได้ว่าคุณชายรองเขียนหนังสือหายให้แล้ว ไม่เปลี่ยนคำเรียกแล้วจะทำอย่างไรได้ "สะไภ้รองพูดถูกเจ้าคะ ต่อไปป่าวจะเรียกท่านว่าคุณหนู"

จื่อชวย่า จื่อตงผงกศีระะรับคำเช่นกัน ระหว่างคุยกันก็ได้ยิน

คนบังคับรถบอกว่า "เรียนสะไ้ร่รง ในคฤหาสน์มีคนที่ตามมา พวกเราจะหยุดรถหรือไม่ขอรับ"

ทั้งสี่คนในรถได้ยืนเช่นนั้น ดวงตาพลันเปล่งประกาย จี๋ชีวรีบเลิกม่านรถด้านข้าง ทุกคนพากันมองออกไป เห็นม้าหลายตัวควบทะยานออกมาจากคฤหาสน์สกุลเขียว ม้าตัวหน้าสุดมีเงาร่างสีขาวนั่งอยู่ กำลังโบกมือมาที่รถม้าเป็นสัญญาณให้หยุด

หลี่เมิ่งซีเห็นแล้วหัวใจอดเต้นรัวไม่ได้ หันกลับไปและตะโกนบอกคนบังคับรถทันที "หยุดรถ!"

"หยุด..." คนบังคับรถร้องเชือกบังเหียน รถม้าค่อยๆ หยุดลง ไม่นานม้าด้านหลังก็ตามมาทันและหยุดข้างรถม้า คนบนม้ากระโดดลงจากม้าประสานมือพูด "โชนพีสะไ้ร่รงจึงจากไปโดยไม่บอกกล่าวเช่นนี้ ท่านอย่าให้ข้ามารับท่านกลับไป ท่านกับพี่รองมีความเข้าใจผิดอะไรกันก็สามารถชี้แจงต่อหน้าได้เลย ท่านอย่าบอกว่าหากพี่รองไม่เชื่อฟัง ท่านยาจะช่วยสั่งสอนเขาแทนตนเอง ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องให้ข้ารับท่านกลับไปให้ได้"

ครั้นเห็นผู้ที่มาคือเชียวววิน หลี่เมิ่งซีก็ผิดหวัง ฟังคำเขาแล้วเอ่ยว่า "ข้าให้หญิงไปเรียนเหล่าไท่จวิน นายหญิงใหญ่ และนายท่านใหญ่แล้วเนื่องจากยุ่งๆ จึงมิได้ไปอลาที่เรือนโซ่สี่ด้วยตนเอง หวังว่าคุณชายสามจะนำคำพูดข้าไปบอกเหล่าไท่จวินด้วย ข้าจะจดจำบุญคุณของเหล่าไท่จวินไว้ตลอดไป"

"พีสะไ้ร่รง ท่านยาบอกข้าว่าไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเชิญท่านกลับไป"

เห็นคนที่ติดตามเชียวววินมาล้อมรถม้าของนางไว้ หลี่เมิ่งซีมุ่นคิ้วเอ่ยว่า "คุณชายสามอาจไม่ทราบว่าคุณอยู่ในอารามชิงชิน ข้ากับ

เหล่าไท่จวินเคยมีสัญญาต่อกัน หากข้าจะออกจากคฤหาสน์สกุลเซียว นอกจากคุณชายรองแล้ว คนอื่นๆ ในสกุลเซียวล้วนมีอาจสืบสาว เอาความได้ คุณชายสามโปรดกลับไปชอบคุณเหล่าไท่จวินแทนข้าด้วย ที่สุดสาหัสทั้งตัวข้าไว้"

"เรื่องนี้..." เรื่องนี้ข้าไม่เคยได้ยินมาก่อนจริงๆ! เซียววุ้นฟังแล้ว สีหน้าชะงักไป คิดถึงนิสัยของพี่สะใภ้รองแล้ว ด้วยรู้ว่ามีอาจโน้มน้ำหนักได้ เจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะโบกมือไล่คนเหล่านั้นออกไปและเงยหน้าพูด "ในเมื่อพี่สะใภ้รองตัดสินใจแน่วแน่แล้ว ข้าก็ไม่สะดวกจะโน้มน้ำหนัก เพียงแต่เพียงจะพันวันเกิดของเหล่าไท่จวินมาไม่กี่วันเท่านั้น ท่านรออีก สักสองสามวันก่อนค่อยไปก็ยังไม่วาย"

"คุณชายรองเขียนหนังสือหย่าให้ข้าแล้ว คนที่ถูกหย่าแล้ว จะยังมีหน้าอยู่ในคฤหาสน์สกุลเซียวได้อย่างไร!"

"เรื่องนี้...เรื่องนี้...ความรู้สึกที่พี่รองมีต่อพี่สะใภ้รองฟ้าดินเป็นพยานได้ ครั้งนี้ต้องเป็นความเข้าใจผิดแน่ มิใช่เจตนาที่แท้จริงของพี่รองแน่นอน พี่รองขังตนเองอยู่ในห้องหนังสือไม่ยอมพบใครทั้งสิ้น คิดว่าคงเศร้าเสียใจ อย่างยิ่ง พี่สะใภ้รอง..."

หลี่เมิ่งซีฟังคำพูดนี้แล้ว หัวใจเจ็บปวดราวถูกมีดขวานกรีดฟัน นางเงยหน้าทันใดและขัดคำพูดของเซียววุ้น "คุณชายสามยังมีธุระอื่น อีกหรือไม่"

เห็นหลี่เมิ่งซีตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะไป เซียววุ้นขบคิดและ เหยยว่า "เช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน รัชทายาทบวงสรวงฟ้าทำให้ห้องฟ้าวิบริต ฎกราษฎรทั่วหล้าดำหนิ ตำแหน่งรัชทายาทไม่มั่นคง สกุลเซียวเอง

ก็ไม่ปลอดภัย เก่งกว่าจะมีใช้ที่พำนักรักพิงที่ดี เดิมที่ข้ากับพี่รองก็ตั้งใจว่าจะเดินทางลงใต้อยู่แล้ว เดินทางไปครั้งนี้ยังไม่รู้ว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร พี่สะใภ้รองหลบไปอยู่นอกคฤหาสน์ชั่วคราวก่อน วันหน้าหากสกุลเขียวอยู่รอดปลอดภัย ข้าต้องให้พี่รองไปขอขมาพี่สะใภ้รองด้วยตนเอง และเชิญพี่สะใภ้รองกลับคฤหาสน์แน่นอน พี่สะใภ้รองจากไปครั้งนี้แค่จำไว้ว่าพี่รองทำไปเพราะหวังดีกับพี่สะใภ้รองก็พอ"

เชียวววินพูดจบก็ก้มหัวกราบ เขารับห่อสัมภาระใบหนึ่งจากมือของ บ่าวชายด้านหลัง ยื่นให้หลี่เมิ่งซีด้วยสองมือพลางพูด "ได้ยินว่าพี่สะใภ้รองออกจากคฤหาสน์โดยไม่ได้นำอะไรติดตัวไปด้วยเลย นี่เป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเดินทางเล็กน้อย พี่สะใภ้รองอย่าได้รังเกียจ หากใช้อย่างประหยัดหน่อยน่าจะอยู่ได้ถึงตอนที่ข้ากับพี่รองกลับมาจากทางใต้ ในห่อสัมภาระยังมีจดหมายฉบับหนึ่ง หากพี่สะใภ้รองไม่อยากจะกลับบ้านเดิม สามารถไปหาบุคคลในจดหมายตามที่อยู่ในจดหมายได้ เขาเป็นสหายที่สนิทสนมกับข้ายิ่งนัก เห็นจดหมายแล้วต้องคุ้มครองท่านให้ปลอดภัยได้แน่"

เห็นเชียวววินช่วยเหลือด้วยความจริงใจเช่นนี้ คิดถึงความช่วยเหลือที่เขาหยิบยื่นให้ตนหลายต่อหลายครั้ง กระแสความอบอุ่นพลันไหลผ่านหัวใจของหลี่เมิ่งซี นางไม่ได้รับห่อสัมภาระ เพียงแต่โบกมือให้คนอื่นๆ ถอยออกไป เห็นทุกคนถอยไปไกลแล้ว นางจึงหันไปพูดกับเชียวววินที่มีสีหน้าสงสัย "ข้าขอบคุนในความจริงใจของคุณชายสาม เรื่องมาถึงยามนี้ ข้าจะพูดความจริงกับคุณชายสามแล้วกัน ข้าก็คือเจ้าของร้านยาอี้ซุน เนื่องจากตอนนั้นได้ยินคุณชายสามบอกว่าสกุลเขียวมีคำสอนของบรรพบุรุษด้วยรู้ว่าข้ากับคุณชายรองไม่มีวาสนาต่อกัน ข้าจึงนำสินเจ้าสาวไปจำนำ

และเปิดร้านยาอีซุนขึ้นมา เดิมทีแค่ต้องการหาที่พักพิงและหลักแหล่งให้ตนเองหลังจากถูกหย่าเท่านั้น ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเหตุการณ์จะเป็นเช่นวันนี้ เมื่อเข้ารับทายาทมาที่คฤหาสน์และเปิดเผยความจริง คุณชายรองจึงเขียนหนังสือหย่าให้ชำด้วยเหตุนี้ ที่ชำจากไปครั้งนี้เพราะต้องทำตามราชโองการเดินทางลงใต้ไปกับรัชทายาทเพื่อรักษาโรคระบาด วันหน้าหากคุณชายสามมีอะไรสามารถไปแจ้งที่ร้านยาอีซุนได้เสมอ วันนี้ข้าขออำลาฝากบอกคุณชายรองด้วยว่าให้เขาดูแลตนเองให้ดี"

"พี่สะใภ้รอง พี่สะใภ้รอง...คือเขียนปรุงยา...ที่ผู้คนเล่าลือกัน...พี่รองหย่าท่าน...เพราะเหตุนี้" ฟังคำบอกเล่าของหลี่เมิ่งซีแล้ว เซียววั้นก็พึมพำกับตนเองอย่างโง่งม เสียงเขาสั่นเล็กน้อย ดวงตาที่เบิกโตปานระฆังทองแดงจ้องหลี่เมิ่งซีอย่างเหลือเชื่อ

เห็นท่าทีของเซียววั้นแล้ว หลี่เมิ่งซีไม่พูดมากอีก เพียงกวักมือเรียกคนบังคับรถที่อยู่ห่างออกไป ส่งสัญญาณให้เขารีบออกเดินทาง

แม้คุณชายสามจะมีคุณธรรมและมีนิสัยที่เปิดเผยตรงไปตรงมา แต่อย่างไรเรื่องนี้ก็เกี่ยวพันถึงความเป็นความตาย ในสถานการณ์วิกฤตเช่นนี้ฐานะเขียนปรุงยาของสะใภ้รองคนรู้น้อยเท่าไรก็ยิ่งดี เห็นสะใภ้รองบอกเรื่องนี้กับคุณชายสามโดยไม่ปิดบัง จี้อชีวยากห้ามก็ไม่ทันการณเสียแล้ว นางเหลือบมองสะใภ้รองด้วยสายตาดำหนึบแวบหนึ่งก่อนจะพูดกับคุณชายสามที่ยืนตะลึงงันอยู่ตรงนั้น "คุณชายสาม เมื่อวานฮ่องเต้มีราชโองการให้เขียนปรุงยาเข้าวังถวายการรักษาทิเฮา พี่ชายของบ่าวกราบทูลฮ่องเต้ไปแล้วว่าเขียนปรุงยาล้มป่วยอยู่ทางใต้ หากฐานะของเขียนปรุงยาเปิดเผยออกไป ย่อมมีความผิดมหันต์ฐานหลอกลวงเบื้องสูง

บ่าวขอรับรองคุณชายสามอย่าเพิ่งเปิดเผยเรื่องนี้ออกไปเลยนะเจ้าคะ"

เห็นเซียววินผงกศีรษะอย่างแข็งทื่อ จิวัธจึงปล่อยม่านรถ
ก่อนที่รถม้าจะแล่นจากไปช้าๆ...

สวรรค์! เป็นไปได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไร พี่สะใภ้รองก็คือ
เซียนปฐยาที่ข้าตามหามาตั้งนาน

ท่ามกลางลมฤดูใบไม้ร่วงหนาวเย็น เซียววินยืนนิ่งงันอยู่ที่เดิม
แขนเสื้อปลิวพลิว มองส่งรถม้าโอดเดี่ยวคั่นนั้นค่อยๆ แล่นห่างออกไป
ก่อนจะหายลับไปท่ามกลางดวงอาทิตย์สนธยาที่เป็นสีแดงดูจลือहित

90

หลีเม็งชีถูกหย่าและออกจากคฤหาสน์อย่างรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ แต่กลับเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม้แต่หย้อย

ไม่ใช่ไม่ตื่นตระหนก แต่เป็นเพราะตื่นตระหนกมากเกินไปต่างหาก จนสูญเสียหน้าที่ที่ควรมีไป เหมือนท้องฟ้าที่ก่อนหน้านี้ยังแจ่มใสปลอดโปร่ง จู่ๆ กลับเกิดฟ้าผ่ากะทันหัน ยังไม่ทันจะตั้งสติได้เสียงครืนคราน ก็ลอยออกไปไกลแล้ว เหลือทิ้งไว้เพียงความหวาดหวั่นและตื่นตระหนก ในใจ

รัชทายาทเดินทางมาเยือนด้วยตนเองและคุยกับบุตรชาย เป็นการส่วนตัว นายท่านใหญ่กระวนกระวายไม่สบายใจอยู่ตลอด หลังกลับจากโรงรับรองแขกด้านนอก เขากับเหล่าโทกวจินก็อยู่ที่เรือนโซ่วสี่ ตลอด รอคิวจากบุตรชาย สุดท้ายกลับเป็นหงจุมารายงานว่าสะใภ้รอง ถูกหย่าและพาคนออกจากคฤหาสน์สกุลเขียวแล้ว

คำพูดของหงจูไม่ต่างจากสายฟ้าที่ฟาดเปรี้ยงลงมากลางวันแสดๆ นายท่านใหญ่ที่สุขุมเยือกเย็นเสมอมาลุกขึ้นและนั่งลง นั่งลงและลุกขึ้นอีกครั้ง หลายครั้งที่อยากบุกไปเรือนเขียวเขียวงามไถ่ให้ชัดเจน แต่เรื่องอื่นยังพอว่า พอเป็นเรื่องของหลี่เมิ่งซี เขาที่เป็นประมุขของบ้านจำต้องระวังแล้วระวังอีก รอบคอบแล้วรอบคอบอีก สุดท้ายยังคงตัดสินใจรอให้บุตรชายกลับมาอธิบายด้วยตนเอง

หลี่เมิ่งซีมีต่างจากวัตถุมงคลของสกุลเขียว โดยเฉพาะตอนนี้ที่สถานการณ์ไม่แน่นอน แล้วจะปล่อยนางออกจากคฤหาสน์ได้อย่างไร เหล่าไท่จวินที่พอใจยอมรับหลี่เมิ่งซีได้แล้ว ท่าที่แรกคือสั่งให้คนที่ประตูชั้นในขวางนางไว้ ให้ตายก็ไม่ยอมให้สะใภ้รองออกจากคฤหาสน์ เวลานี้สกุลเขียวต้องมีนางจึงจะปลอดภัย

คิดไม่ถึงว่าคนที่ส่งไปจะกลับมารายงานว่าสะใภ้รองออกจากประตูใหญ่ไปแล้ว เหล่าไท่จวินจึงสั่งให้เขียววันพาคนออกไปไม่ว่าอย่างไรก็ต้องรับนางกลับมาให้ได้ สิ่งที่ไม่ได้พูดให้ชัดเจนก็คืออนุญาตให้เขียววันใช้กำลังนำตัวนางกลับมาที่คฤหาสน์

เหมือนคนจมน้ำที่พยายามคว้าจับของในมือ แม้ว่าของสิ่งนั้นจะเป็นเพียงฟางเส้นหนึ่ง เหล่าไท่จวินคิดอย่างมั่งายว่าต่อไปต้องกักบริเวณขอเพียงหลี่เมิ่งซีอยู่ในคฤหาสน์สกุลเขียว สกุลเขียวก็จะพ้นเคราะห์ครั้งนี้ไปได้อย่างปลอดภัย

คิดไม่ถึงว่าเขียววันจะกลับมาแจ้งว่าสะใภ้รองบอกว่าในอดีตเหล่าไท่จวินเคยให้สัญญา หากนางจะออกจากคฤหาสน์ นอกจากเขียววันแล้ว ไม่ว่าใครก็ห้ามขัดขวางทั้งนั้น

เมื่อครุ่นนี้เหล่าไท่จวินคิดแต่จะตามตัวหลี่เม้งซีกกลับมา จึงลืมนำคำสัญญาในอดีตของตนเองไปชั่วคราว จะให้จวินเออร์ไปตามนางกลับมา? แต่ชีเออร์ถูกเขาไล่ออกไปนี่นา ใช้หัวเขาคิดดูก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้

เห็นทีครั้งนี้ชีเออร์จะพ้นจากการควบคุมของสกุลเซียวโดยสิ้นเชิงแล้ว เหล่าไท่จวินฟังคำพูดนี้แล้วก็รู้สึกหนาวเยือกตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ความไม่สบายใจอย่างรุนแรงปกคลุมจิตใจ

ได้ยินว่าเซียวจวินขังตนเองอยู่ในห้องหนังสือ เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่กลับใจตรงกันอย่างน่าแปลก ไม่ได้ร้อนใจไปถามเขาว่าเพราะอะไร ทั้งไม่ทำอะไรทั้งนั้น แต่เข้ารับใช้ในคฤหาสน์สกุลเซียวต่างรู้ถึงความสงบหลังสระไ้ร่องออกจากคฤหาสน์เช่นนี้ออกจะน่ากลัวเกินไป เหมือนคฤหาสน์สกุลเซียวมีเมฆหมอกมัวหม่นปกคลุมอยู่

หลี่เม้งซีกออกจากคฤหาสน์ คนเดียวในคฤหาสน์สกุลเซียวที่ดีใจก็คือนายหญิงใหญ่ ในที่สุดหिनก่อนโตที่กดทับอยู่ในใจนางก็ถูกยกออกไปจนได้ นางไม่ได้ชักใช้บุตรชายว่าเหตุใดจึงหย่าภรรยา ขอแค่เขาหย่าก็พอไยต้องสนใจด้วยว่าเขาหย่าเพราะอะไร

โคมไฟถูกจุดขึ้นแล้ว นางที่นอนป่วยอยู่บนเตียงมาเดือนกว่าราวกับได้รับยาบำรุง แม้ใบหน้าจะขาวซีด แต่กลับกระปรี้กระเปร่ายิ่งยามนี้นั่งอยู่ริมเตียง ยิ้มมองเป่าจูเล่าเรื่องที่สระไ้ร่องออกจากคฤหาสน์ไปตามลำพัง...

เป่าจูเล่าจบ นายหญิงใหญ่ก็ถอนหายใจ "หากรู้แต่แรกว่าจวินเออร์จะคิดได้ง่ายดายเช่นนี้ ตอนแรกไยต้องวุ่นวายถึงเพียงนั้นด้วย"

"นั่นสิเจ้าคะ นายหญิงใหญ่ไม่รู้อะไร สระไ้ร่องนารอเข้าไปเพียงคนเดียว

เท่านั้น ข้าวของที่ใช้ในชีวิตประจำวันล้วนไม่ได้นำไปด้วย สี่คนเบียดกันอยู่ในรถม้าคันเดียว อี๋เหินยงในเรือนหลังไม่มีใครออกมาส่งสักคน แม้แต่หวังอี๋เหินยงที่ปกติสนิทสนมกันยิ่งกว่าอะไรก็ไม่เผลอนำออกมาหน้าเวทีเดียวเจ้าค่ะ"

ฟังเป่าจูเล่าแล้ว นายหญิงใหญ่จึงกัดฟันพูด "นางจิ้งจอกผู้นี้ นางก็มีวันนี้เหมือนกันหรือ จ๊ว๊นเออร์ไม่รักใคร่นางแล้ว ข้าดูซิว่านางยังจะเหลืออะไรอีก ไซ่แล้ว เจ้าไม่ได้สืบดูหรือว่าเหตุใดจ๊ว๊นเออร์จึงหย่านาง"

"บ่าวก็ไม่ทราบเจ้าค่ะ ได้ยินแค่ว่าวันนี้รัชทายาทเสด็จมา สนทนากับคุณชายรองเป็นการส่วนตัวอยู่นานมาก หลังจากรัชทายาทจากไป คุณชายรองก็หย่าสะใภ้รอง ตอนนั้นพวกข้ารับใช้ถูกไล่ออกมาหมด จึงไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในห้องหนังสือเจ้าค่ะ"

ไต้ยิ่นว่รัชทายาทเสด็จมา เงามืดพลันวูบขึ้นในใจของนายหญิงใหญ่ แต่แล้วก็ถูกกลบมิดด้วยความยินดีไม่สิ้นสุด นางอดคิดถึงจางซิวไม่ได้ ถอนหายใจแล้วเอ่ยว่า "น่าเสียดายที่ชีวเออร์รีบร้อนแต่งเป็นชายารองของเยียนอ๋องเสียแล้ว ไต้ยิ่นว่ว่าวันที่ชีวเออร์ออกเรือน งานพิธีจัดอย่างยิ่งใหญ่ นอกจากชุดแต่งงานไม่ใช่สีแดงสด เกี้ยวไม่ได้เข้าทางประตูหลักแล้ว ธรรมเนียมอื่นล้วนอยู่ในระดับเดียวกับชายาเอก ดีกว่าแต่งเป็นภรรยาเอกของคนทั่วไปตั้งไม่รู้กี่เท่า น่าเสียดายที่จ๊ว๊นเออร์ไร้वासนา คนดีขนาดนี้ เขากลับไม่ต้องการ พอชีวเออร์ออกเรือนไป เขาก็หย่านางจิ้งจอกนั่นห่างกันเพียงไม่กี่วันเท่านั้น"

"บางทีคุณหนูชีวกับคุณชายรองอาจไม่มีवासนากันก็ได้เจ้าค่ะ"

นายหญิงใหญ่อย่าเสียดาบไปเลย เมืองผิงหยางมีสตรีดีๆ อีกมากมาย รออีกสักพักท่านค่อยเลือกคนที่ถูกใจให้ผู้ชายรองก็เหมือนกันเจ้าคะ"

ได้ยินเป่าจู่พูดถึงการแต่งงานใหม่ให้ผู้ชายรอง นายหญิงใหญ่ ก็ตาเป็นประกายในทันใด นางสั่งเป่าจู่ว่า "เร็วเข้า ประคองข้าขึ้นมา และแต่งตัวให้ข้า ข้าจะไปเรือนโหวสี่"

เป่าจู่ฟังแล้วตกใจจนสะดุ้ง รีบเอ่ยปากห้าม "นายหญิงใหญ่ ท่านจะทำอะไรเจ้าคะ ตอนนี้เป็นเวลาพลบค่ำแล้ว เหล่าไท่จวิน น่าจะพักผ่อนแล้วเจ้าคะ"

"ข้าอยากไปปรึกษาเหล่าไท่จวิน เจรจาเรื่องการแต่งงานของ จวินเออร์ จัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยก่อนสิ้นปี หาไม่แล้ววราตรียาวนาน ความฝันยาวไกล ข้าเกรงว่าจวินเออร์จะเปลี่ยนใจ รับนางจิ้งจอก ที่เป็นภัยผู้้นั้นกลับมาอีก!"

"นายหญิงใหญ่กล่าวถูกต้องแล้วเจ้าคะ ตามความเห็นป่าว ถึงอย่างไรซะไ้รองก็ออกจากคฤหาสน์ไปแล้ว เวลาแค่คืนเดียวคงไม่เป็นไร พรุ่งนี้ให้นายหญิงใหญ่ค่อยไปหาหรือเรื่องนี้ก็ยังไม่สายเจ้าคะ"

นายหญิงใหญ่พยักหน้า "ก็จริงอยู่ ใช่แล้ว ไม่ได้ส่งคนตามไปดูหรือว่าสะไ้รองไปที่ใด"

"ตอนบ่าวทราบข่าว สะไ้รองก็จากไปไม่เห็นเงาแล้วเจ้าคะ แปรส่วนคงกลับบ้านเดิม พรุ่งนี้บาวค่อยส่งคนไปสืบดูที่บ้านเดิมของนาง ดีหรือไม่เจ้าคะ"

"ดี เรื่องนี้เจ้าใส่ใจหน่อย ทำให้สกุลเซียววุ่นวายเช่นนี้จะปล่อยให้ นางจากไปอย่างสงบสุขแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด"

แม้ร่างกายจะยังโง่งนไปมา แต่เมื่อมีแรงใจอาการก็ดีขึ้นมาก เข้าตรู่วันต่อมานายหญิงใหญ่จึงให้เป่าจูกับจื่อเยวี่ยประคอง ฝืนสังขาร ไปยังเรือนไซวสี เข้าประตูห้องโถงไปแล้ว เดินอ้อมจากบังลม เห็น เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ คุณชายใหญ่ สะใภ้ใหญ่ และคุณชายสาม ล้วนอยู่ในห้องโถง

ครั้นเห็นนายหญิงใหญ่เข้ามาทุกคนต่างตื่นตกใจ คุณชายใหญ่ สะใภ้ใหญ่ และคุณชายสามรีบลุกขึ้นคารวะ สะใภ้ใหญ่ก้าวเข้าไป ประคองนายหญิงใหญ่พลงพูด "ไฉนนายหญิงใหญ่จึงลุกขึ้นมาเดินเล่า วันนี้รู้สึกดีขึ้นหรือไม่เจ้าคะ"

"ดีขึ้นมากแล้ว ข้ารู้สึกว่าได้แล้ว คิดถึงเหล่าไท่จวินจึงมาที่นี่" นายหญิงใหญ่พูดพลงคารวะเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ และนั่งลง ตรงข้ามนายท่านใหญ่

เหล่าไท่จวินพิจารณาสีหน้าของนายหญิงใหญ่อย่างละเอียด "ลูกสะใภ้ช่างดีจริง ๆ ร่างกายไม่แข็งแรงก็อย่าฝืนตนเองไปเลย เรื่องในบ้าน ให้สะใภ้ใหญ่เป็นคนจัดการก็พอ เจ้าพักรักษาตัวให้ดีเถอะ"

"ลูกสะใภ้ขอบคุณ ทำให้เหล่าไท่จวินเป็นห่วงแล้ว วันนี้ลูกสะใภ้ รู้สึกว่าร่างกายแข็งแรงขึ้นไม่น้อย เพิ่งผ่านวันเกิดของท่านมา มีเรื่องราวมากมายต้องจัดการ ไหนเลยจะยังนอนอยู่ได้"

ฟังคำพูดนี้แล้ว เหล่าไท่จวินก็มีสีหน้าดีใจครียด ระวังเยียนอ่อง กับรัชทายาทเป็นเหมือนน้ำกับไฟแล้ว เห็นทีครั้งนี้คงถึงเวลาตัดสินใจว่า ใครจะเป็นฮ่องเต้ ใครจะเป็นขุนนาง เยียนอ่องอำนาจแข็งแกร่ง มีแต่จะลงมือหนักข้อขึ้นทุกที แม้แต่อัศวินเสนาบดียังเกือบถูกบีบให้ตาย

เกรงว่ารายต่อไปคงเป็นสกุลเขียว อธิษฐานขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง
ยังแทบไม่ทัน นางหรือจะมีอารมณ์มาจัดการเรื่องอื่นอีก

ถอนหายใจทีหนึ่ง ขณะกำลังจะพูด สาวใช้ก็มารายงานว่า
อาหารเข้าถุกยกมาแล้ว จะให้ตั้งโต๊ะตอนนี้เลยหรือไม่ เหล่าไท่จวิน
กวาดตามองรอบหนึ่งและเอ่ยว่า "จวินเออร์เล่า สั่งให้คนไปตามเขา
อีกครั้ง!"

ชื่อฮว่าฟังแล้วรีบก้าวขึ้นมาพูดว่า "เรียนเหล่าไท่จวิน เวียนเขียวเขียว
เพิ่งส่งคนมารายงานว่าเมื่อวานคุณชายรองอยู่ในห้องหนังสือทั้งคืน
ชุยอี่เหนียงกับหงอ้วต่างไปคุกเข้าขอร้องที่หน้าประตูห้องหนังสือ แต่
คุณชายรองไม่ยอมเปิดประตู หงจูเกรงว่าคุณชายรองจะเป็นอะไรไป
จึงให้สาวใช้มารายงาน อยากขอร้องให้เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่
ไปพูดโน้มน้าว เมื่อครู่บ่าวเห็นว่าสำหรับอาหารกำลังจะยกเข้ามาแล้ว
เกรงว่าท่านจะเป็นกังวลจนกินอาหารเข้าไม่ลง จึงคิดวารอให้ท่าน
กินอาหารเสร็จแล้วค่อยบอกเจ้าค่ะ"

เหล่าไท่จวินฟังแล้วหัวใจหนักอึ้ง กำลังจะพูดกลับได้ยิน
นายท่านใหญ่เอ่ยว่า "จวินเออร์เองก็เลอะเลือนนัก ถึงอย่างไรก็ไม่ควร
สร้างความเปลี่ยนแปลงในบ้านในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ ทำให้มารดา
เป็นกังวล ไว้ลูกจะกลับไปอบรมเขาให้ดีเอง มารดาอย่าร้ออีกเลย
กินอาหารก่อนเถอะขอรับ!"

เขียวจวินฟังแล้วอ้าปากอยู่หลายครั้ง แต่สุดท้ายก็หุบปากลง

เหล่าไท่จวินเต็มไปด้วยความอึดอัดขัดใจ เดิมทีคิดจะบน
อีกสองสามคำ แต่เห็นนายท่านใหญ่เองก็มีสีหน้าเหนื่อยล้า เมื่อคืน

คงไม่ได้พักผ่อนเท่าไร ครั้นคิดว่าหลายวันนี้คุณาสกุลเสียเวทิมไปด้วย ปัญหาทั้งภายในและภายนอก เห็นบุตรชายมีผมขาวมากขึ้นทุกที จึงอดรู้สึกปวดใจไม่ได้ นางเปลี่ยนคำพูดเป็น "ตั้งโต๊ะเถอะ!"

เห็นเหล่าไท่จวินสั่งให้ตั้งโต๊ะ ทุกคนต่างก็โง่อก

นายหญิงใหญ่ให้เป่าจุประคองลุกขึ้น แต่ถูกเหล่าไท่จวินร้องห้ามไว้ "นายหญิงใหญ่ไม่แข็งแรง นั่งลงเถอะ ให้สะใภ้ใหญ่จัดการก็พอ"

นายหญิงใหญ่รีบเอ่ยขอบคุณและนั่งลง กินอาหารเข้าเสร็จ ยกโต๊ะออกไปแล้ว พวกสาวใช้ก็ยกน้ำชาเข้ามา ทุกคนนั่งลงอีกครั้ง นายท่านใหญ่จับน้ำชาและพูดคุยเป็นเพื่อนมารดาครู่หนึ่ง ในใจเป็นห่วง บุตรชาย ขณะกำลังจะขอตัวไปดูที่เรือนเขียวเขียวก็ได้ยินนายหญิงใหญ่พูดขึ้น "เรียนเหล่าไท่จวิน หลีเมิ่งซีถูกหย่าแล้ว ตามความเห็นของลูกสะใภ้ มิสู้ใช้เวลาสองสามวันนี้เลือกคุณหนูสกุลดีๆ ให้จวินเอ๋อริใหม่ เพิ่งผ่านวันเกิดของท่านมาก็ถือโอกาสจัดการให้เรียบร้อยเสียเลยจะได้เป็น เรื่องมงคลซ้อนเรื่องมงคล สลายไออัปมงคลในช่วงนี้ไปเสีย ไม่ทราบว่ เหล่าไท่จวินมีความเห็นอย่างไร"

ฟังคำพูดนี้แล้ว นายท่านใหญ่ก็นิ่งหน้าโดยไม่รู้ตัว เขาคิดในใจ นี่มันเวลาใดแล้ว ยังจะคิดถึงเรื่องเล็กน้อยในเรือนหลังอีก อีกอย่างเวลานี้ผู้อื่นหลบเลี้ยงยังแทบไม่ทันเลย ใครจะอยากแต่งงานกับสกุลเขียว!

นายท่านใหญ่รู้สึกไม่พอใจ แต่เห็นนายหญิงใหญ่โบหน้าขาวซีด มารดาก็นั่งอยู่ด้วยจึงไม่สะดวกจะเอ่ยปากตำหนิ ได้แต่นั่งหน้าบึ้งไม่พูดไม่จา

ฟังที่นายหญิงใหญ่พูดแล้ว เหล่าไท่จวินก็รู้สึกเหมือนนายท่านใหญ่

นางไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ขณะกำลังจะตอบปฏิเสธพลันบังเกิดความคิดว่า นี่นับเป็นความคิดที่ตืออย่างหนึ่ง ถึงอย่างไรซีเออร์ก็ไม่วกลับมาแล้ว มีผู้ใช้การแต่งงานของจวินเออร์มาเชื่อมความสัมพันธ์ทางการเมือง หนึ่ง ได้ขับไล่ออัมบงคต สองบางที่อาจได้กอดขาของผู้สูงศักดิ์คนใดคนหนึ่ง ในราชสำนัก ช่วยดึงสกุลเขียวออกจากความวุ่นวายทางการเมืองครั้งนี้ ได้พอดี คิดเช่นนี้จึงตอบว่า "ลูกสะใภ้พูดถูก ถือโอกาสช่วงก่อนที่ จวินเออร์ยังไม่ออกเดินทาง ให้เขาเลือกคู่ครองและแต่งงานใหม่ก็ไม่เลว เอื้อ น้าเสียดาบซีเออร์ เป็นตัวเลือกที่เหมาะสมอยู่แล้ว แต่นางกลับร้อนใจ แต่งให้เยียนอ่อง..."

"มารดา!"

"ไม่ได้นะขอรับท่านย่า!"

นายท่านใหญ่กับคุณชายสามฟังแล้วร้องตะโกนออกมาพร้อมกัน
เร็วเกินไปหน่อยกระมัง!

สะใภ้ใหญ่ฟังแล้วตกใจจนหน้าเปลี่ยนสีเช่นกัน เมื่อวานตอนเช้า สะใภ้รองยังตกลงกับนางเสียดิบดีว่าจะมาที่เรือนนางเพื่อหารือ เรื่องจัดการธุระในเรือน โหนเลยจะคิดว่าพอถึงเวลาจุดโคมไฟ ข้าวที่ สะใภ้รองถูกหย่าและออกจากคฤหาสน์จะแพร่มา จวบจนตอนนี้ นางยังไม่เชื่อว่าเป็นเรื่องจริงเลย ไม่นึกไม่ฝันว่าเข้าตู่เช่นนี้ ทั้งยัง ไม่ทันรู้ว่าเหตุใดคุณชายรองจึงหย่าภรรยา ไม่แน่ว่าภรรยาอาจจะแค้นแองอนกันเท่านั้น สะใภ้รองกลับบ้านเดิมไม่กี่วัน หายโกรธก็ไปปรับกลับมา ได้แล้ว แต่นายหญิงใหญ่กลับจะเจรจาเรื่องการแต่งงานให้คุณชายรอง ออกจะเร็วเกินไปหน่อยหรือไม่ แล้วคุณชายรองจะยอมหรือ

สะใภ้ใหญ่ขบคิดและอดไม่ได้ที่จะเหลือบมองคุณชายใหญ่แวบหนึ่ง ด้วยความเป็นกังวล นางเห็นคุณชายใหญ่ขมวดคิ้วมุ่นเช่นกัน

เหล่าไท่เจวินเองก็บังเกิดความคิดนี้กะทันหัน กวาดตามองทุกคน รอบหนึ่ง พบว่ามีแต่นางกับนายหญิงใหญ่ที่เห็นด้วยกับเรื่องนี้ โดยเฉพาะ อวิ้นเออร์ที่ทำหน้าร้อนกร้อนใจ รวากับนางจัดการเรื่องการแต่งงานที่ไม่ถูกใจให้เขาอย่างนั้นแหละ

เห็นเช่นนี้เหล่าไท่เจวินกำลังจะเอ่ยปากก็เห็นชื่อฉินก้าวเข้ามา อย่างเร่งร้อน "เรียนเหล่าไท่เจวิน เรียนนายท่านใหญ่ คนเฝ้าประตูชั้นใน มารายงานว่าหลี่ป้อองค์กรักษ์ของรัชทายาทมาขอพบนายท่านใหญ่และ คุณชายรองที่ประตูชั้นใน บอกว่ารัชทายาทมีเรื่องด่วนให้เขามาส่งข่าว เจ้าค่ะ"

"รีบเชิญไปที่ห้องโถงรับรองแขกด้านนอก" นายท่านใหญ่พูดพลาง ลูกขึ้น

ได้ยินเหล่าไท่เจวินเอ่ยว่า "บอกให้พวกสตรีกลับไป แล้วเชิญเขามาที่นี่เถอะ!"

เซียวจวินหย่าภรรยาต้องเกี่ยวข้องกับรัชทายาทแน่ แต่เขาขังตนเอง อยู่ในห้องหนังสือ เหล่าไท่เจวินเองก็จนปัญญา บัดนี้เห็นรัชทายาท ให้คนมาส่งข่าวอย่างเร่งด่วนจึงรู้ว่าเรื่องนี้ร้ายแรงแน่ ไหนเลยจะรอให้นายท่านใหญ่ฟังจบแล้วมาหารือกับตนไหว เมื่อสถานการณ์คับขัน คนเราย่อมต้องพลิกแพลง เวลานี้มีอาจยี้ดือธรรมชาติมัจจุกิจจึงสั่งให้ตาม หลี่ป้อมาที่เรือนโซ่สี่

ฟังคำมารดาแล้ว นายท่านใหญ่รู้สึกมีเหตุผลเช่นกัน ดังนั้นจึงนั่งลง

บอกให้นายหญิงใหญ่กับสะใภ้ใหญ่กลับไปก่อน เหลือไว้เพียงบ่าวชาย และสาวใช้รุ่นใหญ่ของเหล่าไท่จวินไม่กี่คน

ไม่นานบ่าวชายคนหนึ่งก็เดินนำหีบ่อเข้ามา ต่างฝ่ายต่างคารวะ พุดคุยทักทายกันแล้วก็นั่งลงเรียบร้อย หีบ่อเอ่ยว่า "เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่สกุลเซียว ตอนนีเ่งเลิกประชุมขุนนาง รัชทายาทยังหาหรือ เรื่องงานอยู่กับฝ่าบาท มิอาจปลีกตัวออกมาได้ จึงตั้งใจให้ข้าน้อย มาส่งข่าวให้ท่าน บอกว่าการประชุมขุนนางเข้านี้ ผู้ตรวจการจาง รองข้าหลวงตรวจการขุน และขุนนางใหญ่อีกเกือบสามสิบคนรวมกัน ลงชื่อในหนังสือกราบทูลว่าที่ทางใต้เกิดอุทกภัยไปทั่ว โรคระบาด แพร่กระจาย คนเร่ร่อนก่อความวุ่นวาย ราษฎรลำบากยากแค้น เป็นเพราะ ผู้ตรวจการมณฑลเจียงซูหลัวซงและเจ้าเมืองหยางโจวเซียวจ้อบกพร่อง ต่อหน้าที่ ทั้งยังร้องเรียนเจ้าเมืองเซียวว่าระหว่างดำรงตำแหน่ง มีการยกยอกทรัพย์สิน ทุจริตฉ้อฉล รับสินบน ตลอดจนความผิดอื่นๆ อีก รวมยี่สิบข้อ ภัยพิบัติทางใต้รุนแรงขึ้นทุกวัน ส่งผลกระทบในวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ แต่กลับยังไม่ได้รับการควบคุม มีแนวโน้มที่ราษฎรจะก่อกบฏสูง เพื่อปลอบโยนราษฎรจึงร่วมกันลงชื่อขอให้ฝ่าบาทประหารผู้ตรวจการหลัว และเจ้าเมืองเซียวเพื่อบรรเทาโทษของราษฎร...ฝ่าบาททรงออกราชโองการ กักขังผู้ตรวจการมณฑลเจียงซูหลัวซงและเจ้าเมืองหยางโจวเซียวจ้อรวมถึง ครอบครัวของทั้งสองเพื่อรอการสอบสวนแล้ว ทรัพย์สินยึดเข้าคลังหลวง"

หีบ่อยังพุดไม่จบ เหล่าไท่จวินก็โบหน้าซีดเผือด

นายท่านรองและครอบครัวถูกจับเข้าคุกแล้ว! เห็นทีเยียนอ่อง จะลงมือจัดการสกุลเซียวแล้วจริงๆ!

"แล้วรัชทายาท ได้ทำอัครเสนาบดี ขุนนางใหญ่ในราชสำนัก ไม่มีใครพูดจาให้ความยุติธรรมแทนนายท่านรองเลยสักคนหรือ ปล่อยให้คนเจ้าเล่ห์พวกนี้ดูความผิดขึ้นมาใส่ร้ายป้ายสีผู้อื่นได้อย่างไร"

ยามนี้นายท่านใหญ่ใบหน้าซีดเผือดเช่นกัน กล้ามเนื้อข้างแก้มกระตุกไม่หยุด แต่ถึงอย่างไรก็เป็นบุรุษ เห็นหลิป้อมมีสีหน้าลำบากใจ จึงรีบปลอบโยนมารดา "มารดา ท่านใจเย็นๆ ก่อน ฮ่องเต๋บอกเพียงว่าจะกักขังรอการสอบสวน ยังไม่ได้กำหนดความผิด พวกเราฟังองค์รัชกาลให้พูดให้จบก่อนเถอะ"

เห็นเหล่าไท่จวินสงบลงแล้ว นายท่านใหญ่จึงส่งสัญญาณให้องค์รัชกาลให้พูดต่อ หลิป้อมพูดต่อว่า "เดิมทีพวกเขาบอกว่านายท่านสกุลเซียวใช้อำนาจบาตรใหญ่ในเมืองมิงหยาง ดิดสินบนขุนนาง ตลอดจนความผิดอื่นๆ อีกสิบข้อ ทั้งยังนำจดหมายที่เจ้าเมืองเซียวส่งให้นายท่านสกุลเซียวออกมาแสดง แต่เนื่องจากรัชทายาท อัครเสนาบดี และขุนนางอื่นๆ คอยปกป้องอยู่ หนังสือกราบทูลฉบับนั้นจึงถูกฝ่าบาทเก็บค้าง* ไว้ก่อนเพียงจำกัดการเคลื่อนไหวของคนในคฤหาสน์สกุลเซียวชั่วครวญ ไม่ให้ออกจากมิงหยาง เพราะอาจถูกเรียกตัวได้ทุกเมื่อ...รัชทายาทบอกว่าต้องการให้คุณชายรองสกุลเซียวถือโอกาสตอนราชโองการยังไม่ออกมารีบเดินทางออกจากมิงหยางโดยเร็ว ให้เตรียมตัวลงใต้ในทันที รัชทายาทยังบอกว่าเขาหาหรือเรื่องงานเสร็จแล้วจะมาที่นี่ด้วยตนเอง ต้องการให้คุณชายรองเตรียมตัวออกจากคฤหาสน์ก่อนขอรับ"

"จดหมายของนายท่านรอง?" ได้ยินว่ามีการนำจดหมายส่วนตัว

* เก็บค้าง หมายถึงการที่กษัตริย์เก็บฎีกาที่ขุนนางทูลถวายเอาไว้โดยไม่อนุมัติหรือส่งต่อไปให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ

ของสกุลเขียวออกมาแสดง นายท่านใหญ่ลอบตระหนักในใจ คนที่สามารถเข้าห้องหนังสือของเขาได้มีเพียงคนสนิท แล้วจดหมายจะรั่วไหลออกไปได้อย่างไร พอหลิป้อพูดจบ เขาก็เอ่ยถามออกมา

หลิป้อรีบตอบ "เรื่องนี้รัชทายาทตั้งใจกำชับมาว่ารัชทายาทสงสัยว่าข้างกายนายท่านสกุลเขียวจะมีสายของเยียนอ่องอยู่ ให้นายท่านสกุลเขียวระวังคนข้างกายด้วย"

ฟังคำนี้แล้วเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่มองตากันและส่ายหน้า เหล่าไท่จวินถามว่า "รัชทายาทจะให้จวินเอ๋อรัลงได้ไปทำอะไรหรือ"

"รัชทายาทไม่ได้บอกไว้ขอรับ บอกเพียงให้ข้าน้อยมาส่งข่าว คุณชายรองยอมเข้าใจเอง ข้าน้อยยังมีธุระอื่นอีก ต้องขอตัวก่อน"

เห็นหลิป้อขอตัว นายท่านใหญ่ก็ไม่ได้รั้งเขาไว้ กล่าวขอบคุณอีกครั้ง และยัดตัวแลกเงินร้อยตำลึงให้ เดินไปส่งเขาถึงหน้าประตู ก่อนจะหันหลังเดินกลับมา

นายท่านใหญ่กลับเข้ามาในห้องโถง เห็นเหล่าไท่จวินโบหน้าซีดเผือด ขำรับใช้ทั้งหลายโบหน้าไร้สีเลือด ร่างกายสั่นระริก แม้แต่เขียววัน ที่ปกติซุกซนขาดความรับผิดชอบยามนี้ยังทำอะไรไม่ถูก เขียวซิงที่เป็นขุนนางยังนับว่าสุขุมเยือกเย็นได้อยู่ ยามนี้กำลังปลอบโยนเหล่าไท่จวินเสีงค่อย

โบกมือไล่ข้ารับใช้ทั้งหลายออกไป บอกให้เขียวอั้งเฝ้าอยู่หน้าประตู จากนั้นนายท่านใหญ่จึงเอ่ยปากปลอบโยน "มารดาอย่ากังวลไปเลย น้องรองแค่ถูกกักขังชั่วคราวเท่านั้น ยังไม่ถูกกำหนดโทษเสียหน่อย สกุลเขียวได้รับพระเมตตาอย่างยิ่ง คิดว่าครั้งนี้เคราะห์ร้ายจะต้อง

กลับกลายเป็นดีแน่ ก็แค่สูญเสียทรัพย์สินเล็กน้อย ยังดีที่จวินเออร์
ก่อตั้งกิจการทางใต้ไว้แล้ว ทรัพย์สินส่วนใหญ่ของสกุลเซียวล้วนอยู่ที่นั่น
ยังไม่ถึงขั้นรากฐานถูกสั่นคลอนหรือหกขอรับ"

"ฟ็องก่อตั้งกิจการทางตอนใต้?" เซียวอวินที่ตั้งสติได้แล้วได้ยื่นคำพูดนี้
จึงถามขึ้นมา เซียวชิงเงยหน้ามองบิดาเช่นกัน

นายท่านใหญ่พูดกับทั้งสองคน "ปีก่อนจวินเออร์เดินทางลงใต้
ก็เพื่อก่อตั้งกิจการใหม่ เรื่องนี้วันหน้าค่อยเล่าให้ชิงเออร์ อวินเออร์ฟัง
อย่างละเอียด ครั้งนี้ให้พวกเจ้าเดินทางลงใต้ก่อน หนึ่งเพื่อหลบเลี่ยง
เคราะห์ภัย หากรัชทายาทถูกปลดจากตำแหน่ง สกุลเซียวย่อมยากที่จะ
หนีรอด พวกเจ้าอยู่ทางใต้ปกปิดชื่อแซ่ ดีร้ายอย่างไรก็ยังสามารถ
รักษาเชื้อสายสกุลเซียวเอาไว้ได้ สองหากคฤหาสน์สกุลเซียวในมิงหยาง
เกิดอะไรขึ้น พวกเจ้าย่อมสามารถใช้กำลังทางใต้ช่วยเหลือสกุลเซียวได้
อวินเออร์รีบไปเรือนเซียวเซียงถ่ายทอดคำพูดของรัชทายาทกับฟ็องของเจ้า
บอกให้เขามารับหรือที่เรือนโซ่วสี่ทันที ชิงเออร์ก็กลับไปเถอะ เตรียมตัว
ออกจากคฤหาสน์ภายในวันนี้"

"บิดา ลูก..."

"ชิงเออร์ หายนะถึงตายอยู่ตรงหน้ายังจะมัวลังเลอะไรอีกหรือ
กิจการของบรรพบุรุษถูกทำลายไปต่างหากจึงจะเป็นความอกตัญญู
อย่างยิ่งยวด พวกเจ้าออกไปเตรียมการกันเถอะ ออกเดินทาง
ภายในคืนนี้เลย เกรงว่าฟຸ່ງนี้หากราชโองการออกมา ไม่ว่าใครก็จากไป
ไม่ได้ทั้งนั้น..."

สมแล้วที่เป็นเหล่าไท่จวิน พอตั้งสติได้ก็จัดการเรื่องราวอย่างเฉียบขาด

ครันเห็นเชียวซิงจะยังรั้งรออยู่ที่นี่ต่อ ไม่รอให้เขาพูดจบนางก็ขัดขึ้น
เสียก่อน น้ำเสียงก้องกังวานเจือแววหนักแน่นไม่ยอมให้ปฏิเสธ

เห็นเหล่าไท่จวินโมโห เชียวซิง เชียวววินรีบรับคำและลุกขึ้น
เดินออกไป

หลานสองคนออกไปแล้ว เหล่าไท่จวินหันไปมองนายท่านใหญ่
แล้วถาม "इनจดหมายส่วนตัวของเจ้าจึงรั่วไหลออกไปได้"

"ลูกก็ไม่ทราบขอรับ ประเดี๋ยวลูกจะไปตรวจสอบดูให้"

"เห็นที่คฤหาสน์สกุลเชียวจะมีหนอนบ่อนไส้จริงๆ ถึงเวลากำจัดทิ้ง
แล้วละ เอกสารลับในห้องหนังสือของเจ้าที่ควรทำลายสองวันนี้ทำลาย
ซะเถอะ เก็บไว้ย่อมเป็นต้นเหตุแห่งหายนะ"

"ขอรับ ลูกก็คิดเช่นนั้นเหมือนกัน คืบนี้จะลงมือจัดการให้เรียบร้อย
มารดาไม่ต้องกังวล รัชทายาทจิตใจมีเมตตา คนดีฟ่าย่อมคุ้มครอง
ขอเพียงผ่านพ้นเคราะห์ภัยครั้งนี้ไปได้ อดทนอีกสักนิด สถานการณ์
ย่อมต้องดีขึ้นแน่"

"ตั้งแต่ด้าฉีเกิดปรากฏการณ์ประหลาด อัครเสนาบดีถูกร้องเรียน
เกิดข่าวลือเกี่ยวกับรัชทายาทขึ้นมากมาย ข้าเองก็กังวลว่าจะมีวันนี้
หากเยียนอ่องลงมือกับสกุลเชียว เขาต้องลงมือกับนายท่านรองก่อน
เป็นคนแรก เรื่องนี้อยู่ในความคาดหมายอยู่แล้ว แต่คิดไม่ถึงว่า
ผู้ตรวจการจางจะเป็นผู้นำการร้องเรียนในครั้งนี้ ถึงอย่างไรก็เป็นญาติกัน
ไปมาหาสู่กันอย่างใกล้ชิดอยู่ตลอด หลายปีมานี้สกุลเชียวก็สนับสนุนเขา
ด้านการเงินไม่น้อย เวลานี้ไม่ช่วยเหลือกันก็แล้วไปเถอะ กลับเป็นผู้นำ
ในการร้องเรียนนายท่านรองเสียได้!"

"มารดา ช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายไหนเลยจะสนใจญาติมิตร
อีกเล่า ทุกคนต่างทำงานเพื่อเจ้านายของตนเองทั้งนั้น" พูดถึงตรงนี้
นายท่านใหญ่พลันบังเกิดความคิดบางอย่าง "มารดา ชิวเออร์แต่งงานกับ
เยียนอ่อง นางพักอยู่ในคฤหาสน์ตั้งนาน จะเป็น..."

ฟังคำพูดนี้แล้ว เหล่าไท่จวินร่างสั่นเทา แต่แล้วก็ส่ายหน้าทันที
"อุบายของชิวเออร์ออกจะชั่วร้ายไปหน่อย แต่อย่างไรนางก็เป็นเพียง
เด็กสาวคนหนึ่ง มือของนางยื่นเข้าไปไม่ถึงห้องหนังสือของเจ้าหрок
เจ้าตรวจสอบคนข้างกายดูดีกว่า แต่พวกข้ารับใช้ในเรือนต่างๆ ที่ปกติ
ใกล้ชิดกับชิวเออร์ยังคงต้องกำจัดการให้หมด"

"มารดา กล่าวถูกต้อง พวกรุ่นนี้ลูกจะสั่งการชุยชื่อและพ่อบ้านเตอ"

"เรื่องของผู้ตรวจการจางอย่าเพิ่งบอกนายหญิงใหญ่ ข้าว่า
อาการป่วยของนางดูไม่น่าจะรักษาให้หายได้ ปกตินางสนิทสนมกับ
พี่สาวที่บ้านเดิมยิ่งนัก หากรู้เรื่องนี้แล้วเกรงว่าจะรับไม่ได้"

"มารดา กล่าวถูกต้อง ใช่แล้ว มารดา ลูกอยากให้จวินเออร์
รวบรวมราษฎรทางใต้ร่วมกันลงชื่อสนับสนุนน้องรองในนามของ
ซึ่งกวนจวิน ขอเพียงยังไม่ถูกตัดสินความผิดในตอนนี พวกเราอย่าค่อยๆ
คิดหาหนทางได้แน่"

"อืม บอกพวกเขาสามพี่น้องด้วยว่าถึงทางใต้แล้วให้ไปติดต่อกับ
ทางการก่อน อย่าปล่อยให้ครอบครัวของนายท่านรองที่อยู่ข้างใน
ต้องลำบาก สองวันนี่ในคฤหาสน์ของเราเองก็ต้องเตรียมการด้วย ควร..."

ระหว่างพูด ชื่อฮวาก็เคาะประตูเข้ามารายงาน "เรียนเหล่าไท่จวิน
นายท่านใหญ่ รัชทายาทเสด็จมาถึงแล้วเจ้าคะ"

เหล่าไท่จวินฟังแล้วรีบบอกให้เชิญ เวลานี้นางไม่ยึดถือธรรมเนียม จุกจิกอีก ให้เชิญรัชทายาทมาที่เรือนไชวสี

รัชทายาทพาองครักษ์สองคนเดินตามบ่าวชายมายังเรือนไชวสี เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ยืนต้อนรับอยู่นอกประตูแล้ว เห็นเขาเข้ามา ก็รีบเข้าไปคุกเข่าโขกศีรษะ คำนับรัชทายาท

"ข้าน้อยชั่งกวนซื่อถวายเป็นมงคลรัชทายาท"

"ข้าน้อยเซียวเงินถวายเป็นมงคลรัชทายาท"

ชั่งกวนหงฮุยเห็นเช่นนั้นจึงยื่นมือออกไปทำท่าประคอง "เหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่สกุลเซียวไม่ต้องมากพิธี รีบลุกขึ้นเถอะ"

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่รับคำและลุกขึ้น ทักทายกัน อีกสองสามคำก่อนจะเข้าไปในห้องโถง นั่งลงตามตำแหน่งของเจ้าภาพ กับแขกแล้วจึงให้คนยกชาอย่างดีเข้ามาใหม่

ชั่งกวนหงฮุยนั่งลงเรียบร้อยแล้วก็ยกชาขึ้นจิบคำหนึ่ง เขา ไม่พูดเรื่องไร้สาระ กล่าวถึงเรื่องที่ให้หลิป้อมมาส่งข่าวรอบหนึ่ง จากนั้น เล่าเรื่องที่ฮ่องเต้ให้เขาไปตามหาเซียนปรຸงยาที่อยู่ทางใต้ให้ฟัง สุดท้าย จึงเอ่ยว่า "เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่สกุลเซียวไม่ต้องกังวล นี่เป็นเพียง สถานการณ์ชั่วคราวเท่านั้น เสด็จพ่อทรงเป็นห่วงอุทกภัยและโรคระบาด ทางใต้ มีหนานไห่จงกับอัครเสนาบดีคอยปกป้องอย่างเต็มที่ เสด็จพ่อ ไม่มีทางเชื่อข่าวลือบนท้องถนนพวกนั้นแน่ หาไม่พระองค์คงไม่ส่งข้า ลงใต้เช่นนี้ ขอเพียงข้าพบตัวเซียนปรຸงยา รักษาโรคระบาดให้หาย เมื่อ ราษฎรสงบสุข ข่าวลือย่อมถูกทำลายไปเอง ระหว่างที่ข้าเดินทางลงใต้ ขอเพียงนายท่านใหญ่พยายามรักษากิจการของสกุลเซียวเอาไว้

ไม่ให้สกุลโหวหยางและสกุลหลี่ร่วมมือกันทำลายลงได้ พวกเรา
ย่อมมีโอกาสในการพลิกสถานการณ์ ส่วนเจ้าเมืองเซียว ข้าเดินทางลงได้แล้ว
จะสั่งให้คนดูแลเขาให้มากหน่อย"

"ข้าน้อยขอพบพระทัยรัชทายาทที่ทรงเมตตา เรื่องของน้องรอง
ต้องขอพึ่งพารัชทายาทด้วย"

"ต่อให้ไม่มีการร้องเรียนของผู้ตรวจการจาง อุทกภัยและโรคระบาด
ทางใต้ครั้งนี้ คุณหาสน์สกุลเซียวก็ยากที่จะปฏิเสธความรับผิดชอบ
ภาษิตว่าการทำสงครามสำคัญที่เสปียงอาหาร กองทัพใหญ่ทางเหนือ
ต้องกินใช้ทุกวัน ทางใต้ประสบอุทกภัยเก็บเกี่ยวข้าวไม่ได้แม้แต่เมล็ดเดียว
ราชสำนักตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากแล้ว นายท่านสกุลเซียว
ทำกิจการค้าเสปียงอาหารและแพรรณอยู่ทางใต้มาหลายปี หาก
สกุลเซียวสามารถเปิดขุ้งแจกจ่ายข้าวสาร ช่วยราชสำนักจนเจือราษฏร
ที่ประสบภัย ควบคุมไม่ให้ผู้ประสบภัยอพยพขึ้นเหนือ ยุติการก่อความวุ่นวาย
ของคนเร่ร่อน สร้างความดีความชอบครั้งใหญ่ บางทีอาจสามารถช่วยชีวิต
เจ้าเมืองเซียวได้"

เหล่าไท่จวินตาเป็นประกายก่อนจะหม่นลง นางเอ่ยว่า "รัชทายาท
ตรัสได้ถูกต้องยิ่งนัก เพียงแต่รัชทายาททรงไม่รู้ว่าสองปีมานี้กิจการทางใต้
ของสกุลเซียวส่วนใหญ่โอนให้เหมืองแร่ทองแดงเขาฟู่ลี่ไปหมดแล้ว เดิมที
ปีนี้เสปียงอาหารไม่เพียงพออยู่แล้วด้วย หลายวันก่อนเพื่อช่วยเหลือ
นายท่านรอง จวินเออร์ได้ขายเสปียงอาหารให้ทางการในราคากลาง
เพื่อนำไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย หากจะให้เปิดขุ้งแจกจ่ายข้าวสารอีก
เกรงว่าต่อไปให้อยากทำก็ไร้ซึ่งกำลัง"

ซังกวนหงฮุยฟังลั้วหัวใจมดิง เดิมทีเขาเต็มไปดั้วความหวัง หมายจะนั้มนั้วสกุลเซียวให้เป็ดยั้งแจกจ่ายซั้วสาร ควบคุมคนเร่ร่อน ให้ได้ก่อน ลั้วเขากับเซียนปรงยาคั๋อยรักษาโรคระบาด รอให้สถานการณ์ ทางไต้มันคงลั้ว วิกฤตของเขายั้อมคลี่คลายลงได้ ทางเหนือเอง ก็มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าเซียนอ้งสมคบกับซั้วศึก ถึงเวลาเขายั้อมโค่นล้ม เซียนอ้งได้แน้

คิดไม่ถึงว่าในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ สกุลเซียวกลับบอกว่า ไม่มีเสบียงอาหารลั้ว มีอาจช่วยเหลือได้!

เรียบอยั้เนิ่นนาน ซังกวนหงฮุยจึงเอ่ยว่า "พูดถึงเหมืองแร่ทองแดง เขาฟูลี่ ได้ยินว่าซังกวนจวินก็ขายเสบียงอาหารในราคากลางเหมือนกัน เมื่อครั้ตอนซั้วหารือสถานการณ์ภัยพิบัติทางไต้กับเสด็จพ่อ เสด็จพ่อ ยังพูดถึงเขาและให้ความสำคัญที่เดียว ซึ้นชมเขาที่ไ้ได้ฉวยโอกาส ตอนบ้านเมืองเดือดร้อนสมคบกับพ่อค้าเจ้าเล่ห์ซึ้นราคาเสบียงอาหาร กำลังหารือว่าจะออกราชโองการยกย่องซึ้นชม เพียงแต่คนผู้นั้ดูบายลั้ล็ก คบหาทั้งซั้วและเซียนอ้ง ทำตัวเป็นนกสองหัว มีอาจนำเขามาใช้งานได้ อย่างแท้จริง"

นายท่านใหญ่ฟังลั้วขบคิดครุ่นหนึ่งก่อนพูด "ซั้วน้อยได้ยินจวินเออร์ บอกว่าเขากับซังกวนจวินมีไมตรีต่อกันอยั้ หากจวินเออร์สามารถนั้มนั้ว ซังกวนจวินให้ร่วมมือกับสกุลเซียวเป็ดยั้งแจกจ่ายซั้วสาร ร่วมกันปกป้อง นั้องรองได้ รัชทายาททรงมีความเห็นอยั้ไร"

ซังกวนหงฮุยฟังลั้วส่ายหน้าเอ่ยว่า "หากเป็นเช่นนั้นจริงยั้อมดีที่ลั้ว แต่เกรงว่าเวลานั้..."

"ในอดีตตอนสกุลเซียวมอบกิจการให้เขา ซึ่งกวนจวินเคยให้สัญญากับจวินเออร์ว่าหากสกุลเซียวมืออะไรเขาผู้ที่จะช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ได้ยืนยันว่าคนผู้นี้จิตใจกว้างขวาง นิสยเปิดเผย ให้จวินเออร์ไปลองดูก่อนเถอะ หากเขาเป็นคนรักษาสัจจะจริง บางทีวิธีนี้อาจสำเร็จลงได้"

ฟังคำพูดนี้แล้ว ซึ่งกวนหงฮุยก็มีสีหน้าเบาใจ "ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ให้พี่เซียวลองดูเถอะ หากสำเร็จจริง ๆ ย่อมนับเป็นโชคดีของข้า โชคดีของราษฎรทั่วหล้า ใช่แล้ว ไฉนจึงไม่เห็นพี่เซียวล่ะเล่า"

"จวินเออร์กำลังเตรียมการลงได้ตามพระประสงค์ของรัชทายาท หากรัชทายาททรงมีธุระกับเขา ข้าน้อยจะให้คนไปตามเดี๋ยวนี้"

เห็นนายท่านใหญ่จะเรียกคน รัชทายาทจึงห้ามไว้ "ไม่ต้องหอรอก นายท่านสกุลเซียว เข้าไปหาเขาเองดีกว่า" ซึ่งกวนหงฮุยพูดจบก็ลุกขึ้น

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่เห็นแล้วไม่กล้าขัดขวาง ทั้งสองรีบรับคำและลุกขึ้นเดินตามหลังออกมาส่ง เพิ่งถึงประตูก็เห็นเซียววินยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่ตรงนั้น ครั้นเห็นรัชทายาทออกมา เขาก็รีบคุกเข่า ไชโยศีระะ ข้ารับใช้สองฝั่งต่างพากันคุกเข่าลง

เห็นเซียววินไชโยศีระะ ซึ่งกวนหงฮุยหยุดเดินแล้วพูด "ลุกขึ้นเถอะ"

เซียววินลุกขึ้นและหลบไปยืนด้านข้าง มองบิดากับรัชทายาทด้วยสีหน้าลังเล ทำท่าจะพูดและเงียบไป

เห็นเซียววินเป็นเช่นนี้ นายท่านใหญ่ก็อะไรขึ้นได้ เขาให้เซียววินไปตามเซียวจวินมา หรือว่าเซียวจวินฟังคำของรัชทายาทแล้วยังไม่สนใจ นี่มันเวลาใดแล้ว นายท่านรองเข้าคุก หายนะถึงแก่ชีวิตอยู่ตรงหน้าแล้ว เขาก็ยังจะใช้อารมณ์เพียงเพราะสตรีคนเดียวอยู่หรือ คิดเช่นนั้น

ก็อดหน้าบึ้งไม่ได้ เห็นรัชทายาทกำลังจะก้าวออกไป ด้วยเกรงว่า บุตรชายจะล่องเกินรัชทายาทอีก ทำให้รัชทายาทโกรธ เขาจึงเอ่ยถาม "ไหนเจ้าจึงกลับมาคนเดียว จวินเออร์เล่า"

ได้ยินบิดาถาม เชียวจวินเหลือบมองรัชทายาทแวบหนึ่งก่อนตอบ "เรียนบิดา ลูกนำคำพูดของรัชทายาทไปถ่ายทอดให้พี่รองทราบแล้ว พี่รองบอกว่าเขาจะอยู่เฝ้าคุกหาสน์สกุลเขียวในผิงหยาง ตอนนี้กำลังเตรียมเอกสารเกี่ยวกับกิจการทางใต้ ต้องการให้ลูกมาบอกบิดาว่า เขาจัดการเสร็จแล้วจะรีบมาชี้แจงกับบิดาอย่างละเอียดขอรับ"

เชียวจวินจะไม่เดินทางลงใต้?! คิดจะให้ข้าพำน้องสาวเดินทางลงใต้ไปคนเดียวหรือ เรื่องที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมเช่นนี้จะทำได้อย่างไร! หรือว่าเชียวจวินจะโมโหและหึงหวงเพราะคำพูดเมื่อวานจึงไม่อยากให้น้องสาวเดินทางลงใต้ คิดจะก่อกวนเอาชนะข้าด้วยอารมณ์ในเวลาเช่นนี้!

91

"อะไรกัน พี่เขียวไม่อยากเดินทางลงใต้กับข้าหรือ" รัชทายาทโบหน้าเขียวคล้ำ ไม่รอให้นายท่านใหญ่พูดอะไรก็เอ่ยปากคาดคั้นก่อนแล้ว

เจ้าลูกทรรพี คิดว่าเจ้าเป็นใครถึงกล้าขัดคำสั่งของบิดามารดาท่านย่า! ถึงอย่างไรก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของตนเอง นายท่านใหญ่ย่อมมีอำนาจทำอะไรเขาได้ แต่ล่วงเกินรัชทายาทเช่นนี้ ดีไม่ดีอาจต้องตายทั้งตระกูล! เห็นรัชทายาทสีหน้าเปลี่ยนไป นายท่านใหญ่ก็ตัวสั่นคุกเข่าลงทันที โขกศีระชะเอ่ยว่า "รัชทายาทโปรดบรรเทาโทสะด้วย เรื่องนี้ต้องมีความเข้าใจผิดอะไรแน่ๆ รัชทายาทโปรดระลึกครู่ ช้าน้อยจะ..."

ไม่รอให้นายท่านใหญ่พูดจบ ช้างกวนหงสุยก็นั่งไปพูดกับเขียวວິນ "คุณชายสามโปรดนำทางด้วย ข้าจะไปพบพี่เขียวด้วยตนเอง"

ช้างกวนหงสุยไม่สนใจนายท่านใหญ่ พูดจบก็ก้าวยาวๆ ออกไป เขียวວິນมองบิดาอย่างแข็งทื่อ ตลอดจนท่านย่าที่เดินตามออกมา

แล้วมีท่าทางที่ตกใจ ปากเขาขยับไปมาคิดจะพูดอะไร กลับได้ยิน
นายท่านใหญ่เอ่ยเพียงว่า "ยังไม่รีบไปอีก เจ้าก็คิดจะขัดคำสั่งรัชทายาท
ด้วยรี!"

เชียววินได้สติทันใด หันไปเห็นรัชทายาทเดินไปไกลแล้ว
จึงรีบวิ่งเหยาะตามไป

เห็นรัชทายาทเดินห่างออกไปแล้ว นายท่านใหญ่จึงลุกขึ้น
เขาใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผากและหันไปมองใบหน้าชาวซิด
ของมารดาที่ยืนนิ่งเป็นรูปปั้นอยู่ด้านข้าง รีบเข้าไปประคองและเอ่ยว่า
"มารดาไม่ต้องกังวล กลับไปพักในห้องโถงสักครู่หนึ่งก่อน ลูกจะไปดู
ที่เรือนเชียวเพียงเดี๋ยวนี้ขอรับ"

"เจ้าหลานทรพี! จะต้องให้คนสกุลเชียวทั้งหมดตายไปพร้อมกับเขา
ด้วยหรือไร เร็วเข้า เตรียมเกี้ยวไปเรือนเชียวเชียว!"

ทั้งสองเร่งรุดไปยังเรือนเชียวเชียว พอลงจากเกี้ยวก็เห็นรัชทายาท
เดินออกมาแต่ไกล เชียววินตามอยู่ข้างหลัง แตกต่างจากที่คิด รัชทายาท
ไม่ได้โกรธเกรี้ยวแต่อย่างใด อีกทั้งใบหน้ายังเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

เห็นรัชทายาทเดินตรงมา เหล่าไท่เจวีนกับนายท่านใหญ่ก้าวเข้าไป
จะคารวะ กลับถูกรัชทายาทประคองไว้เสียก่อน เขายิ้มน้อยๆ เอ่ยว่า
"เหล่าไท่เจวีน นายท่านสกุลเชียว พี่เชียวกังวลเรื่องที่สกุลเชียวประสบ
การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่กะทันหัน เป็นห่วงความปลอดภัยของ
นายท่านสกุลเชียวจึงเปลี่ยนใจเรื่องการเดินทางลงได้ เขามีใจกตัญญูเช่นนี้
ข้าย่อมไม่อยากจะผินใจ สองวันนี้ข้าจะออกเดินทางลงใต้คนเดียว
นายท่านสกุลเชียวอยู่ในผิงหยางหากมีอะไรสามารถไปหาหลี่จั้นเพื่อให้

เขาส่งข่าวให้ข้าได้"

เห็นรัชทายาทไม่เอาผิด เหล่าไท่จวินและนายท่านใหญ่ต่างพหุ
ลมหายใจยาว ก่อนจะส่งรัชทายาทจากไปอย่างนอบน้อม จากนั้นทั้งสอง
จึงย้อนกลับเข้าไปในเรือนเขียวเซียง ได้เวลาคุยกับจวินเอ๋อร์ที่เอาแต่ใจผู้
ให้ดีแล้ว เมื่อวานรัชทายาทพูดอะไรบ้าง เหตุใดจวินเอ๋อร์จึงหย่าภรรยา
แล้วยังวันนี้อีก เหตุใดรัชทายาทจึงไม่โมโหเมื่อได้ยินว่าเขียวจวิน
จะไม่เดินทางลงใต้...เรื่องเหล่านี้ล้วนสร้างความฉงนสงสัยให้กับบุคคล
ที่มีอำนาจสูงสุดในสกุลเขียวทั้งสองคน บางทีเรื่องพวกนี้อาจเกี่ยวพันถึง
ชะตาของสกุลเขียว

เดินเข้าประตูชั้นในไปก็เห็นสาวใช้และบ่าวหญิงสูงวัยยืนอยู่
เต็มลานบ้าน ชู่อี้เหินยกับหงอวีคุกเข่าอยู่หน้าประตูห้องหนังสือ
เหล่าไท่จวินเห็นแล้วอดนึกหน้าไม่ได้ จวินเอ๋อร์คิดจะทำอะไรกันแน่นะ

เห็นเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่มา ทุกคนสะดุ้งตกใจพากัน
คุกเข่าลง

เหล่าไท่จวินพูดอย่างหมดความอดทน "กลางวันเช่นนี้ไม่มีอะไร
ให้ทำแล้วหรือ ถึงได้มาเบียดเสียดกันอยู่ในลาน ให้รัชทายาทเห็นเข้า
จะนำคุณเสียที่ไหน!"

เห็นเหล่าไท่จวินโมโห ทุกคนจึงโขกศีรษะติดๆ กัน นายท่านใหญ่
พูดขึ้น "แยกย้ายไปกันเถอะ!"

ทุกคนถึงได้ลุกขึ้นอย่างเงิบเขิบและถอยออกไป เห็นคนจากไป
หมดแล้ว ปรายตามองชู่อี้เหินยกับหงอวีที่ยังยืนอยู่ข้างๆ เหล่าไท่จวิน
จึงไม่พูดอะไรอีก นางก้าวเข้าไปในห้องหนังสือพร้อมนายท่านใหญ่และ

คุณชายสาม พอเข้าประตูไปก็เห็นเชียวจวินกำลังรวบรวมสมาธินั่งอยู่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือ ก็หันหน้าตวัดพู่กันอย่างรวดเร็ว พอได้ยินเสียงฝีเท้า เขาไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมาเสียด้วยซ้ำ เพียงตวาดเสียงเฉียบว่า "เข้าบอกแล้วมิใช่หรือว่าห้ามใครเข้ามารบกวนทั้งนั้น ออกไป!"

"จวินเออร์เก่งกาจขึ้นทุกวันแล้ว แม้แต่ย่าก็กลัว!"

เพียงได้ยินเสียงท่านย่า เชียวจวินก็เงยหน้าอย่างตกตะลึง ดวงตาเขาลึกโหล สองข้างแก้มมีตอหนองเขียวคล้ำ คนดูทชุดโทรมลงกว่าเดิมมาก เสื้อผ้าดูหลวมโพรกกว่าปกติ โทสะเต็มอกของนายท่านใหญ่ถูกแทนที่ด้วยความปวดใจโดยไม่รู้ตัว ถ้อยคำคำหั้นถูกกลืนกลับลงไป

เห็นท่านย่ากับบิดาเข้ามา เชียวจวินรีบวางพู่กันและลุกขึ้น "ท่านย่ากับบิดามาได้อย่างไรขอรับ จวินเออร์ให้ห้องสามไปบอกท่านย่ากับบิดาแล้ว มิใช่หรือ จวินเออร์จะรีบทำงานในมือให้เสร็จและจะไปที่เรือนโหวสี่"

"จวินเออร์เป็นอะไรไป หากตัดสินใจจากซีเออร์ไม่ได้จริงๆ จวินเออร์ก็นำนางกลับมาเถอะ!"

เห็นเชียวจวินที่ปกติสง่าผ่าเผยมากด้วยความสามารถเปลี่ยนแปลงไปถึงเพียงนี้ภายในชั่วข้ามคืน เหล่าไท่จวินพลันคิดถึงหลี่เมิ่งซีทันที นางเพิ่งจากไปเมื่อวานเท่านั้น วันนี้นายท่านรองกับทั้งครอบครัวก็ถูกตีตรวนเข้าคุก เรื่องนี้ทำให้นางยิ่งเชื่อคำพูดของจิ้งอวี่วันดำชื่อเชื่อย่างม่งยาวว่าหากสามารถตามหลี่เมิ่งซีกลับมาได้ สกุลเชียวของนางจะต้องผ่านพ้นเคราะห์ร้ายครั้งนี้ไปได้อย่างปลอดภัยแน่

ผู้ตรวจการจางที่เดิมที่เป็นญาติกลายเป็นศัตรู ทำให้เหล่าไท่จวินหมดความมั่นใจในการแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ไปแล้ว ตอนนี้อำนาจของ

เขียนต้องแข็งแรง แม้แต่รัชทายาทเองยังยากจะเอาตัวรอด เวลา
ใครจะกล้าแต่งงานกับสกุลเชื้อวีกเล่า รัชทายาทจะยอมให้สกุลเชื้อว
ทำตัวเป็นหญ้าเหนือกำแพงในเวลานี้ได้อย่างไร

แทนที่จะสิ้นเปลืองทรัพย์สิ้นกว่าครึ่งของสกุลเชื้อวเพื่อหาที่พึ่ง
ทางการเมืองใหม่ หรือไปเข้าสู่อ้อมกอดของใครอีกคน มีผู้ตามเอา
ยันต์คุ้มภัยประจำบ้านของตนกลับมาง่ายกว่า ดังนั้นข้อสงสัยและ
ถ้อยคำตำหนิที่อัดแน่นอยู่เต็มท้อง พอเอ่ยออกมาแล้วจึงกลายเป็น
ให้เชื้อวจวนไปตามหลี่เม้งซีกกลับมา...นั่นเป็นยันต์คุ้มภัยของสกุลเชื้อว
เชียวนะ

ได้ยินท่านยาเอ่ยถึงซีเออร์ หัวใจของเชื้อวจวนหดเกร็งด้วย
ความเจ็บปวดเป็นพักๆ เดิมทีคิดว่าเขาสามารถปล่อยวางได้แล้วแท้ๆ
ทว่านางเพิ่งจากไปแค่คืนเดียวก็ทำให้เขาตระหนักว่าที่แท้ความคิดถึง
ที่สลัดลึกลงไปในกระดุกแม้แต่หายใจก็ทำให้คนเจ็บปวดได้ นอกจาก
ทุ่มเททำงานอย่างเต็มที่แล้ว เขาก็มีอาหะหุดคิดถึงนางได้เลย เกรงว่า
เมื่อใดที่หยุดทำงาน ความเจ็บปวดที่ฝังลึกลงไปในกระดุกจะทำให้เขา
ขาดใจตาย!

เห็นท่านยากับบิดายังคงยืนอยู่ เชียวจวนฝันชมความเจ็บปวดในใจ
แล้วหันไปพูดกับเชียวชยาที่ยืนอึ้งอยู่ด้านข้างด้วยเสียงอันดัง "ยังจะ
ยืนเฉยอยู่อีกหรือ รีบจัดที่นั่งให้ท่านยา บิดา และน้องสาม แล้วก็ยกน้ำชา!"

เชียวเหยียนยกน้ำชาเดินเข้ามาแล้ว เชียวชยาจึงได้สติไปเช็ดก้ำอ
พลางเชิญเหล่าไท่จวิน นายท่านใหญ่ และคุณชายสามนั่งลง วุ่นวายอยู่
พักหนึ่ง เมื่อทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว นายท่านใหญ่จึงถามเสียงอ่อนโยน

"เมื่อวานรัชทายาทเสด็จมาที่นี่มีอะไรหรือ เหตุใดจวินเออร์จึงหย่าชีเออร์โดยไม่บอกกล่าว แม้แต่ข้ากับท่านยาเจ้ายังเพิ่งทราบเรื่องตอนที่ชีเออร์ออกจากคุกหนีไปแล้ว"

ได้ยินบิดาถามถึงเรื่องนี้ เซียวจวินก็ร่างกายสะท้านก่อนตอบอย่างรวดเร็ว "รัชทายาทรับราชโองการเดินทางลงใต้ไปตามหาเซียนปรงยา รู้ว่าลูกมีสหายอยู่ทางใต้มากมายจึงอยากชวนลูกเดินทางลงใต้ไปด้วยกัน มีพระประสงค์จะใช้กำลังทางใต้ของสกุลเซียวในการตามหาเซียนปรงยา ลูกจึงเขียนจดหมายถึงสหายที่อยู่ทางใต้ตลอดทั้งคืน แนะนำให้พวกเขา รู้จักกับรัชทายาท"

ฟังคำอธิบายเช่นนี้แล้วเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่ชั่วขณะนั้นคิดไม่ออกว่าคืออะไร นายท่านใหญ่อยังคงซักไต่ถาม "แล้วเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับชีเออร์ เหตุใดจวินเออร์จึง..."

"บิดาก็รู้ว่าลูกเป็นโรคลมหนาว หลายวันนี้ไออย่างหนัก ก่อนหน้านี้ลูกหาเวลาไปพบหมอหลวงหลี่มาแล้ว หมอหลวงหลี่บอกว่าปอดของลูกถูกทำร้าย ต้องพักผ่อนอย่างสงบ ไม่เหมาะที่จะเดินทางไกลลงใต้ หากถูกลมหนาวอีกครั้งเกรงว่าจะรักษาชีวิตไว้ไม่ได้ ลูกจึงคิดว่ามิสู้ให้บิดาพาพี่ใหญ่กับน้องสามลงใต้ไป ส่วนลูกก็จะประจำอยู่ทางเหนือหนึ่งเพื่อรักษาร่างกาย สองเพื่อเฝ้ากิจการของตระกูล ตอนนี้สถานการณ์คับขันบิดาอย่าพูดมากอีกเลย ท่านยกตำแหน่งประมุขสกุลให้ลูกก่อนเถอะลูกจะเฝ้าอยู่ที่นี่เอง"

ฟังคำพูดนี้แล้วนายท่านใหญ่ก็ลุกขึ้นถามทันที "จวินเออร์ต้องการเฝ้ากิจการของตระกูลเอาไว้ถึงได้หย่าชีเออร์!"

"ฐานะของซีเออร์ขัดต่อคำสอนของบรรพบุรุษ ลูกจำเป็นต้องหย่านาง จึงจะรับตำแหน่งประมุขสกุลได้ บิดาไม่เชื่อสามารถไปถามหมอหลวงหลี่ได้ ร่างกายของลูกทนรับความลำบากจากการเดินทางไกลไม่ไหวจริงๆ" เชียวจวินพูดจบก็ไอสาลักอย่างรุนแรงพักหนึ่ง

ปีก่อนเชียวจวินเกือบป่วยตายอยู่กลางทาง กระนั้นเขาก็ยังยืนกรานที่จะเดินทางลงใต้ ในครั้งนี้จึงบอกว่าไม่ไหวเสียแล้วเล่า นายท่านใหญ่ พลันเข้าใจ บุตรชายทำเช่นนี้ หนึ่งในเพื่อให้ซีเออร์หลุดพ้นจากสกุลเชียว ไม่ต้องพลอยเดือดร้อนเพราะสกุลเชียวไปด้วย สองเพราะเป็นห่วงตน ถึงได้อาสาอยู่ที่นั่นต่อเอง หัวใจพลันอบอุ่น ประทับใจในความกตัญญูของ บุตรชาย แต่สีหน้ายังคงบึ้งตึง และเอ่ยสั่งสอนด้วยเสียงที่ห้วน "จวินเออร์ บังอาจนัก ข้ากับท่านย่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เรื่องนี้เจ้ายังไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจ!"

ได้ยินเสียงไอของเชียวจวินแล้ว เหล่าไท่จวินถึงกับหัวใจหดเกร็ง นางเห็นนายท่านใหญ่พูดจบแล้วจึงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "เรื่องใหญ่เช่นนี้ จวินเออร์คิดจะตัดสินใจด้วยตนเองหรือ จวินเออร์ทำผิดธรรมเนียมแล้ว ประมุขสกุลใช้ว่าคิดจะเปลี่ยนก็เปลี่ยนกันได้ง่ายๆ เรื่องนี้จวินเออร์อย่าพูดถึงอีกเลย อจวินเออร์บอกเจ้าแล้ว อารองของเจ้าเกิดเรื่อง เวลาไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น พวกเจ้าสามพี่น้องเตรียมตัวให้พร้อมและเดินทางออกจากผิงหยางภายในคืนนี้เลย เจ้าร่างกายไม่แข็งแรงก็อย่าขี่ม้า แล้วพาหม่อไปด้วยคนหนึ่ง ไปซื้อยาดีจากร้านยาอีซุนมาตุนไว้ให้มากหน่อย ส่วนซีเออร์ ข้ากับบิดาเจ้ายอมรับฐานะของนางนานแล้ว นางยังคงเป็น สะเก็ดสกุลเชียวของข้าอยู่ บิดาและย่าของเจ้าล้วนยังไม่ตาย เรื่องหย่าภรรยา เจ้ามีโอกาสตัดสินใจคนเดียวได้ ตอนบ่ายก่อนออกเดินทางเจ้าเดินทางไป

คฤหาสน์สกุลหลี่ด้วยตนเองเถอะ แล้วก็พาคนไปปรับตัวซีเออร์กลับมา!"

เหล่าไท่จวินพูดอย่างเฉียบขาดชัดเจน น้ำเสียงก้องกังวานทรงพลัง ไม่เปิดพื้นที่ให้ต่อรองได้แม้แต่หน่อย นางเองก็เข้าใจจิตใจตัญญูของ เชียวจวิน แต่ในสถานการณ์คับขันนี้มิใช่เวลาที่จะมาพูดถึงความกตัญญูของ เชียวจวินเป็นความหวังและเป็นรากฐานของสกุลเชียว เขาจะเกิดเรื่องขึ้น ไม่ได้เด็ดขาด เวลานี้นางต้องแสดงความน่าเกรงขามของผู้ใหญ่ออกมา

เห็นท่านยาโมโห เชียวจวินจึงชะงักไป เขาก็ไม่อยากจะขัดคำสั่งของท่านย่ากับบิดาเช่นกัน แต่เวลานี้ไม่เหมือนกับเวลาปกติ เขาเหลือเวลาอีกไม่มากแล้ว เดิมที่ยังหวังเดินทางลงใต้ไปตามหาเซียนปรุงยา อีกฝ่ายจะรักษาโรคให้เขาได้ แต่พอรู้ว่าเซียนปรุงยาคือซีเออร์ เขาก็หมดความคิดที่จะขอร้องนาง

แทนที่จะต้องตายอยู่ทางใต้ มีผู้อยู่เฝ้ากิจการของตระกูลแทนบิดา อย่างน้อยก็นับเป็นใบไม้ร่วงที่กลับคืนสู่โคนต้น คิดเช่นนี้เชียวจวินจึงลุกขึ้น คุกเข่าตรงหน้าท่านย่าและบิดา "เมื่อวานจวินเออร์จัดการเอกสารเกี่ยวกับกิจการทางใต้ทั้งคืน เขียนคำสั่งและจดหมายไว้แล้ว บิดาสามารถใช้เอกสารพวกนี้โยกย้ายทรัพย์สินและกิจการทั้งหมดที่อยู่ในนามของ ช่งกวนจวินได้ จวินเออร์จัดการใกล้เสร็จแล้ว ร่างกายของจวินเออร์เกรงว่าคงทนเดินทางไปทางใต้ไม่ไหว แทนที่จะทำเช่นนั้น มีผู้เดิมพันดูสักตั้งอยู่ทางเหนือก็เชื่อว่าเกิดเรื่อง บางทีอาจปลอดภัยกว่าทางใต้เสียด้วยซ้ำ ถึงอย่างไรทางใต้ก็กำลังเกิดโรคระบาด หาใช่สถานที่ที่ปลอดภัย ท่านย่าเองก็อยู่ทางเหนือมิใช่หรือ" เชียวจวินพูดจบก็โอบอ้อมอย่างรุนแรงอีกระลอกหนึ่ง เขารีบใช้ผ้าเช็ดหน้าปิดปากไว้

นายท่านใหญ่ฟังคำพูดนี้แล้วใบหน้าก็เขียวสลับซีด กล้ามเนื้อข้างแก้มกระตุกไม่หยุด มองเชียวจวินเนิ่นนานก่อนพูดอย่างหนักแน่นเฉียบขาด "ตอนนี้บ้านหลังนี้มีข้าเป็นประมุข ทำตามที่ท่านย่าเจ้าบอก พวกเจ้าสามพี่น้องเก็บข้าวของแล้วเดินทางลงใต้ทันที ออกเดินทางตั้งแต่คืนนี้เลย เอกสารที่เจ้าเขียนขึ้นพวกนั้น เจ้านำลงใต้ไปใช้เองเถอะ!" นายท่านใหญ่พูดจบก็ไม่มองเชียวจวินอีก เขาลุกขึ้นเข้าไปประคองเหล่าไท่จวิน

เหล่าไท่จวินรู้ว่าพูดมากไปก็เปล่าประโยชน์ นางจึงไม่สนใจเชียวจวินอีก เพียงให้นายท่านใหญ่กับซือฮว่าประคองและลุกขึ้นเดินออกไป

เชียวจวินลุกขึ้นยืนลังเลอยู่นาน สุดท้ายจึงเดินตามเหล่าไท่จวินและบิดาออกไป

ตอนใกล้ถึงหน้าประตู ทั้งสามก็ได้ยินเชียวจวินพูดเสียงดังขึ้นว่า "ให้ตายจวินเอ๋อร์กี้ไม่เดินทางลงใต้ ขอท่านย่ากับบิดาโปรดเปลี่ยนความคิดด้วย!"

ฟังคำพูดนี้แล้ว เหล่าไท่จวินร่างกายก็ชวนเซจนเกือบจะล้มลง เชียวจวินตกใจรีบเข้าไปประคอง เขาหันกลับไปถวิลหาใส่พิรุธอย่างขุ่นเคือง

นายท่านใหญ่ชะงักเท่าเพียงครู่เดียวก็ไม่สนใจเชียวจวินอีก ประคองเหล่าไท่จวินเดินหน้าต่อไป

ออกจากประตูชั้นใน มองท่านย่ากับบิดาที่มีสีหน้าเป็นกังวลแล้ว เชียวจวินลังเลครู่หนึ่ง เขาหยุดเดินแล้วพูด "ท่านย่ากับบิดากลับไปก่อนเถอะ ลูกจะเข้าไปในม่านพิรุธอีกครั้ง"

เหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ฟังแล้วพยักหน้า นายท่านใหญ่พูด

"ก็ดีเหมือนกัน อวินเออร์ไปพูดกับเขาดีๆ เข้ารู้ว่าจวินเออร์มีใจตัณญา เกรงว่าข้าอยู่ผิงหยางจะไม่ปลอดภัย แต่เขาจะไม่เข้าใจได้อย่างไร หากสกุลเขียวประสบเคราะห์จริง ข้าที่เป็นประมุขสกุลจะหลบเลี่ยงได้หรือ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าข้าแก่แล้ว เป็นคนที่ถูกดินกลบฝังไปครึ่งตัวแล้ว ต่อให้ต้องตายก็คุ้มค่า แต่เจ้ากับจวินเออร์ยังเด็กนัก อนาคตของสกุลเขียว ล้วนขึ้นอยู่กับพวกเจ้าสามพี่น้อง!"

ฟังคำบิดาแล้ว มองจนผมสองข้างของเขาที่ขาวโพลน ดูเหมือนบิดาจะแก่ลงไปมากในชั่วข้ามคืน เขียวอวินพลันรู้สึกโพรงอกอึดอัดจนทรมาน จมูกรู้สึกแสบ พุดเสียงอุ๊ "บิดา..."

นายท่านใหญ่ไม่พูดอะไรอีก เพียงใช้มือตบๆ ตัวเขา ก่อนจะหันไปประคองเหล่าไท่จวินเดินไปที่เกี้ยว

มองส่งเหล่าไท่จวินกับนายท่านใหญ่ขึ้นเกี้ยวจากไปแล้ว เขียวอวินจึงหันหลังย้อนกลับเข้าไปในเรือนเขียวเซียงอีกครั้ง เขาเข้าไปในห้องหนังสือ เห็นชู่ยื่อเหนียง หงอวี๋ เขียวชยา และเขียวเหยียนยังยืนอยู่ที่หน้าประตู พอทุกคนเห็นเขาก็ต่างเข้ามาคารวะ

เขียวอวินชะงักเท่า ชบคิดแล้วเอ่ยว่า "พวกเจ้าออกไปเถอะ! ไม่ต้องมีใครอยู่ที่นี้ เขียวชยา ไปสั่งการว่าห้ามไม่ให้ใครเข้าใกล้ห้องหนังสือทั้งนั้น!"

ฟังคำพูดไม่มีหัวไม่มีท้ายของคุณชายสามแล้วทุกคนต่างตะลึงงัน แต่พอเห็นคุณชายสามมีสีหน้าเคร่งขรึมเช่นนี้ ต่างรีบรับคำและแยกย้ายกันไป ชู่ยื่อเหนียงเดินไปได้ไม่กี่ก้าวดวงตาพลันเปล่งประกาย นางหันกลับมามองคุณชายสาม เห็นเขายังคงยืนอยู่หน้าประตูคอยมอง

พวกนางอยู่ นางกลอกตาไปมาและก้าวเร็วๆ ไปยังประตูชั้นใน

เห็นเงาร่างของทุกคนหายลับไปแล้ว กวาดตามองดูรอบหนึ่ง ครั้นเห็นว่าหน้าประตูห้องหนังสือไม่เหลือใครแล้ว เขาจึงหันหลังและผลักประตูห้องหนังสือเข้าไป เห็นฟี่รองนั่งเขียนเอกสารต่ออยู่ที่เดิม พอได้ยินเสียงฝีเท้าก็เงยหน้าเหลือบมองเขาแวบหนึ่งแล้วเอ่ยว่า "น้องสามนั่งสักครู่ ข้าใกล้จะเสร็จแล้ว!"

เชียวจวินเขียนอักษรตัวสุดท้ายเสร็จ วางพู่กันและพรวนหายใจ ขณะกำลังจะเก็บเอกสารที่เขียนเสร็จ พลันตระหนักว่ารอบด้านเงียบผิดปกติ เขาเงยหน้าทันใด เห็นน้องสามยืนอยู่หน้าโต๊ะด้วยสีหน้าโกรธซึ่งจึงอดร้องเรียกไม่ได้ "น้องสาม..."

มองฟี่รองที่มีสภาพอดโรยจนแทบดูไม่ได้ ตรงหน้าก็ผุดสายตาหม่นหมองของพี่สะใภ้รองตอนจากไป ภาพจนผมขาวโพลนของบิดา ภาพใบหน้าชาวซิดของท่านย่า โทสะขมหนึ่งพลันผุดขึ้นในใจ ได้ยินฟี่รองเรียก เขาจึงพูดเน้นย้ำที่ละคำ "ฟี่รอง ท่านเก็บคำพูดเมื่อครู่นี้กลับไปเถอะ แล้วไปขอมาบิดากับท่านย่าที่เรือนโซ่วสี่ชะ!"

"น้องสาม เรื่องภายในบ้านเจ้ายังไม่มีสิทธิ์สอดมือเข้ามายุ่ง เจ้าแค่เตรียมตัวคุ้มกันบิดาและพี่ใหญ่เดินทางลงใต้ก็พอ"

เห็นฟี่รองดื้อรั้น เวลานี้แล้วยังเอาแต่ใจอีก เชียวจวินก็อดโมโหไม่ได้ เงื้อมือขึ้นตอยหมัดออกไปอย่างแรง ร่างกายเชียวจวินหงายไปข้างหลังเกือบร่วงตกจากเก้าอี้ เขาเอนกายกลับมา แต่ยังคงนั่งนิ่งราวกับคนที่ถูกตอย ไม่ใช่เขา เพียงมองเชียวจวินด้วยสีหน้าไร้อารมณ์

"หมัดนี้ข้าตอยแทนท่านย่า!"

เชียววีนพูดจบก็ต๋อยหมัดอย่างแรงออกไปอีกครั้ง

"หมัดนี้ข้าต๋อยแทนบิดา!"

เห็นพี่รองยังคงไม่ตอบโต้ เชียววีนก็ควบคุมตนเองไม่ได้อีก เขาต๋อยหมัดออกไปรัวๆ ไม่หยุด พริบตาเดียวเลือดก็ไหลออกมาจากมุมปากและจมูกของเชียววีนแล้ว คนพึงอยู่กับพนักเก้าอี้ยังคงปล่อยให้เชียววีนต๋อยโดยไม่ยับยั้งเขี่ยอนแม้แต่น้อย

หลังได้ยินเสียงโอยอย่างรุนแรงระลอกหนึ่ง เชียววีนจึงได้สติ มองพี่รองที่หอบหายใจไม่เป็นจังหวะ เลือดไหลออกจากปากไม่หยุด ความเศร้าที่บรรยายไม่ถูกผุดขึ้นในใจ พี่รองคิดจะรอความตายอยู่ที่นี้จริงๆ!

เชียววีนหอบหายใจครู่หนึ่ง ก่อนจะปราดเข้าไปคว้าคอเสื้อเชียววีน แล้วพูดด้วยเสียงเกรี้ยวกราด "ท่านเป็นผู้กุมอำนาจในบ้านนี้มีไม้หรือเรื่องในบ้านล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของท่านมิใช่หรือ ไฉนจึงไม่กล้าตอบโต้เล่า ท่านมันคนขี้ขลาด อ่อนแอ ท่านกลัวไม้หรือไม้! กลัวอำนาจของรัชทายาทถึงได้มอบพีสะไกรรองให้เขาไป! ปล่อยให้นางติดตามรัชทายาทเดินทางลงใต้ไปตามลำพัง! ท่านคิดบ้างหรือไม่ว่าถ้ารัชทายาทถูกปลด พีสะไกรรองจะเป็นเช่นไร!"

เชียววีนที่เดิมทีไร้ท่าทีตอบโต้ ได้ยินคำพูดนี้แล้วก็เงยหน้าจ้องเชียววีนอย่างโกรธขี้

พอคิดว่าเขียนปรุงยาที่ตนเลือกใส่ถูกพี่รองยำยี้เช่นนี้ เชียววีนก็ยิ่งโมโหยากจะระงับ เขาชี้จมูกเชียววีน "ส่วนครั้งนี้ ข้าสั่งสอนท่านแทนพีสะไกรรอง เวลาท่านชอบก็รั้งนางไว้สุดชีวิต เวลาคิดจะทอดทิ้งก็โยนหนังสือหย่าให้! พีสะไกรรองเป็นคนไม่มีความคิดจิตใจ ท่านจะ

เรียกให้มาหรือสั่งให้ไปก็ได้ อย่างนั้นหรือ ท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านมอบให้รางวัลที่ดีที่สุดแล้วหรือไร ท่านเคยถามพีสะไกรรอนบ้างหรือยังว่านางต้องการหรือไม่! ท่านยึดเยียดพีสะไกรรอนให้รัชทายาท เคยถามพีสะไกรรอนแล้วหรือว่านางชอบรัชทายาทหรือไม่! ท่านเห็นพีสะไกรรอนเป็นอะไร เป็นของเล่นชิ้นหนึ่งในมือท่านที่ท่านสามารถมอบให้ใครก็ได้เช่นนั้นหรือ!"

ได้ยินคำว่า 'ของเล่น' เชี่ยววินก็อดไม่อยู่ต่อยมหันตไปที เชี่ยววินอย่างแรง เชี่ยววินไม่ทันระวังเลือดไหลออกมาจากจมูกทันที เขาวิ่งไปก่อนจะสวนหมัดกลับ คราวนี้เชี่ยววินเปี้ยงตัวหลบและต่อยมชีววินอีกครั้ง...สองพี่น้องสู้กันสุดสุดในห้องหนังสือ เพียงครู่เดียวห้องหนังสือก็มีสภาพรกและทะลุ สดุดายเมื่อทั้งสองหมดแรงจึงหยุดมือแล้วทรุดนั่งลงบนพื้นพลาทงหอบหายใจ

สู้กันจนเหนื่อยและระบายโทสะจนพอแล้ว เชี่ยววินจึงนั่งสงบสติอารมณ์บนพื้นแล้วพูด "พอพี่รองรู้ว่าพีสะไกรรอนคือเขียนปรงยากก็คิดว่านางหลอกหลวงท่านใช่หรือไม่ ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดพีสะไกรรอนจึงต้องออกจากคฤหาสน์ให้ได้ ไม่ใช่เพราะในใจนางมีคนอื่น แต่เป็นเพราะคฤหาสน์แห่งนี้ไม่มีทางรอดให้นางต่างหากเล่า ท่านคิดว่าอยู่ในคฤหาสน์แห่งนี้ แม้มีความรักความเข้าใจจากท่านก็เพียงพอแล้วหรือ ท่านรู้หรือไม่ว่าเป็นเพราะท่านฝืนรั้งพีสะไกรรอนให้อยู่ข้างกายอย่างเผด็จการ จึงทำให้พีสะไกรรอนหายใจไม่ออก..." เชี่ยววินเล่าเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ตอนที่พีสะไกรรอนทราบเรื่องคำสอนของบรรพบุรุษและตกใจ ด้วยรู้ว่าคฤหาสน์สกุลเซียวมิอาจยอมรับนาง จึงนำสินเจ้าสาวไปจำหน่ายและเปิดร้านยาอีซุน ตอนที่พีสะไกรรอนถูกขังอยู่ในอารามซึ่งซินนางเกือบต้อง

เสียชีวิต ตลอดจนเรื่องอื่นๆ ให้เสียชีวิตวันฟังทั้งหมด

เสียชีวิตวันอ้าปากตาค้างพิมพ์ว่า "ซีเออร์รู้ตั้งแต่แรกแล้วว่า คุณหาสน์สกุลเสียชีวิตมาอาจยอมรับนาง? เหตุใดจึงไม่บอกข้าเล่า พวกเราสามารถช่วยกันคิดหาหนทางได้! เหตุการณ์ในอารามชิงชิงนางไม่เคยพูดถึงมาก่อน นางไม่บอกอะไรข้าเลย ไม่เคยเชื่อใจข้าเลย" ชีวิตวันพูดพลางไอย่างรุนแรงอีกครั้ง

เห็นมุปากของฟ็องมีเลือดไหล ชีวิตวันจึงหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาและโยนให้ เขาพูดต่อว่า "ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดเรือนจูหยวนจึงไม่เหลือใครสักคน เป็นเพราะจางอี่เหนียงไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่ถูกคนในคุณหาสน์ฆ่าปิดปากต่างหาก!"

เห็นฟ็องมองตนอย่างจริงจัง ชีวิตวันก็พูดต่อ "ตอนนั้นการแก่งแย่งของฟี่สะไกรร่งทำให้ท่านเหมือนคนไร้วิญญาณ จึงไม่มีใครกล้าบอกเรื่องพวกนี้กับท่าน ตอนนี้ข้าจะบอกท่านว่าเรื่องที่จางอี่เหนียงวางยาพิษฟี่สะไกรร่งมีผู้บงการเบื้องหลังอีกคน...ท่านคิดว่าท่านไม่รับตำแหน่งประมุขสกุลเพื่อฟี่สะไกรร่งเป็นการแสดงความรักอย่างลึกซึ้งกระมัง แล้วท่านเคยคิดหรือไม่ว่าในบ้านหลังนี้นอกจากท่านก็ไม่มีใครยอมรับนางได้เลย ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าสำหรับท่านย่า บิดาและมารดา ทุกคนที่ขัดขวางการขึ้นเป็นประมุขสกุลของท่านล้วนต้องตาย ที่ฟี่สะไกรร่งพยายามออกจากคุณหาสน์ทุกวิถีทางไม่ใช่เพียงเพราะการอยู่ในคุณหาสน์ทำให้ชีวิตนางถูกคุกคามและต้องใช้ชีวิตอย่างอกสั่นขวัญผวาทุกวันเท่านั้น หากแต่เป็นเพราะคนที่คิดจะทำร้ายนางมิใช่ศัตรูของท่านแต่เป็นญาติสนิท ทำให้ทั้งนางและท่านต่างมีอาจจัดการเรื่องนี้โดยตรงไปตรงมาได้

ลองคิดว่าหากวันหนึ่งท่านต้องกลายเป็นศัตรูกับมารดาเพราะนางต้องขึ้นชื่อว่าอกตัญญูเพราะนาง นางจะมีความสุขหรือ แล้วจะอยู่กับท่านอย่างสบายใจได้แน่หรือ"

"ข้า...ข้าเข้าใจนางผิดไป"

เห็นพี่รองตระหนักแล้ว เขียววุ้นจึงพูดต่อ "ท่านโทษที่พี่สะใภ้ร้องไม่บอกอะไรท่านเลย สองปีก่อน พี่สะใภ้ร้องได้ยินเรื่องคำสอนของบรรพบุรุษและเป็นลมอยู่ในศาลา ตอนนั้นท่านอยู่ข้างกายนาง แต่กลับจากไปโดยไม่เหลียวแล หลังจากพี่สะใภ้ร้องถูกส่งกลับเรือนเขียวเชียงแล้ว ท่านได้ไปเยี่ยมนางบ้างหรือไม่เล่า"

คำพูดของเขียววุ้นทำให้เขียวจุ้นคิดถึงเหตุการณ์ในอดีต ตอนนั้นเขาสงสัยว่าซีเออร์เกี่ยวข้องกับน้องสามจึงพูดจาร้ายกาจกับนางในศาลาย้อนคิดถึงการทำงานเสริมมงคลแล้ว เขาก็เข้าใจแจ่มแจ้งทันใด มิใช่ระยะเวลาครึ่งเดือนตามที่นักพรตบอกที่สามารถเสริมมงคลให้เขาจนหายป่วย แต่เป็นซีเออร์ที่ใช้เวลาครึ่งเดือนรักษาเขาจนหายดีต่างหากนางแต่งงานวันแรกก็เข้าครัวทำอาหารให้เขาด้วยตนเอง ต้องเป็นเพราะนางใส่ยาไว้ในน้ำแกงพวกนั้นแน่ แต่เขากลับต่อนางด้วยวาจาร้ายกาจเพียงเพราะนางเข้าไปในห้องครัวโดยไม่คำนึงถึงฐานะของตนเอง!

พอพ้นระยะเวลาสิบห้าวันไป แม้เขาจะเข้าไปอยู่ที่เรือนหลัง นางก็ยังคงส่งใจมาให้เขาตามเดิม นั้นไม่ใช่แค่ใจแต่เป็นยา เป็นความหวังดีของนาง...นางเคยประคองหัวใจตนเองมามอบให้เขาตรงหน้าแล้ว นำโมโหที่ตอนนั้นเขานำมิดตามัวเพราะผ้าพรหมจารีและข้าวลือของนาง ทั้งเชื้อค่ายุแวงของหลี่เหินยง ปฏิเสธไมตรีของนางโดยไม่เสียดายเลย

แม้แต่น้อย วันนี้ที่ทั้งโรคเรื้อรังเอาไว้อ้วนเป็นผลจากการกระทำของตนเอง
ทั้งสิ้น!

เดิมทีนางตั้งใจอยู่ร่วมกับเขา แต่คำพูดและการกระทำที่ร้ายกาจ
ของเขาทำให้นางผิดหวัง ทั้งยังมีคำสอนของบรรพบุรุษมาขวางกั้นอีก
นางจึงปิดกั้นหัวใจของตนเอง คิดถึงตรงนี้เสียวจวินก็หัวใจหดเกร็ง
ก่อนจะไออย่างรุนแรงอีกครั้ง

เห็นเสียวจวินเป็นเช่นนี้ เสียวจวินที่เดิมทีคิดว่าเลือดที่ไหลออกจาก
ปากฟีรองก่อนหน้านี้เป็นเพราะถูกต่อยจึงไม่ได้สนใจ ตอนนี้เกิดความสงสัย
ทันที เขาคิดว่าตัวเสียวจวินเข้ามาถาม "ฟีรอง ท่านบอกเข้ามาเดี๋ยวนี้
ท่านเป็นโรคอะไรใช่หรือไม่!"

เห็นน้องสามตกใจจนใบหน้าขาวซีด เสียวจวินก็ร่างกายสะท้าน
เขาใช้แขนเสื้อเช็ดเลือดที่ไหลออกมาจากมุมปากอีกครั้งแล้วพูด
"ไม่มีอะไร แคโรคลมหนาวจากครั้งก่อนที่ตากฝน ยังไม่หายดีสักที"

เห็นฟีรองอีกอึกอึ้ง หัวใจของเสียวจวินอดเต้นรัวไม่ได้ เขา
คาดคั้นต่อ "ฟีรอง ท่านอย่าโกหกข้า ถ้าเป็นโรคลมหนาวจะไอเป็นเลือด
ได้อย่างไร ท่านเป็นโรค...ใช่แล้ว ท่านเปลี่ยนใจไม่เดินทางลงใต้กะทันหัน
จะอยู่เบื้องผิงหยางแทนบิดา เป็นเพราะเรื่องนี้ใช่หรือไม่! บอกข้ามานะ!"

เสียวจวินกำลังจะอธิบายก็ได้ยินเสียงเพ็ງดังขึ้นที่นอกหน้าต่าง
นอกหน้าต่างต่างมีคน!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624171.html>